

BİRİNCİ BÖLÜM

'Haberini kuaförden alacaksın'

Jason Lombard kendini bildi bileli annesinden bunu duyardı ve artık onun sözlerinde bir gerçek payı olduğunu kabullenmişti. En iyi lokantanın hangisi olduğunu, kimin kimden boşandığını, kimin ortağına kazık attığını ya da güvenilir işadamlarının adlarını, piyasadaki video filmlerini, sinema ve tiyatrodaki ne oynadığını başka nereden duyabilirdi insan?

Bunlar ilk akla gelenlerdi. Toplumsal sorunlar, en büyük skandalların ayrıntıları, ünlülerin tatlı eleştirileri, televizyon haberleri üzerine abartılı yorumlar. Tabii gerçek haberler değil. Kuaförlerde, gerçekler yalan yanlış ortaya dökülür, özellikle söylenmeyen ne varsa değişir, ve bire bin katarak bu gerçeklerle ilgili dedikodular hep burada üretilirdi.

Jason, hışımla ofisine giren annesinin bu müthiş haberlerden birini getirdiğine emindi. Kathryn Whitlow berberden yeni çıkmıştı. Saçları kesilmiş ve yine rengi değişmişti. Duyduklarını bir an önce anlatmak, içini dökmek ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

<<Avustralya'da işsizlik sonunu korkunç boyutlara ulaşıyor, Jason.>> diye patladı.

Jason onu karşılamak üzere daha yerinden kalkmamıştı bile. <<Ekonomideki durgunluğun sonuçlarından biri>> dedi fazla heyecana kapılmadan.

<<Durum hükümetin açıkladığından çok daha korkunç>> Annesi ateş püskürüyordu. <<İşsizlik sorununa değinirken , karıları çalışan erkeleri saymıyorlar, biliyor musun?>>

<<Bu hükümetin halka sunduğu sosyal yardım konusuna girer. Ailenin bir geliri varsa, yardım kapsamına girmez de onun için...>> Annesinin yanağından öpmek için uzanırken Jason açıklamaya çalışıyordu. Ve bu öpücüğü, her zamanki komplimanlarından biriyle tamamladı. <<Harika görünüyorsun Anne. Saç modelin, yüzünün ifadesini yumuşatmış... çok kadınsı bir görünüm vermiş sana>>

Bu komplimanlar annesinin işsizlik konusundaki öfkesini bir an için unutturmuştu. <<Teşekkürler, canım. Şu soğan kabuğu tona ne diyorsun?>> Başını döndürerek saçlarını oğluna gösterdi. <<Çok yapmacık kaçmasın diye ince röfleler yaptırdım>>

<<Müthiş olmuş>> Jason bütün içtenliği ile söylemişti bunu. Annesi, onun gönülden böyle düşünmediğini hissederse çok üzülürdü.

<<Beğendiğine sevindim.>> Kathryn Whitlow oğlunun saçını beğendiğine inanmıştı. İçi rahat, tekrar konuya döndü. <<Ama buraya kadar, sana saçımı göstermek için gelmedim. Şu ilan verdiğin iş hakkında konuşmak istiyorum. Bugünlerde işverenler, işsiz insanlara hiç fırsat tanımıyorlar>>

Annesi koltuğa yerleşti. Jason onun aklına koyduğu şey her ne ise, halletmeden gitmeyeceğini anlamıştı. O da çaresiz, masasına oturdu. Masum yüzlü, yumuşak başlı annesinin gerektiğinde nasıl dişlerini gösterdiğini çok iyi bilirdi.

<<Bugün berberde dünyanın en tatlı kızıyla tanıştım.>> diye söze girdi annesi. << O da saçını boyatıyordu ve birlikte bol bol sohbet ettik. Başvurduğu bir işten olumsuz cevap

aldığı için pek üzgündü zavalıcılık>>

Annesi morali bozuk olduğu zamanlar saç rengini değiştiriverirdi. Bu yüzden Jason, iki kadının birbirlerini çok iyi anladıklarını tahmin etti. Ama Jason'a kalsa, işsiz birinin, parasını saç boyatmak için savurmaktansa, daha uygun bir yere harcaması gerektiğini söylerdi. Ne var ki, bu yorumu, kadın psikolojisinden anlamayan erkekler konusunda uzun bir konferans dinlemesine yol açacağı için sustu.

<<Son altı aydır başvurduğu işleri tek tek saydı. Bir tanesine olsun, görüşmek için çağırmamışlar bile. Bir tanesine olsun...>>

Annesinin kendince bir haksızlığı vurgulayan ses tonu üzerine Jason dikildi. <<Anne, şu sıkıntılı dönemde bir iş ilanına yüzlerce insan birden başvuruyor. İşverenler, bu insanların her biriyle görüşmeye kalkacak olsalar, ne kadar zaman kaybederler biliyor musun?>>

<<Peki, yüzlerce kişinin içinden kimle görüşme yapacağını nasıl belirler bu işverenler?>> Güzel bir soruyla çıkmıştı karşısına.

<<Bazı değerlendirmeler yaparak. İş deneyimi, öğrenimi, nitelikleri...>>
<<Bu kızcağızın da iş deneyimi ve nitelikleri var>>

Jason omuz silkti. <<Demek ki, daha çok deneyimi ve daha üstün nitelikleri olan başkaları da aynı işe başvurmuş. Ya da referansları daha iyi olanlar>>

<<Ama kağıt üzerinde yazılı bilgiler yeterli olamaz. Kişinin kendisinin hiç mi önemi yok>>

<<Elbette var. İşverenler bu nedenle seçtikleri kişilerle görüşme yapar zaten.>>

<<Senin verdiğin ilana kaç kişi başvurdu?>> Annesi konuyu birden ona yöneltmişti.

<<Yetmiş üç>>

<<Peki, kaç tanesiyle görüşeceksin?>>

<<Yedi tanesiyle>>

<<Bir görüşme için ne kadar zaman ayırıyorsun?>>

<<Genellikle on beş dakika içinde birçok şeyi anlarsın>>

<<O halde fazladan bir on beş dakika senin değerli iş saatlerinden ve veriminden bir kayıp sayılmaz.>> Annesi zafer kazanmış bir tavırla atıldı. <<Sophie Melville'ye bir fırsat tanıyabilirsin... o acımasız canavarlar gibi kızcağızı silkeleyip atma. Toplumda böyle bir kişinin geleceğinden, bir bakıma, senin gibi patronların sorumlu olduğunu düşününce, inan, kendimi çok kötü hissettim.>>

Jason dişlerini gıcırdatmaya başladı. Az önceki sezgileri gerçek bir sorun olarak karşısına çıkıyordu işte. <<Umarım ona bir söz vermemişsindir anne>>

Annesi üzgün bir ifadeyle <<O kızcağıza senin gibi bir oğlum olduğunu söyleyebileceğimi mi sandın?>> diye ona taş attı. <<Çok savunmasız kalırdım onun karşısında doğrusu.>>

<<Üzgünüm anne>> Jason rahatladı. Annesinin acıma duygularına kapılmadan ağzını sıkı tutabilmesi içine su serpmiştii.

Kathryn Whitlow <<Bütün umutlarını yıkan şöyle bir mektup alsaydın...>> diyerek çantasına uzandı ve Jason'un ilanına başvuranlara gönderdiği red mektubunu çıkardı. <<Üzülerek bildirmek zorundayım ...>> Mrs. Whitlow öfke içinde oğluna döndü. <<Neye üzülerek? Hiçbir şey yapamadığına mı?>>

<<Bu sadece bir mektup kalıbı olarak...>>

<<İğrenç, Jason, iğrenç. Üstelik sahtekarlıktan başka bir şey değil. Bak devamı var...>>

<<Anne ne yazdığımı çok iyi biliyorum ben>> Jason onun sözünü kesti. <<Bunun gibi tam altmış altı mektup yolladım. Her biri için de kağıt ve posta masrafı yaptım. Sekreterimin bu mektuplarla kaybettiği zaman da cabası. Bugün artık pek çok işveren bu inceliği göstermeye gerek bile duymuyor. Ne yazmamı bekliyordun? Bu işe giremeyecek kadar kötü niteliklere sahipsiniz... şansınıza küsün!>> Aslında kendi şansına küsmesi gerekirdi. Başvurular içinden en olmayacak aday annesine çatmıştı. Ne şans! Daha da beteri, annesi olaya aracı olarak el koymak niyetindeydi. Jason az sonra başına geleceklere hissediyordu.

<<Sophie'nin nesi eksikmiş?>>

Jason usanmış bir şekilde içini çekti. <<Hatırlamıyorum>>

<<Nasıl bir değerlendirme yaptığını bilmem ama Sophie ile ilgili olarak yanıldığını söyleyebilirim. Doğduğu yere döndüğünde ekonomik durgunluk başlamışsa, bu onun değil, hükümetin suçudur!>>

<<Nereden dönmüş?>>

<<Annesiyle babası Sophie daha bebekken buradan ayrılmışlar. Avrupa'nın her bir köşesini görüş. Londra'da sık sık geçici işlere girmesinin nedeni de buymuş. Seyahat edebilmek için para biriktiriyormuş kızcağız>>

Mükemmel, diye düşündü Jason iş kafasıyla. Yeniden yeteri kadar para biriktirdiği anda Asya'yı ya da Amerika'yı keşfetmeye çıkmayacağı ne malumdu! <<Anne, bana işine bağlı biri gerek>> Ondan anlayış beklemesi boşunaydı.

<<Ama zeki ve girişken biri de olmalı, öyle değil mi?>>

Kathryn Whitlow dişlerini gösteriverdi. <<Ona bir şans tanımanı istiyorum>>

Jason gözlerini yumarak içinden ona kadar saydı ve kesin bir dille, <<Ortalama olarak her ay sana bir şans veririm ve hepsi de bana çok pahalıya patlar, ama bugüne kadar bundan hiç gocunmadım anne>> dedi. <<Ancak kendime gece gündüz bir arada olacağım özel bir yardımcı ararken, bana karışmakla biraz fazla ileri gidiyorsun>>

<<Onu işe alman şart değil. Önce bir gör. Yoksa tuhaf olur zaten. Üstelik onun bu işi herhangi bir torpille aldığını sanmasını istemem. Sen şimdi sekreterini çağır, Sophie'ye göndermen gereken mektubu ben yazdırayım.>>

<<Anne, kendi mektuplarımı kendim yazarım>>

<<O halde ben de mektubu yazdırırken dinleyeceğim. Uygun bir ifade bulmaya çalış, ve hemen bugünkü postaya yetiştir. Zavallı Sophie berbat bir hafta sonu geçirecek. Hiç değilse pazartesi sabahı güzel haberi alsın.>>

Jason'un müşterileri milyonlarca dolarlık kontrat metinlerini ona yazdırırdı. Ve Jason dili çok iyi kullandığına inanırdı. Annesiyle bu konuda tartışmaya girmesinin bir anlamı yoktu. Zaten annesi onun hukuk bilgisini de küçümseyerek kendi vasiyetini kendi yazmıştı.

Fazladan bir iş görüşmesi için onbeş dakikasını feda etmeyi göze alarak, bu konuyu bir an önce halletmeye karar verdi. Hemen sekreterini çağırdı ve Sophie Melville'nin başvuru mektubunu getirmesini söyledi. Bu arada, annesine hak veriyormuş gibi görünmeye çalışarak gülümsedi. <<Beni etkileyebilmesi için ona bu şansı tanıyacağım. Ama eğer nitelikleri uygun değilse, hiçbir kuvvet onu işe almaya zorlayamaz beni! Anlaştık mı?>>

Annesinin gözlerinde tatmin olmuş bir ifade ışıldadı. <<Sana uygun olacak bir yardımcının niteliklerini sanki ben bilmezmişim gibi konuşuyorsun. Sophie her yönüyle mükemmel bir kız. Bütün kuaförlerin en güzel saç modeliyle...>>

İKİNCİ BÖLÜM

Lombard'ın ofisindeki sekreter gözlerini Sophie'nin saçlarından alamıyordu.

Sophie yumruklarını sıkarak <<Sophie Melville>> diye gergin bir sesle adını tekrarlardı. <<Mr. Lombard ile bir randevum var... mektubum burada>>

Sekreter kız sonunda önündeki randevu defterine bakarak <<Miss Melville>> diye Sophie'nin ardından dalgın bir şekilde adını mırıldandı ve listeyi taramaya başladı. Listede sekiz kişinin adı yazılıydı. Sophie en altta kendi adını görmüştü.

<<İşte burada>> dedi sekreter de onun adını bularak. <<Lütfen şöyle geçip oturun>> Köşedeki koltuklara doğru başıyla işaret etti.

Sophie rahat bir soluk alarak <<Teşekkür ederim>> dedi. Mektupta bir yanlışlık yoktu demek. Evet, bir görüşme için onu çağırılmışlardı. Bu inanılmaz mucize gerçektir.

Diğer bekleyenlerin yanında oturmak üzere döndüğünde, yine saçlarına dikilmiş dört çift gözle karşılaştı. Sophie içinden gelmediği halde onlara gülümsedi ama kimse ona karşılık vermedi. Diğer kadınlar, onu bir rakip olarak bile görmeyecek kadar kayıtsız bir şekilde başlarını çevirmişlerdi.

Sophie umutsuzluk içinde koltuğa çöktü. Belki Jason Lombard kızıl saçtan hoşlanıyordur, diye kendini rahatlatmaya çalıştı. Saçları hiç de puan kaybettirmeyebilirdi ona. Olumlu düşünmek zorundaydı. Sınırlarını yatıştırıp, Mr. Lombard'ın işine yarayacak kişi olduğuna onu inandıracak uygun cevapları verebilmesi gerekiyordu. Bu, en önemli nokta olmalıydı adamın gözünde.

Ama şansın pek de kendinden yana olmadığına dair, moral bozucu bir duygu vardı içinde. Bütün terslik, Lombard'ın sekreterinin o ilk mektubu yanlışlıkla postaya vermesiyle başlamıştı. Eğer olumlu mektup önce gelmiş olsaydı, Sophie asla kuaförler arasında düzenlenen bu yarışmaya katılmayacaktı.

Mia'ya modellik etmeye razı olmuştu, çünkü işsizdi. Bütün bunlar olmasaydı, bu randevuya normal haliyle, kahverengi saçlarını arkadan toplamış, sade bir işkadını gibi gelmiş olacaktı.

Ama o günlerde, normal haliyle kimsenin onu beğenmediği duygusuna kapılmıştı. Morali bozduktu. Son iş başvurusundan da red mektubu geldikten sonra, Mia'nın onun üzerinde deneyeceği çalın saç modellerine aldırarak hali kalmamıştı.

Öyle bir noktaya gelmişti ki, yapacağı her şey iş aramaktan daha iyi geliyordu ona. Çok çeşitli işlerde çalışmıştı. Her biri de onun için ayrı bir deneyim olmuştu. Pişman değildi, ama girip çıktığı işler onun için hiç de istikrarlı bir insan olmadığını ortaya koyuyordu. Son olarak saçının rengi de bu istikrarsızlığını pekiştirmişti.

Mia'nın ödülü kazanmasına memnun olmuştu tabii. Ama akli başında hiç kimse bu saç rengini doğal kabul edemezdi. Kuaför dilinde bakır kırmızısı diyorlardı. Ve koyu kumral üzerine bakır ışıltılar göz kamaştırıcı olmuştu. Kıvrır kıvrır tepede toplanmış buklelerle, saç kesimi de müthiş bir güneş patlamasını andırıyordu. Jüri, Mia'nın bu Fantastik saç modelini birinci seçmişti. Çok da iyi bir ad bulmuşlardı doğrusu. Öyle tuhaftı ki, bütün bakışları üzerine çekiyordu.

Eğer Sophie bir manken şirketine sekreterlik için başvurmuş olsaydı, belki saçlarını kimse yadırgamazdı ama burası bir avukat yazıhanesiydi ve Jason Lombard bir avukattı.

Bildiği kadarıyla, avukatlar tutucu insanlar olurlardı. Sophie, Jason Lombard'ın öylesine sıradan bir avukat olmadığı konusunda kendini rahatlatmaya çalıştı.

Müvekkilleri hep sivri tiplerdi. Sosyeteden golf kulübü üyesi ünlüler, tenis şampiyonları, radyo ve televizyondan bazı tanınmış yüzler... Lombard, Sophie'nin bir ara çalıştığı avukatlık bürosundaki insanlar gibi olamazdı. O mahkeme kapılarında çüppeleriyle sıra bekleyen avukatlardan de değildi muhakkak. Çok büyük davaları, mahkemelere düşmeden halleden bir avukat olarak tanınıyordu. Herkese para kazandıran bir avukattı.

Tabii, kendisine de, diye düşündü Sophie bekleme odasına şöyle bir göz gezdirerek. Hem bir işyeri havası vardı hem de ince bir zevkle döşenmişti. Sydney'in kuzeyindeki iş merkezinin tam ortasında, sık bir binanın en üst katında, bütün kente ve limana hakim manzarasıyla bu ofis bir servete mal olmuştur diye düşündü Sophie.

Mobilya için de paradan sakınılmamıştı. Tüylü, kalın bir gri halı kesintisiz olarak bütün büroyu kaplıyordu. Siyah deri koltuklar, duvarlarda siyah çerçeveli taş baskı tablolar, kromaj bacaklı cam sehpalar ve siyah dev saksılarda yeşil bitkiler. Her şey çok sakin ve huzur vericiydi.

Birden Sophie midesinde bir düğümleme hissetti. Ofisin hiçbir yerinde bir tek canlı renk yoktu.

Ama bu dekor anlayışı, Jason Lombard'ın kendi özel zevkini yansıtmıyor olabilirdi. Sophie, onun pekala canlı renklerden hoşlanabileceğine kendini inandırmaya çalıştı. Bir büronun bekleme odası, daha çok müşteriler açısından düşünülerek dekore edilirdi. Zaten mutlaka bir dekoratör tarafından yapılmıştır, diye düşüncesini pekiştirdi. Müvekkilleri için sakin huzur verici bir atmosfer yaratmak istemişlerdi. Jason Lombard'ın bu dekora rağmen, pekala kırmızı renge özel bir tutkunluğu olabilirdi, Sophie bunu hissediyordu.

Diğer adaylara baktı. Hepsinin ortak bir yanı vardı: Sadelik. Siyah ya da gri tonlardaki tayyörlerin içine krem ya da şampanya rengi spor bluzları giymişlerdi. İçlerinden biri sarışındı. Doğal sarışın. Diğerleri de doğal kumraldı. Modern kesimli saç modelleri ve belli belirsiz makyajlarıyla hepsi işkadını görünümündeydi. Takıları da gümüş ya da altından, son derece sade, göze batmayan cinstendi.

Sophie onlardan kesinlikle farklıydı ve bunu olumlu bir şekilde yorumladı kafasında. Saçının alev kırmızısına uygun bir ruj sürmüştü. O da bir tayyör giymiş, koyu mavi bu takımıyla gözlerinin mavisi ortaya çıkaran bir far sürmüştü. Ve onun tayyörü, diğerlerinin ciddiyetinden uzak, vücudunu sarıyordu. Ceketinin içine bluz giymemişti. Ama iyi cins kumaştan dikilmiş bu takımla, hiç de rahatsız olmasını gerektirecek bir şey yoktu.

Üstelik başvurduğu işin altından kolaylıkla kalkacağına inanıyordu. En önemlisi de buydu zaten. Bütün sorun, Lombard'ı kendisinin en iyi aday olduğuna ikna edebilmektir. Sırasını beklerken onu etkilemek için nasıl hareket edeceğini düşünmeye başladı.

Lombard, hiçbir görüşmeye on beş dakikadan bir saniye fazla zaman ayırmıyordu. Sophie'nin dikkatini çekmişti bu.

Adaylar kapıdan çıktıklarında yüzlerinden bir şey anlayabilmek mümkün değildi. Ne bir yenilgi ne de bir zafer belirtisi. Sophie onları gıptayla izliyordu. Kendisi asla bu kadar soğukkanlı olamazdı. Bu işe de giremezse, artık hiçbir şansı kalmayacaktı. Ne var ki, bunu hiç belli etmemesi gerekiyordu. Bu tür işlere, onun gibi duygularını belli eden insanları almazlardı.

Orada beklediği bir saat boyunca yeni bir aday gelmedi. Herhalde kendisi gelmeden önce diğerleriyle görüşmeler yapıp bitmişti. Zaten listenin başındaki üç ismin yanına sekreter işaret koymuştu. Sophie listenin en altındaydı.

Sonuncu olması da bir şanstı. Sophie, geleceğini belirleyecek bu yabancı adamın odasına doğru yürürken, sonuncu olmanın şansına inanmaya çalışıyordu. O anda, görüşme sırasında neler konuşması gerektiğini kafasında son kez tekrarlarlarken, saçını tamamen unutmuştu.

Lombard'ın gözlerini dikip ona bakışını fark edene kadar.

Adam masasından kalkmış, onu kibar bir şekilde karşılamaya hazır bekliyordu. Ama Sophie'nin kızıl saçlarını ve buklelerini gördüğü anda kibarlığından iz kalmadı. Uzun uzun Sophie'ye baktıktan sonra, <<Aman Tanrım>> diye mırıldandı <<Neler görüyorum?>>

Sophie'nin omuzlarını dimdik tutarak, güvenle içeri attığı adım havada kaldı. Vücudu binbir parçaya ayrılmak üzereydi sanki. Bütün sinirleri, düğüm düğüm olmuştu. Kalbine de bir sancı saplanırken atış ritmi adam akıllı bozuldu.

Yüzüne birdenbire kan hücum etmişti. Boynundan yanaklarına doğru, saçlarının renginden de korkunç bir kırmızılık yayıldığını hissetti. Bir tek kelimeye bile gerek yoktu. Cesareti tamamen kırılmıştı. Ancak, içinde kalan bir gurur kırıntısı onu durdurdu. Jason Lombard'ın onu görünüşünün dışında değerlendirebilmesi için bir şeyler yapmak gerektiğini duydu.

<<Mr. Lombard ...>> Kuruyan boğazından sözcükler güçlükle çıkmıştı. <<Biliyorum, bu iş için uygun olmadığımı karar verdiniz. Ama size yanıldığınızı kanıtlayacağım. Şu andan itibaren, başka bir bakış açısıyla beni yeniden değerlendirmeyi deneyin. İstedığınız testi uygulayabilirsiniz. Başaracağımdan eminim. Çok hızlı çalışkan, becerikli ve yetenekli bir insan olduğumu siz de göreceksiniz.>> Çaresizliğin insana neler yaptıracağı inanılmaz bir şeydi. Sophie ağzından çıkanlara kendi de şaşırıp kalmıştı.

Ama Lombard'ı etkilediğini görebiliyordu. Adam gözlerinin içine bakakalmıştı. Dudakları hafif alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı <<Miss ... Melville>>

Adını söylemeden önce bir iki saniye duraklaması korkunç bir zaman gibi geldi Sophie'ye. O anda dönüp gitmekten başka yapılacak bir şey kalmamıştı aslında. Umutlarını tamamen bir kenara atıp, çıkıp gitmesi gerekirdi. Ama inatla orada kaldı. Diğer adaylara ayrılan on beş dakikalık süreyi o da kullanacaktı.

<<Meşgul bir insan olduğunuzu biliyorum, Mr. Lombard. Ben de oldukça meşgul bir insanım.>> Gözünü kırpmadan yalan söylüyordu. <<Bu görüşmeler için hazır bir soru listeniz ve bu sorulara verilmesi gereken cevaplar konusunda bir takım beklentileriniz vardır mutlaka. Ama ben size çok daha kestirme bir yol önereceğim. Aradığınız nitelikleri sayın, ben kendi niteliklerimle bunları karşılaştırarak size değerlendirmemi söyleyeyim.>>

Sophie'nin bu konuşması üzerine adamın kaşları havaya kalktı.

Sophie onun şaşkınlığını en güzel gülüşü ile karşılayarak <<Şöyle oturup başlayalım mı, ne dersiniz?>> diye önerdi. Ve Lombard'ın cevabını beklemeden, çalışma masasının önündeki koltuklardan birine oturdu. En etkili şekilde yerine kurulduktan sonra, adamın gidip gelen bakışlarını kaşlarını karşılayarak izlemeye koyuldu. Adam kendine gelmek için başını şöyle bir sallamak zorunda kalmıştı. Sonra ağır ağır, patron koltuğuna oturdu.

Bu arada Sophie de kendi kafasında onu değerlendirebilecek birkaç saniye yakalamıştı. Jason Lombard tahmininden çok daha genç bir adamdı. Ya da genç görünüyordu. Erkeklerin otuz ile kırk arasında yaşını kestirmek zordu. Hatta bazen kırk beşe kadar pek yaşlılık belirtileri göstermeyenleri de olurdu. Bu adam da o gruptandı.

Uzun boyluydu. Geniş omuzlarıyla, üzerindeki çok iyi dikilmiş üç parçalı takım elbisesine

hakkını veriyordu doğrusu. İtalyan ya da Fransız iyi marka bir takımdı mutlaka. İpek karışımı gümüş rengi kumaş, aynı renkteki gözlerine vuruyordu. Ama simsiyah saçlarında bir tek gümüş tel yoktu. Yüzüne tatlı bir gülümseme kondurabilmeyi de becerebilseydi, oldukça çekici sayılabilirdi.

Hiç gülmüyordu.

Masasının üzerinde duran şık bir kapağını açıp içinden bir ok çıkardı ve döner sandalyesini çevrerek karşı duvardaki hedef tahtasına fırlattı. <<Hiç isabet ettirdiğiniz oldu mu Miss Melville?>>

<<Çok. Bu oyunda iyiyimdir.>> Sophie adamın kendisini konu dışı bir şeyle denemesine fırsat tanımak istemiyordu.

<<Kahretsin! Yine vuramadım.>> Arka arkaya attığı okların bir tanesi bile hedefin yakınından geçmiyordu. Lombard, gözlerinin içinde garip bir pırıltıyla ona döndü. <<Evet, Miss Melville>> dedi. Çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı. <<Görüşmeyi sizin yöntemlerinizle yapacağız.>>

Sophie'nin cesurca atılımı işe yaramıştı. İyice yüreklendi.

<<Önce karakter özellikleriyle başlayalım.>> diye devam etti Lombard. <<Her an hazır ve dinamik, uyumlu bir insan olmanız gerekir. İnişli çıkışlı ruh durumlarına hiç tahammülüm yoktur. Özel yaşantınızda ne sorunuz olursa olsun, işe taşımamalısınız.>>

<<Mr. Lombard, gün boyunca benim kadar taze kalabilen, güler yüzlü bir insan daha bulamazsınız.>>

Lombard'ın bakışları yine onun saçlarına takılmıştı. Gözlerini ovuşturarak yerinden kalktı ve hedef tahtasındaki okları teker teker topladıktan sonra hin bir bakışla aniden ona döndü. <<Ya özel günlerinizde?>> Sophie onun bu soruyla ne kastettiğini anlamıştı. Böyle bir şeyi reddetmek, belki de Lombard'ın gözünde kadını yanını tamamen inkar etmek olacaktı. Ama bir kadının özel günlerinde bir takım değişik ruh durumlarına kapılmasını da Lombard değerlendirmelerde eksi puan olarak kullanabilirdi.

Lombard onu köşeye kıştırdığından emin, yüzünde memnun bir ifadeyle masasına doğru yürüdü.

Sophie adamın onu bu işe almak istemediğini hissediyordu. Ne derse desin, her şeyi denemeye kararlıydı.

Lombard'ın masasına yerleşmesini bekledi. Sonra ona doğru eğilip dirseğini masaya dayadı ve adamın da ona doğru eğilmesini sağlamak için alçak bir sesle, <<Gerçekten aramızda kalacak mı Mr. Lombard?>> diye sordu.

Adam tuzağa düştüğünün farkında bile olmadan, eğildi. <<Kesinlikle>>

Sophie ona doğru biraz daha uzanarak sesini iyice alçalttı. <<Siz erkeklik sorunlarınızı bana yansıtırsanız, ben de kadınlık sorunlarımı size yansıtmam>>

<<Gerçekten mi?>> Konunun devamını getirmek için çok heyecanlanmış bir hali vardı. O da pek kolay pes etmeyecekti. <<Tam olarak hangi erkeklik sorunlarını kastediyorsunuz?>> diye sordu Sophie'nin gözlerine bakarak.

Sophie aynı şekilde onun gözlerinin içine baktı. <<Kendilerini dayanılmaz bulan erkeklerden hoşlanmam. Güçlü ve nüfuzlu olduklarını sanarak tafra yapan erkeklerden>> Kısık bir sesle, oldukça imalı bir şekilde adama bakarak konuşuyordu. << Kendinde her

türlü hakkı gören, kadınların ise erkeklerin keyfi için yaratılmış olduklarını sanan erkeklerden>> Bir an için durdu. <<Anlatabildim mi, Mr. Lombard?>>

<<İlginç>> Lombard derin bir soluk aldı ve koltuğuna çöktü. Sonra doksan derecelik bir dönüşle, hedef tahtasına doğru bir ok fırlattı. <<Şimdi en büyük atışımı yapıyorum>>

Ok hedef tahtasının kenarına çarparak yere düştü. Sophie, gördüğüm en berbat oyuncu diye düşünüyordu içinden.

<<Yine vuramadım.>> Morali bozulmuş gibiydi, ama tekrar Sophie'ye döndüğünde gözleri ışıltılı oldu. <<Beni test edin demiştiniz. Şimdi testi yapıyorum.>>

Sophie'nin içi aktı bir anda. Lombard'ın en olmayacak şeyi yapacağından emindi. Anında on tane telefon numarası sıralayıp hepsini tekrar etmesini isteyebilirdi. Ya da bir dakikada iki yüz elli kelimelik bir yazıyı bilgisayara girmesini... ama en kötüsü, karmaşık bir Latince hukuk terimini yazmasını isteyebilirdi. Avukatlar bu oyuna bayılırlardı.

Lombard onun endişelendiğini fark etmiş ve yüzüne son derece memnun bir ifade yayılmıştı. <<Sullivan olayıyla ilgili görüşünüzü anlatmanızı istiyorum. Olay nasıl gelişecek?>>

Sophie rahatladı. Bu skandal, Cuma günü berberde en ince ayrıntılarına kadar konu edilmişti. Sophie olayın girdisini çıktısını biliyordu. <<Dananın kuyruğu kopuyor artık>> Güven içinde Lombard'a baktı.

Lombard atmaya hazırlandığı oku fırlatamamıştı. Eli havada , öylece kalakaldı. Sonra Sophie'ye döndü ve elindeki oku masanın üzerindeki sümene öyle bir bastırdı ki ok sümeni delip masaya saplandı.

<<Ok kırıldı>> dedi Sophie kendinden fazlasıyla memnundu. Lombard'ın bam teline basmıştı.

Lombard oku saplandığı yerden hırsıyla çekerek odanın öbür ucundaki çöp sepetine attı. Ve basket! Sophie isteseydi yapamazdı, diye düşünmekten alamadı kendini.

<<Ne demek, dananın kuyruğu kopuyor?>>

Sophie Cuma günü berberde varılan genel yorumu gözü kapalı anlatabilirdi. <<Sullivanlar uzlaşmaya yanaşmıyor. Esas konu sanki unutulmuş gibi. Artık birbirlerine nasıl zarar vereceklerinden başka bir şey düşünemez oldular. Tek amaçları, birbirlerini yok etmek. Ne pahasına olursa olsun. Ve mahkemeye çıkacakları gün, avukatların ve gazetecilerin bayramı olacak>>

<<Mahkemeye çıkmalarına nasıl engel olurdunuz?>>

Sophie'nin bu soruya da cevabı hazırıdı. <<Issız bir adada oturup konuşmalarını sağladım. Okyanusun ortasında.>>

<<Nerede örneğin?>> Gözlerini kırıştırarak sordu Lombard.

İşte bu zor soruydu. Tam olarak bir adadan söz edilmemişti. Bir yer belirlenmemiştir. Sophie birden saçına perma yaptıran yaşlı kadını hatırladı. Tahiti Adaları'nda son geçirdiği tatilden söz ediyordu kadın. Garip bir yer... dilinin ucundaydı ama bir türlü toparlayamıyordu. Nasıl olduysa <<Bora Bora>> diye çıkıverdi ağzından.

<<Hımm>> diye mırıldandı Jason Lombard düşünceli düşünceli.

Uzun sinir bozucu bir sessizlik oldu.
<<Testi geçtim mi?>> diye Sophie sormak zorunda kaldı.

Cevap olarak sadece bir mırıltı duyabildi.

<<İşe alındım mı?>> diye ısrarla bir daha sordu.

Jason Lombard süratle düşünebilen ve süratle karar verebilen bir adamdı. Sophie Melville kesinlikle işe uygun biri değildi ama garip bir çekiciliği vardı... canlı, hareketli ve kendine özgüydü. Jason onun bulunduğu sınıfı pek itiraf etmek istemiyordu. Ne kendine ne de bir başkasına. Ama Sophie'nin göz kamaştırıcı hali, insanın tüm mantığını donduruyordu.

Sullivan olayına getirdiği çözüm, Jason'un içindeki ilkel duyguları tatmin eden bir yol açmıştı önünde. Bu çifti her gördüğünde gırtlaklarını sıkıp şöyle bir silkelemek geliyordu içinden.

Karşısında, sabırsızca onun iki dudağının arasından çıkacak Evet ya da Hayır cevabını bekleyen genç kadına baktı. Bu kadın öyle tavırlarla karşısına çıkabilirdi ki, Jason'un onu işe alması çığlık olurdu.

Öte yandan, ülke dışındaki seyahatlerinde Sophie pekala işine yarayabilirdi. Hem sonra, istemediği birini işten atmak o kadar da zor bir şey değildi. Ayrıca, şu anda annesinin kanat açtığı bu zavallı genç kadını işe alırsa annesini de memnun etmiş olacaktı. Bir taşla iki kuş. Evet, her iki kadını da memnun etmiş olacaktı. Bu hoşuna gitti.

<<Bakalım şans bizden yana mı?>> Jason, onun az önce yaptığı oyuna benzer bir oyuna girdi. Biraz gizlilik ve gizem katarak son dakikaya kadar ona eziyet edecekti. Zaten Jason, son dakikaya kadar ne yapacağı belli olmayan bir insandı ve bundan büyük zevk alırdı.

Sophie kuşkuyla bakıyordu. Dirseğini tekrar masaya dayayarak onu daha açık konuşmaya davet eden bir ses tonuyla <<Ne şanslı? Bunun şansla ne ilgisi var?>> diye sordu.

<<Bazı insanların inançları vardır... fal açmak gibi.>> Jason son derece ciddi olmaya gayret ediyordu. <<Biz de öyle yapalım>>

<<Aklınızdan neler geçiyor, merak ediyorum doğrusu>> Sophie başına gelecekleri sezer gibiydi.

<<Eğer falım çıkarsa sana bir aylık deneme süresi tanıyacağım. Şimdi, iki atış yapacağım. İkisinin de isabet etmesi halinde, seni işe alacağım>>

<<Olmaz!>> diye inledi Sophie.

<<Çok basit bir deneme>> Jason gözlerinde hain pırıltılarla oku rastgele fırlattı. Hiçbir özen göstermeden.

<<Bu haksızlık ama...>> Sophie'nin isyanı anlamsız kalmıştı. Ok, tam bir uçuşla tam hedefe isabet etti.

<<Vurdum! Vurdum!>> diye Jason kazanmanın gururu içinde bağırды.

<<Evet>> diyebildi Sophie. Müthiş bir atıştı gerçekten de.

<<Şimdi ikincisi...>>

<<Hayır!>> Sophie ikinci atış için ona güvenemeyeceğini çok iyi bilerek yerinden fırladı.

Jason eli titreyerek ona bakıyordu.

<<Bir dakika!>> diye Sophie onu durdurdu.

Jason elindeki okla konuşarak <<Benden yana olacağına inanıyorum>> dedi. Bunu ne

anlamda söylediğini kestirebilmek çok zordu.

<<Şimdi sıra bende.>> Sophie tek şansının bu çılgınca oyunu durdurmak zorunda olduğunu düşünerek atıldı. <<Ortaklıklarda eşit haklar söz konusudur. Sıra benim>>

Jason henüz bu önerinin uygunluğunu düşünmeden, Sophie yerinden fırladığı gibi masanın çevresini dolaşıp oku onun elinden kapdı. Sonra süratle tahtaya doğru iyice yaklaşmış tam hedefe oku yerleştirdi. Jason donakalmıştı.

<<İşte! İki atış da tamam>> diye zaferi kazanmış bir şekilde Sophie ona döndü. <<Ama bu hiç hakça sayılmaz.>> diye Jason kendini toparlayıp itiraz etti. <<Oku atmadınız ki!>>

<<Atacağım demedim ki zaten.>> Aynı zafer edasıyla Jason'un gözlerinin içine baktı. <<Sadece benim sıram olduğunu söyledim, hakkımı nasıl kullanacağıma dair bir şey söylemedim. İnsan şansını biraz da kendi yaratır Mr. Lombard >> <<Bu oyunda çok iyi olduğunu söylemiştin.>> Jason onun kontrolü ele geçirmesine canı sıkılmış bir şekilde itiraz etmeye devam etti. <<Evet, sekiz yaşındayken çok iyiydim. Şimdi işe alındım mı onu söyleyin siz bana?>>

Jason ister istemez ona bir hayranlık duyduğunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Hatta kendi kendiyne alay edercesine, yenilgiyi kabullendi. <<Yarıncan itibaren bir aylık deneme süreniz başlıyor.>>

Sophie sevinçle ellerini çırdı. <<Teşekkürler, Mr. Lombard. Göreceksiniz, mükemmel bir asistan olacağım. Göreceksiniz! Tekrar teşekkürler.>> İşe alınmıştı. İçi içine sığmıyordu. Hem de hayal bile edemeyeceği kadar iyi bir işe. Sophie bu çılgınca mutluluk içinde, ona bu şans verene genç adama doğru yaklaştı ve boynuna sarılarak onun çenesine öpücükler kondurmaya başladı.

<<Miss Melville! Lütfen bu kadınca dürtülerden kendinizi arındırın.>> Jason Lombard sert bir dille onu durdurmaya çalıştı. <<Bu iş, her şeyden önce terbiyenizi takınmanızı gerektiren bir iştir.>>

Sophie hemen geri çekildi. Fakat yüzünde en tatlı gülümseyişle onun her dediğini yerine getirmeye hazır, uysal ve uyumlu bir asistan kişiliğine bürünmeyi de ihmal etmeden <<Yarıncan itibaren bir terbiye örneği sergileyeceğim>> dedi. <<Siz ne dersenez, ne isterseniz onu yapacağım. Sabah kaçta burada olmam gerekiyor?>>

<<Dokuz. Dakik olmayı severim ve bu konuda benden hiçbir hoşgörü beklemeyin.>>

<<Ben de çok dakik bir insanımdır Mr. Lombard>> Sophie dans edercesine oturduğu koltuktan çantasını aldı. <<Bir saniyenizi bile boşa harcamayacağım. Ne şu anda ne de birlikte çalıştığımız süre içinde. Hemen gidiyorum. Ve bana bu şans verdiğiniz için size son kez teşekkür etmek istiyorum.>>

Sophie kapıya doğru yürürken, Jason'un gözleri onun kalçalarına takıldı. Az önce ona yaslanışındaki kadınsı yumuşaklığı hala hissediyordu. Hoş bir kadın, diye düşündü. Tehlikeli olabilecek kadar hoş...

Jason çenesine onun kıpkırmızı dudak izlerinin çıkmış olabileceğini düşünerek tedirgin oldu.

Sophie kapıdan çıkarken dönüp ona bir kez daha baktı. <<Dakik ve çok terbiyeli bir kız olacağım.>> Mavi gözlerinden etrafa saçtığı pırıltılar, insanın içini yakan kızıl saçlarının alevinden daha kavurucuydu.

Sophie kapıdan çıkar çıkmaz, Jason mendiliyle çenesini sildi. Ona bir aylık deneme süresini tanımakla biraz ileri gitmişti. Sophie Melville onun çok özel ihtiyaçlarına yardımcı olabilecek bir kadındı. Bir erkek olarak, özel birtakım ihtiyaçlarına. Ve Jason onun bu ihtiyaçlarına yardımcı olmasına meydan vermemek için çok ama çok dikkatli olmak zorundaydı.

Öte yandan, Sophie asla onun işine yardımcı olabilecek biri değildi.

Konu Başlığı: Ynt: Tutsak Arzular - Emma Darcy
Gönderen: deniziderya üzerinde Mart 20, 2007, 08:45:05 ÖÖ

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sophie o gün akşama kadar sevincini bastıramadı. Artık işsiz değildi. Bu moral bozukluğundan kurtulmanın yanı sıra bulduğu işin tam ona göre oluşuna da çok seviniyordu. Yedi yıllık çalışma hayatında çeşitli işlere girip çıkmış, hiçbirini böylesine içine sinmemiştir.

Geçici olarak girdiği bazı işlerde onu kadrolarına almayı önerdikleri olmuştu ama Sophie hiçbir zaman benimsemediği bir yerde çalışmayı istememiştir. Belki de dünyayı gezmek tutkusu yüzünden o teklifleri değerlendirememiştir. Ama gerçek neden bu değildi. O işlerden hiçbirinin bir özelliği yoktu.

Jason Lombard ile çalışmak ise çok özeldi.

Sophie için bu iş son derece heyecanlı olacaktı. Daha ilk görüşmelerinde, Lombard'ın kendisi hakkındaki izlenimlerini değiştirmeyi nasıl başardığını düşündükçe, iş daha da çekici hale geliyordu ona. Ertesi günü bekleyemeyecek kadar heyecanlıydı.

Günün büyük bir kısmını, bu güzel haberi dostlarına duyurmakla geçirdi. Önce aynı daireyi paylaştığı yakın arkadaşı Mia'yı işyerinden aradı. Mia hemen kendine bir pay çıkarmıştı. Sonra annesiyle babasına telefon etti. Onlar da kızlarının Sydney'e yerleşeceğini duyunca çok mutlu olmuşlardı.

Saat altıda Mia eve geldiğinde, Sophie sarışın arkadaşının kızıl kumral kısıcak görünce için için gülmeye başladı. Mia bu bakır tonunun uğuruna inanmış bir halde küçük mutfakta fırl fırl dönerek saçlarını arkadaşına gösteriyordu.

<<Çok hoş görünüyorsun>> Sophie onun sık sık değiştirdiği saç modeline ve rengine her seferinde aynı tepkiyi gösterirdi. Aslında bu saç renginin uğuruna pek inanmıyordu ama ona hiçbir şey söylemedi.

<<Evet, şimdi kutlama başlıyor>> diye Mia çantasından beyaz şarap çıkardı.

<<Mia, buna hiç gerek yoktu. Zaten sana olan borçlarımdan rahatsız oluyorum>> Sophie bunu söylerken arkadaşının bonkörlüğüne sevinmişti aslında.

<<Saçmalama. Jason Lombard'ı nasıl ikna ettiğini duyduktan sonra bunu kutlamak gerektiğini düşündüm. Her şeyden çok bu başarısını kutlamamız gerekiyor. Evet, ne yemeğimiz var?>>

<<Sadece kızarmış tavuk>>

<<Nefis kokuyor. Başkasının pişirdiği her şey benim için nefistir. Yeter ki ben mutfğa

gitmeyeyim>> Mia makineli tüfek gibi durmadan daldan dala atlayarak konuşuyordu. <<Sana bomba gibi bir haberim var. İşe girdiğini duyduğum andan beri kendimi zor tutuyorum.>> Bir yandan da şarap şişesini açıp kadehleri doldurmuştu bile. <<Şerefe>> diye bardağını kaldırdı. <<Başarının şerefine! Güzel bir duygu, değil mi?>>

<<Öyle>> Sophie ona içtenlikle katıldı ve şarabından bir yudum aldıktan sonra <<Eee, neymiş bu bomba gibi haber?>> diye sordu.

<<Aklın duracak>> Mia'nın kahverengi gözlerinden, büyük bir dedikodunun patlak vermek üzere olduğu anlaşılıyordu. <<Senin telefonundan sonra o kadar heyecanlandım ki, müşterilerden birine yaptığın iş görüşmesini anlattım. Birileriyle paylaşmak istiyordum. Müşterim de bana dedi ki...>>

Mia olaya heyecan katmak için bir an sustu. Her şeyi abartmaya bayılırdı ve bunu becermeyi çok iyi beceriyordu.

<<Hadi, çıkar şunu ağzından>> diye Sophie onu kışkırttı.

Mia inceceik yay kaşlarını indirip kaldırarak gözlerini devirdi. <<...senin yeni patronun, Jason Lombard'ın büyük aşkından bahsetti. Bizim Gail Kingston, Randy Sullivan ile evlenmeden önce, uzun süre Lombard ile birlikteymiş. Bu bağlantıya ne diyorsun?>>

Sophie böyle bir bağlantıyı reddetmek istedi içinden. Ama Jason Lombard gibi yakışıklı ve zeki bir adamın elbette hayatında kadınlar olacaktı. <<Sullivanlar'ın ayrılma noktasına gelmeleri Lombard'ın işine geliyordur herhalde.>>

<<Ama zamanında Gail ile evlenmeye yanaşmadı herhalde. >> Mia taburelerden birine çıkıp ayakkabılarını ayağından fırlattı. <<Duyduğuma göre, hiçbir kadınla bu kadar uzun bir ilişkisi olmamış>>

Sophie kavurduğu pirinci karıştırırken <<Bu kadar uzun bir beraberlikten sonra, Lombard isteseydi onunla evlenirdi.>>

<<Herhalde o sıralar evliliğe hazır değillerdi>> diye yorumladı Mia <<Bana kalırsa ikisi de işini çok önemseydiği için birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Derken Randy sahneye çıkıp kızı kaptığı gibi yıldız yapıverdi. İşin en hoş tarafı da ne biliyor musun? Jason düğünde sağdıçmış!>>

Sophie kaşlarını çattı <<O halde her ikisiyle de iyi dost olmalı>>

<<Çok ilginç değil mi?>> Mia daha büyük dedikodular peşindeydi. <<Acaba Gail'i teselli etmeyi düşünür mü dersin? Hem avukat olarak hem de eski günler hatırına...>>

Sophie'nin gözünün önünde çarpıcı güzelliği ile Gail Kingston canlanıverdi. Upuzun sarı saçları boya olmadığı gibi, çok da güzeldi. Bu, Sophie'nin gününü berbat etmeye yetmişti. <<Hiçbir fikrim yok>> diye mırıldandı. Jason Lombard ona bu davayla ilgili fikrini sorduğunda Sophie'nin cevabını dikkatle dinleyip düşüncelere dalmıştı. <<Lombard, özel olarak Gail ile ilgili yorum yapmadı>> diye kestirip attı. Olayı kendi kafasında bile, bu yönden geliştirmek onu rahatsız ediyordu. Mia'ya da bu yönde bir açık vermek istemiyordu.

Sophie olaydan neden bu kadar rahatsız olduğu üzerine epeyce düşündü. Yemek boyunca ve daha sonra Mia'nın evinde kendi kaldığı küçük yatak odasına çekildiğinde, henüz bunu çözememişti. Sonra birden, bütün bu olayların onu neden rahatsız ettiğini fark ederek yattığı yerden fırladı.

Kendi duygularından korkmuştu. Jason Lombard'ı nasıl böyle kendine mal edebilirdi?

Daha o gün tanıdığı bir adamdı. Üstelik Sophie'den en az on yaş büyüktü.... Neredeyse bir kuşak farkı yaratacak kadar büyük. Bir iş ilişkisi için uygun bir yaş farkıydı belki, ama bu adamı çekici bulmuş olması ya da adamın kendisini çekici bulmasını içten içe istemesi çılgnlıktı.

Kesinlikle uygun değildi. Bu duygular içinde kendini işe veremezdi. Oysa bu işe ihtiyacı vardı.

Sophie, onun boynuna sarılıp adamı öpücöklere boğduğu anı düşünerek tedirgin oldu. Adamcağız ona bir aylık deneme süresi tanımakla başına ne bela aldığından korkmuş olmalıydı. Çok saçma bir şey yapmıştı Sophie. Ama Jason Lombard da işi fallara döküp oyun haline getirirken o da saçmalamıştı.

Sophie onu bu oyunda yenmiş olmanın keyfi içinde dudaklarının bir gülümsemeye kıvrıldığı hissetti, ve hemen kendini topladı. Kesinlikle terbiyesini takınacaktı ve en önemlisi kadınca içgüdülerini kontrol edecekti. Eğer Gail Sullivan, Jason Lombard'ın beğendiği kadın tipinin bir ölçüsüyse, Sophie'nin hiç şansı yoktu. Lombard'ı iş ilişkisinin dışında bir yere koymak çok anlamsızdı.

Sophie ertesi sabah bu kararla işe gitti. Oturduğu Lindfield semtinden Sydney'in kuzeyindeki işyerine kadar yol yirmi dakika sürüyordu. Yine de gecikmemek için erken bir trene binerek işine on beş dakika erken ulaştı.

Sekreter de aynı saatte oradaydı. Cheryl Hughes adındaki bu genç kadın, hala Sophie'nin saçlarına bakmaktan kendini alamıyordu. Ama çok kibar bir şekilde, ona oturacağı odayı gösterdi.

Doğal olarak Sophie'nin odasından Mr. Lombard'ın ofisine açılan bir kapı vardı. Ve oda her türlü iletişim gereçleriyle donatılmış vaziyetteydi. Sophie, Cheryl'in verdiği bilgilere dayanarak, patronu saat tam dokuzda kapıdan içeri girdiğinde, ona kahvesini hazırlamıştı. Kahve de yine Cheryl'in tarifine göre, tam Mr. Lombard'ın zevkine göre yapılmıştı. Sophie onu, insanın içini açan pırl pırl bir gülümsemeye karşıladı.

<<Günaydın Mr. Lombard>>

Mr. Lombard hayretle Sophie'ye bakakaldı. Bir önceki günkü kadar uzun uzun bakmadı belki ama Sophie'nin kalbini hoplatacak, sıçratacak, yerinden oynatacak kadar bir süre için gözleri ona takılı kaldı. Gri takım elbisesiyle Mr. Lombard fena halde erkeksi görünüyordu o sabah.

<<Günaydın Miss Menville>> dedi hemen toparlanarak. Sonra da kapıyı, biraz bir şeyler ima edercesine kapatıp içeri doğru bir adım attı. <<Kahve için teşekkürler. Lütfen, bir kahve de siz alın ve şöyle oturun. Yapılacak işleri konuşalım.>>

Sophie hiç zorlamaksızın, tatlı bir havada olaya el koymuştu. Ona, kendisine bir deneme süresi verdiği için pişmanlık hissettirmeyecek kadar güzel bir geçiş yapmıştı. Tekrar ışı ışı bir gülümsemeye <<Teşekkür ederim Mr. Lombard>> dedi. <<Hemen kahvemı alıp geliyorum>> Odadan çıkarken, hiç acele etmeden, ağırbaşlı ve zarif bir şekilde yürümeyi başardı. Mr. Lombard'ın kendisini süzdüğünün farkındaydı. Onun beklentilerini karşılayabilmek için gösterdiği çabayı takdir edeceğini umuyordu. Lacivert eteğiyle spor gömleğine bir kulp takamazdı.

Sophie kahvesiyle geri döndüğünde patronu masasına yerleşmişti. Tepeden tırnağa izlendiğinin farkındaydı, eli titremeden fincanını getirdi. Sinirleri öylesine gerginken bunu yapabilmek büyük bir başarıydı aslında.

Lombard, Sophie onun karşısına oturana kadar bekledikten sonra, hafif bir gülücük

lütfederek <<Miss Melville, özel asistanım olarak öncelikle buradaki konumunuzla ilgili bazı esasları belirleyelim>> diye söze girdi.

Sophie hemen kucağındaki bloknotu açıp, kalemi elinde, not tutmaya hazır pozunu aldı.

<<Bunları yazmanıza gerek yok, Miss Melville>>

Sophie başını kaldırdığında patronunun bıçak gibi keskin bakışlarıyla karşılaştı.

<<Bu kuralları unutmak sizin için hiç iyi olmaz>> Alçak sesle yapılmış, oldukça tehlikeli bir tehditti bu.

Sophie derin bir soluk aldı. <<Unutmamak için elimden geleni yapacağım, Mr. Lombard>>

<<Hiçbir zaman unutmayacaksınız, Miss Melville.hiçbir zaman>>

<<Peki efendim>>

<<Özel asistanım olarak bu pozisyonunuz, her şeyden önce gizlilik gerektiriyor. Ben sizden herhangi bir olayı duyurmanızı istemedikçe işimle ilgili bir tek kelime bu ofisten dışarı çıkmayacak. Anlaşıldı mı Miss Melville?>>

<<Gizlilik>> diyerek Sophie anladığını belirtmek için ayrıca bir de başını salladı.

<<Buradan hiçbir bilgi dışarı sızmayacak. Dedikodu yapılmayacak. Bundan başka, müşterilerimin de sırlarına saygı göstermek zorundasınız. Tıpkı bir rahibenin yeminine sadık kaldığı gibi. Anlatabiliyor muyum, Miss Melville?>>

Son cümle bir kamçı gibi Sophie'nin, bilincinden çok, vicdanında şakladı. Ancak, Lombard'ın ilk görüşmelerinde sözü geçen konuyla ilgili bir yasak koymadığını da düşünmedi değil. Hoş Sophie de bu konuda kimseye bir şey söylemiş sayılmazdı. <<Şu andan itibaren dudaklarım mühürlenmiştir, Mr. Lombard >> diye dürüst ve inandırıcı bir cevap verdi ona.

<<Dahası işim, ya da özel hayatımla ilgili olarak burada duyabileceğiniz herhangi bir şey asla arkadaşlarınızın arasında dedikodu konusu yapılmayacak. Özellikle çok sık gittiğinizi tahmin ettiğim o kuaför salonunda.>>

Sophie yanaklarına kan hücum etmesine engel olamadı. Ama Cuma günü karşılaştığı o şirin hanımefendiye red mektubunu gösterdiğini Lombard nereden bilebilirdi ki? Mia ile dostluğunu da bilemezdi. Ama patronunun, Sophie'nin kızardığını izleyen çelik gibi soğuk bakışlarında, bütün bunları bildiğini gösteren bir ifade vardı. Sophie o anda, böyle bir avukatın karşısında sorgulandığını düşünerek içinin titrediğini hissetti. Adam çok zeki, kurnaz ve hiçbir numarayı yutmayacak kadar dikkatliydi. Ama Sophie'nin işi, onun bu niteliklerine karşı durmayı gerektirdiğine göre, ne yapıp edip bunu başaracaktı.

<<Evet, özetleyeyim>> dedi Sophie süratle<< Kurallara bağlı kalmak kaçınılmaz...rahibe yemini etmişçesine sadakat...bu dört duvar arasında gizlilik...kuaförde sağır ve dilsiz rolü oynamak...>> Yüzüne en masum ifadesini takınarak devam etti. <<Bütün söylediklerinizi anlamış mıyım, Mr. Lombard?>>

<<Mükemmel bir şekilde anlamışsınız>> dedi kuru bir sesle.

<<Başka bir şey var mıydı?>>

<<Pasaportunuz var mı?>>

<<Evet. Mr. Lombard>>

<<Yalnız mı yaşıyorsunuz, yoksa biriyle mi?>>

<<Biriyle yaşıyorum>>

<<Kadın mı erkek mi?>>

<<Kadın>>

<<Arkadaşınız mı, sevgiliniz mi?>>(Yuhhh yani....!!!)

<<Daha neler! Bu biraz fazla özel bir soru olmuyor mu sizce?>> diye karşı çıktı Sophie.

Lombard omuz silkerek, <<Herhangi bir amaçla sormamıştım>> dedi.

<<Birlikte çalıştığınız insanların özel hayatlarına böyle müdahalelerde bulunur musunuz?>>

<<Aniden seyahate çıkmamız gerektiğinde, buna hazır olup olmayacağınızı öğrenmek istiyorum. Benim gereksinimlerim özel hayatınızda sorunlar yaratabilir, bunu bilmenizi isterim. Eğer bir sevgiliniz varsa... kadın ya da erkek...>>

<<Hayır yok>> Sophie öfkeyle bağırdı. <<Ya sizin?>>

<<Ne dediniz?>>

<<Benim de kiminle seyahat ettiğimi bilmek hakkım, sanırım. Konuyu siz bu noktaya getirdiniz>>

Jason'un kaşları çatıldı. <<Bana sevgilim olup olmadığını mı soruyorsunuz?>>

<<Kadın mı, erkek mi diye merak ediyorum. Bugüne kadar evlenmemiş olduğunuza bakılırsa, bir sorunuz mu var acaba diye düşünmedim değil. Bayağı yaşlı görünüyorsunuz da...>>)999(Harikasın kızım sen ya...

Jason Lombard oturduğu yerde dikilerek, <<Otuz üç yaşındayım, Miss Melville>> dedi.

<<O kadarık mı?>> Sophie garip bir şekilde memnun olmuştu buna. Aralarında yalnızca sekiz yaş fark vardı. Çok korkunç sayılmazdı.

Jason ise onun bu cüretine çok öfkelenmişti. <<Kadınların düşebileceği kadar çaresiz bir duruma düştüğümü sanmıyorum>> dedi. <<Evlenmemiş olmam için nedenlerim vardı...>>

<<Ne gibi?>> diye merakla atıldı Sophie. Şu Gail hikayesini öğrenmeyi çok istiyordu. <<İşimi oturtmakla çok meşguldüm. Bir evliliğin yürümesi için insanın eşine ve evine zaman ayırması gerekir.>>

<<Evet, makul>> Sophie bunu söylerken Mia'nın haklı olabileceğini düşündü.

Jason ona öyle dik ve ateşli bir şekilde bakıyordu ki, bir an Sophie canının yandığını hissetti. Erkekliğine dokunan bir konu, Lombard'ı tahrik etmişti. O anda Sophie'yi yakaladığı gibi üstünü başını yırtarak yere yatıracak ve ona bütün gücüyle erkekliğini kanıtlamaya kalkışacakmış gibi bakıyordu.

Sophie, bu olmayacak düşünceyle kendini de tahrik etmişti. Göğüslerinin heyecanla gerildiğini hissetti. Göğüs uçları da sızlar gibi oldu. Hemen kahve fincanını ve tabağını iki eliyle kavrayıp ağzına doğru götürdü. İstemeyerek kendi içinde yarattığı bu duygularını belli etmekten korkmuştu.

Jason da kendi kahvesine uzandı. Sophie'den bakışlarını uzaklaştırırken yüzünü ekşiterek, <<Nasıl geldik bu konuya?>> diye söylendi.

<<Sevgili konusuna mı?>> diye üsteledi Sophie.

<<Neyse, bu konuyu da böylece halletmiş olduk>>

<<Hayır, bir şey halletmedik. Bir sevgiliniz var mı, Mr. Lombard?>>

<<Özel hayatım beni ilgilendirir, Miss Melville>>

<<O halde aşk hayatınıza karışmamam gerekiyor, öyle mi?>>

<<Hiçbir şekilde karışamazsınız>>

<<Çok iyi>> Sophie, onun bu şiddetli çıkışı karşısında söyleyecek başka cevap bulamamıştı ama aralarında böyle bir mesafe bulunmasının da iyi olup olmadığından kuşkuluydu. Onunla heyecanlı, tutkulu olaylar yaşamak çok daha hoş geliyordu Sophie'ye.

Giderek sinir bozucu bir suskunluk içinde kahvelerini içtiler. Artık iş ilişkilerini ikisi de bir kenara bırakmış gibiydi. Bir kadın ve bir erkek olarak birbirlerinin varlığını yoğun bir şekilde hissediyorlardı. Sophie, Jason Lombard'ın kendisini çekici bulduğunu sezmiş, sevincinden uçuyordu. Belki o an için, yalnızca fiziksel bir çekicilik olabilirdi, ama önlerinde uzanan bir ay boyunca neler gelişeceğini kim bilebilirdi?

O kadar da uygunsuz bir durum değildi.

Otuz üç yaş, Sophie için fena sayılmazdı. Olgun ve deneyimli bir erkeğin üstünlükleri olurdu. Sophie, onu kendine ait bir erkek olarak düşlemekten her ne kadar hoşlanıyorsa da işini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacak kadar akli başındaydı.

Jason kahvesini bitirip boğazını temizleyerek, <<İlk görevinizi veriyorum>> dedi kısaca. <<Bora Bora'ya gidiş geliş için uçuşları öğrenin>>

<<Şu Sullivan davası.>> Sophie müthiş bir memnuniyetle devam etti.<<Başkalarının görüşlerine açık bir insan olmanız hoşuma gitti.>>

<<Bora Bora Oteli'nde yer olup olmadığını da sorun.>>

<<Biliyorsunuz, orada otel odaları diğerleri gibi değil. Fare diyorlar>>

<<İşte ondan... fare>>

<<Sahilde olsun değil mi? Daha romantik. Hemen bitişik olmasında da yarar var>> Sophie, onun Gail'i kocasıyla Bora Bora'ya göndermesine o kadar sevinmişti ki, bu konuda elinden geleni seve seve yapmaya hazırdı.

<<Sahilde üç fare>>

Her şey harika gidiyordu. Bir oda Sullivanlar için, bir oda Jason için ve bir oda da kendi için. <<Hemen vize başvurularını yapmamız gerekiyor. Sizininki de ben çıkarırım>>

Jason Lombard sert bir tavırla ayağa kalktı. Yumruklarını masaya dayayarak <<Sizin geldiğinizi kim söyledi?>> diye kızgın bir şekilde sesini yükseltti.

Sophie çok sakin ama hafif sitem edercesine <<Bu kadar hassas bir davada bensiz oralara nasıl gidersiniz?>> dedi. <<Üstelik fikir tamamen benim>> Bunları söylerken az önce pasaportu olup olmadığını sorduğunu düşünüyordu. Sophie'yi de götürmeye niyeti olmasaydı, bütün o soruları sormazdı herhalde.

Jason Lombard ağır ağır yerine oturdu. Bir süre dudağını ısırarak düşündü, sonra birdenbire <<İnsanı son derece rahatsız eden ve yoran bir kadınsınız, Miss Melville>> diye öfkesini boşalttı.

<<Bunları da derhal unutmamam gerekenler listesine kaydediyorum. Tabi onlar yazılmıyor...>> Başını göstererek <<Buraya yazacağım>> dedi. <<Rahatsız etmemek ve yormamak>> Sophie sakin, her şeyi alttan alan tavrını başarıyla sürdürüyordu.

Jason Lombard'ın dudakları gerilerek ince bir çizgi halini aldı. Korkunç bir intikam duygusuyla <<Her şeye razı mısınız, Miss Melville?>> diye kontrollü bir sesle sordu.

<<Elbette Mr. Lombard>>

<<O halde burada patronun ben olduğumu asla unutmayın. Beni aşmanıza izin veremem. Siz benim isteklerimi yapacaksınız, bunu bilmiş olun.>>

<<Bir daha sizi aşmamak için çok dikkatli davranacağım, Mr. Lombard>>

Jason derin bir soluk alıp gevşeyerek soluğunu dışarı verdi. O anda ağzından alevler çıkan bir ejderha gibiydi...düşmanına her an saldırmaya hazır bir ejderha. Ama kontrolü

elden bırakmadı. <<Bu işi büyük bir gizlilik içinde yapacaksınız. Bilgileri bana getirdikten sonra, kendim istediğim zaman yerleri ayırtacağım. Gizlilik ve politika, Miss Melville. Bu bilgileri kendiniz için ediniyormuş gibi yapacaksınız. Benim adım geçmeyecek. Her şeyin yolu yordamıyla yapılmasını istiyorum. Bu kadar.>>

<<Peki, Mr. Lombard. Gizlilik ve aynı zamanda politika. Siz hiç merak etmeyin.>>
<<O halde derhal bir seyahat acentası bulun. Ne duruyorsunuz? Hadi.>>
<<Evet, derhal. Hemen gidiyorum>>

Konu Başlığı: Ynt: Tutsak Arzular - Emma Darcy
Gönderen: deniziderya üzerinde Mart 20, 2007, 09:37:29 ÖS

Sophie ayağa fırladı. Kahve fincanlarını da toparlayarak odadan çıktı.

Jason Lombard ile tropiklerde bir cennete gidiyordu. İnanılmaz hayallere kapılmıştı. Onun ve planlarının gerisinde kalması gerektiğini ve onu hiçbir zaman aşmaması gerektiğini aklından çıkarmamaya çalışıyordu ama Jason Lombard bu cennete yalnızca Gail Sullivan ile ilgilenecek olursa, Sophie yapacağını çok iyi biliyordu.

Jason Lombard, Sophie'nin vücudunun büyüleyici bir şekilde dalgalanışını izlerken, gözleri saçlarına takıldı. Saçlarına bakmaya devam et, diye kendi kendine baskı yapmaya çalıştı. Bu saçlarla hiçbir büyüleyici yanı olmaz.

Ama kafasının çalışmasına da hayran olmamak elde değildi. Jason alnını kırıştırarak şöyle bir silkindi. Bu kadına bir ufak ipucu verdiği anda, inanılmaz sonuçlar çıkarıyordu. O mavi gözleri de, tüm bu düşüncelerle oynastıkça insanı çılgına çevirebilirdi.

Sophie Melville, Jason'un hayatında süratle rahatsız edici bir unsur olarak yerini belirlemişti. Jason, ancak, dikkatini onun saçlarına verdiği sürece kendini güvende hissedebilirdi. Yalnızca saçlarına...

-----DÖRDÜNCÜ BÖLÜM-----

İlk birkaç gün içinde Sophie, özel asistan olarak neler yapabileceğini kanıtlamıştı. Zaten Bora Bora yolculuğunun ayrıntılarını hazırlamak onun için çok kolay bir işti. Vizeleri alırken de bürokraside hiç takılmaksızın işlemleri tamamlamıştı. Çeşitli işlerde çalışmış olmanın getirdiği bir uyum yeteneğiyle ofise alışmakta da hiç zorluk çekmedi. Sorunu, yalnızca şirkette çalışanlardı.

Herkes ona irkilerek bakıyordu. Patronlardan sekreterlere kadar bütün çalışanlar, bir hilkat garibesiymiş gibi saçlarını yadırgıyordu. Artık sabrı taşmaya başlamıştı. Sophie, ofisten biriyle bir iş halletmek zorunda kaldığı zaman, insanların önlerindeki kağıda dikkatlerini verebilmeleri için, Mr. Lombard'ın adını kullanıyordu artık.

Ama Sophie'yi en çok rahatsız eden Mr. Lombard'ın da gözlerini saçlarından ayırmayıydı. İsteddiği bir işi kusursuz bir şekilde yapıp karşısına geçtiği anda, Jason Lombard kaşlarını çatarak gözlerini Sophie'nin saçlarına dikiyordu. Sanki bu inanılmaz beyninin takdir edilecek yanlarını bu rüküş saçlarıyla gizlediği için ona kızıyor gibiydi.

Cuma öğleden sonra Jason Lombard artık onu iyice çileden çıkardı. Sophie önüne getirdiği iş için teşekkür etmesini beklerken, Lombard'ın yine gözlerini saçlarına

dikemsine çok sinirlendi.

<<Aslında kahverengidir>> diye laf attı. Jason gözlerini ona çevirdi ama boş boş bakıyordu.

<<Geçen Pazar günü düzenlenen kuaförler yarışmasında modellik yaptım da, saçlarım onun için bu renk>> diye açıkladı Sophie. <<Ve saça üst üste boya sürülmez, Mr. Lombard. Tekrar kendi rengine boyatmak için dört beş hafta kadar beklemek zorundayım.>>

<<Dört beş hafta sonrası beni ilgilendirmez>> diye söylenerek Lombard masasının üzerine baktı.

Sophie onun tam olarak ne demek istediğini anlamadı ama midesi bulanmıştı. Jason Lombard'a doğru yürüdü, başına dikilip parmağını onun gözüne sokarcasına, kusursuz bir şekilde daktilo edilmiş ve düzenlenmiş olarak masasında duran kağıtları işaret etti. <<Beni yaptığım işe göre değerlendirmenizi istiyorum, Mr. Lombard>> dedi. <<Saçımın rengine göre değil. Ayrıca bu saçın birinciliği aldığını da belirtmek isterim. Ama sizin bunu takdir edecek bir sanat anlayışınızın olduğunu sanmam>>

Jason koltuğuna yaslanarak başını geriye itti ve ona baktı. <<Çok rahatsız edici, Miss Melville>>

<<Ne yapmamı istersiniz? Başıma bir peruk mu takayım, yoksa işe başörtüsüyle mi geleyim? Yoksa rahibe yeminime uygun olarak yüzümü de kapatıp öyle mi dolaşayım?>> Sophie patronunun kendisinden beklediği gibi uysal, uyumlu, hiçbir şeye kızmayan asistan rolünü tatlı bir gülümsemeyle başardı ama gözlerindeki ifadeyi anlamamak mümkün değildi.

<<Gerçekçi olalım, Miss Melville. Bütün bu saçmalıklara gerek yok. Bir aylık süreniz bir gün bitecek.>>

Bu sözleriyle uğursuz bir hava çöktü odaya. Ama Jason'un bu tavrında Sophie'yi uyaran bir şeyler oldu. Hemen Lombard'ın dolaplarının bulunduğu odaya geçip Sullivan dosyasını aramaya koyuldu. Belki, onun bilmesi gereken bir konu değildi ama işe girmesine yol açan bir davaydı ne de olsa. Ve patronu ne derse desin, Sophie ondan her zaman birkaç adım ötede olmakta yarar görüyordu.

Sonunda dosyayı buldu. Şöyle bir sayfaları karıştırdığında Jason Lombard'ın bu çiftin her türlü yasal işlerini üstlendiğini anladı. Onlarla bu kadar sıkı fıkı olması, Gail ile aralarındaki eski aşkı yeniden alevlendirmiş olabilir miydi? Acaba Sullivanlar'ın boşanmaya gidişinin gerisinde Jason Lombard mı yatıyordu? Onun neden olduğu, hatta yönlendirdiği bir gidiş miydi bu?

<<Size yardımcı olabilir miyim acab, Miss Melville?>> Jason rafların hemen yanında, yolu kapamış onu izliyordu.

Sophie suçluluk duygusuyla başını kaldırdı, ama ona suçüstü yakalandığını belli etmeyecekti. <<Ev ödevimi yapıyordum>>

<<Sizi kendi odanızda bulamadım da...>> Jason da tam tersine onu suçüstü yakaladığını kanıtlayabilmek için iyice yaklaşıyordu. <<Casusluğunuz olduğunu bilmiyordum>>

Sophie canı sıkın bir şekilde <<Anlaşıldı>> dedi. <<Patronumun işine yarayacak olsa da, casusluk yok. Bunu da listeme koyuyorum>> Dosyayı yerine koyarak çekmeceyi itti.

Ama kuvvetli bir el, onun belinden dolanarak çekmeceyi tuttu. <<El çabukluğu, öyle

mi?>> diye Jason kulağının dibinde fısıldadı. <<Sullivan dosyasıydı>>

<<Herhalde buna hakkım vardır.>> Bir mazeret ararcasına devam etti. <<Anladığım kadarıyla buradaki işim bu davanın başarıyla sonuçlanmasına bağlı>>

O anda Sophie aniden dönünce çekmeceye çarparak, dolaba yaslanmış olan Jason'un dengelerini bozdu. Jason düşmemek için öne doğru abandı. Ve sonuç tam bir felaket oldu.

Sophie bir anda kendini Jason ile kucaklaşmış vaziyette buluverdi. Bacakları, karınları ve göğüsleri birbirine yapışmış, tam anlamıyla birbirlerine karışmışlardı. Sophie o anda dayanılmaz bir şekilde onun erkekliğini hissetti. Orada, öylece kalmak istiyordu. Güçlü göğsüne abanmış olarak. İçinden bir ses, hayatının erkeğini yakaladığını fısıldıyordu.

Sophie hemen onun yüzüne baktı. Jason'un da aynı duygular içinde olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Kendi yüzünde nasıl bir ifade olduğunu bilemiyordu ama Jason'un baskısını hissettiği bacakları onun temasıyla titriyor, midesinde garip bir sancı hissediyor ve göğüsleri sanki şişiyordu.

Jason'un garip bir çelişki içinde olduğunu fark etti. Ama göz göze geldikleri anda, adamın ifadesi Sophie'nin içini tatlı bir duyguyla saran yoğun bir arzuya dönüştü. Gri gözlerinde bu arzunun pırıltıları yanıp sönüyordu. Biraz kaba ve küstahça erkeklik taslayan hali Sophie'ye sahiplenmek isteğini açıkça yansıtıyordu.

Sophie onun ellerinin kalçaları üzerinde gezindiğini hissetti. Avuçlarının sıcaklığı beline doğru yaklaşıyordu. Dilinin ucuyla kendi dudaklarını yaladı hafifçe.

Sophie, yaklaşmakta olan öpücüğe hazırlanarak başını eğdi. Jason'un bakışları onun dudakları üzerine odaklanmıştı. Kesinlikle öpecekti onu. Sophie gözlerini yumarken tüm arzularının uyandığını hissediyordu.

<<Mr. Lombard, içeride misiniz?>> Ve bu sorunun ardından kapının açılmasıyla, <<Oh!>> diye bir çığlık duyuldu.

Sophie hemen gözlerini açıp, sesin geldiği tarafa döndü. Cheryl Hughes, dosya dolaplarının bir ucunda, gözleri faltaşı gibi açılmış ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle onlar bakıyordu.

<<Şey...özür dilerim, efendim>> diye önce kekeleydi, sonra aceleyle devam etti<<Miss Carstairs geldi.>>dedi.<<Sizi görmek istiyor>>

Cheryl onun cevabını beklemeden topukları üzerinde döndüğü gibi arkasına bakmadan odadan çıktı. Kapıyı da iyice çekip kapattı.

Jason'un süratle kendini geri çekerek sanki ne yaptığının farkında değilmiş gibi şaşkın bakışı, Sophie'yi savunmaya geçmeye zorladı.

<<Adımı neye çıkardınız?>>

<<Ya sen benimkini?>> diye karşı cevap geldi. Ama yarıda kalmış bir istekliliğin ıstırabı yüzünden okunuyordu.

<<Ben odama gidiyorum>> diyerek Sophie onu Miss Carstairs ile görüşmek üzere kendini toparlaması için orada bırakıp çıktı.

Sophie Jason'un kendisine aynı şekilde fiziksel bir çekim duyduğunu hissetmekle birlikte, onun özel bir ilişkiye girmekten kaçındığını da seziyordu. Bunun için kendi kendine savaş verdiğini anlamıştı. Ama özel yaşamı açısından mı, yoksa iş ilişkileri açısından mı kaygılandığını kestiremiyordu. Sophie'ye tanıdığı bir aylık süre üzerinde Jason bir daha düşünenecekti.

Ne var ki, Tahiti planları yapılmıştı ve artık Jason onu işten atamazdı. Yani, deneme süresinden vazgeçemezdi. Tahiti’de neler olacağını da kim bilebilirdi? Gail Sullivan’ın orada olmasına rağmen...

Sophie odasına giderken, ofisin bekleme salonundan geçmek zorunda değildi. Ama patronunun beklettiği bu konuğu karşılaması, görevlerinden sayılırdı. Ayrıca, Jason ile çok kritik bir anlarında çıkagelen bu kadını merak etti.

Miss Carstairs ipek gibi sarı saçlarından, ayağındaki İtalyan ayakkabılarına kadar tepeden tırnağa kaliteyi simgeleyen bir kadındı. Modacıların tercih ettiği ince, uzun mankenlere taş çıkaracak kadar hoştu. Ve üzerinde bir servete mal olacak kadar pahalı beyaz ipek bir takım vardı.

Sophie’yi gördüğu anda hanımefendiliği bir kenara bırakarak, <<Aman tarım, neler görüyorum?>> diye bir çığlık attı.<<Burada ne işiniz var, kuzum?>>

Bu kadarı çok fazlaydı. Sophie buz gibi soğuk bir sesle <<Ben de aynı soruyu sormak isterim Miss Carstairs>> dedi.

Cheryl patlak verecek bir olayı önlemek üzere tatlı bir şekilde araya girdi. <<Mr. Lombard’ın yeni yardımcısını size tanıştırayım, Miss Carstairs. Miss Melville>>

Sarışının gözleri büyüdü. Sekretere dönerek <<Benimle alay etme!>> dedi ve bir kahkaha patlattı.

Konu Başlığı: Ynt: Tutsak Arzular - Emma Darcy
Gönderen: deniziderya üzerinde Mart 22, 2007, 05:28:03 ÖS

Sarışının gözleri büyüdü. Sekretere dönerek <<Benimle alay etme!>> dedi ve bir kahkaha patlattı. << Jason’un saç kolu ha? Elinde bir sopası eksik ayol bunun>>

<<Son zamanlarda hiç çenenizi dağıtan olmadı galiba, Miss Carstairs>> Sophie bu açıkça yapılan hakaretler karşısında artık kendini tutamamıştı. <<Ya da gözünüzü morartan? Ama belki de burada hanım hanımcık beklerken, önce bir kahve içmek istersiniz... süt, şeker ya da arsenik? Hangisini tercih edersiniz acaba?>>

<<Bu kadar yeter Miss Melville>> diye Jason Lombard’ın sesi duyuldu.<<Evonn, sen odama gelir misin?>>

Sophie bir dönüşte Jason’un karşısına dikildi. Mavi gözlerinde şimşekler çakıyordu. <<Beni de ister misiniz, Mr. Lombard? Not tutmak için ya da tanık olarak?>>

Evonn, <<Jason sevgilim, kravatının bu hali ne?>> diyerek Sophie ile Jason’un arasına süzülüverdi. <<Ne yapıyordun içeride?>>

Jason, Evonn’un kravatını düzeltmesine engel olmak üzere kolundan tuttuğu gibi odasına doğru sürükleği. <<Hadi, ne için geldiyseñ işimize bakalım>> İçeri girmeden Sophie’ye döndü. <<Bugün artık size ihtiyacım olmayacak Miss Melville. Erken çıkabilirsiniz>>

<<Şapkanı almayı unutma>> diye Evonn bir kahkaha atarak arkasından seslendi. Jason onu çekiştirerek odaya sokmaya çalışıyordu.

Sophie öfkeden çıldırarak haldeydi. Kadının alayları bir yana Jason Lombard’ın sevgilisi uğruna onu başından savmasına tahammül edememişti.

<<Aldırma Sophie. Cadının ta kendisi odur>>

Cheryl Hughes'ın yatıştırıcı ses tonu Sophie'yi şaşırtmıştı. İlk kez ofistekilerden biri ona yakınlık gösteriyordu.

<<yani benim cadiya benzer bir yanımla yok, öyle mi?>> diye sordu Sophie hala kendini küçümseyerek.

Cheryl ona gülümseyerek <<Bence saçın harika>> dedi. Kendi küllü kahverengi saçlarını gösterdi. <<Öyle bir cesaret de ben gösterebilsem, ne olur acaba?>> Bir macera hevesiyle devam etti. <<Eğer bir gün o cesareti bulursam, senden kuaförünün adını alırım>>

Sophie hala şaşkındı. <<Burada herkesin beni yadırgadığını sanıyordum>>

<<sadece mr. Lombard'ın seni seçmesini yadırgadılar>> dedi Cheryl. <<Böyle yılan gibi kadınlardan hoşlanır. Tam tipi.>> Cheryl yüzünü ekşiterek <<Zengin cadı. Herkesi parasıyla kandıracağını sanıyor>> diye ekledi.

<<Ne zamandan beri onunla beraber?>> Sophie Lombard'ın bu zehirli yılanla tutulmuş olmasından korkmuştu.

<<Birkaç aydır. Kadının ona sahiplendiğine inanmasına yetecek kadar>> Cheryl gözleri ışıdayarak Sophie'ye baktı. <<Ama sen ona gününü gösterirsin>>

Sophie kızardığını hissetti. <<İkimiz de bu konuşmalarımızı unutamız, Cheryl. Mr. Lombard kendi yanlışını kendi bilir.>>

Cheryl işaret parmağını dudaklarına götürerek, <<Şu andan itibaren ağzımı kapatıyorum>> dedi.

Sophie onun bu haline gülmeden edemedi. <<ben de>> diye karşılık verirken hiç değilse bir tane olsun dost kazandığını düşünüyordu. <<Kuaförün adı Cutting Point. Orada Mia'yı bulursun.>>

<<Ah, Mr. Lombard'ın annesi de aynı yeri söylemişti bana.>> diye heyecanla atıldı Cheryl. <<Onun da saçlarına bayılıyorum. Geçen hafta Cuma günü buraya uğradığında yine boyatmış... nefis bir soğan kabuğu rengi.>>

Sophie, ayaklarının altından yerin kaydığını hisseder gibi oldu. Kuafördeki tatlı, hoşsohbet kadını anımsamıştı. Ama Lombard'ın annesi olamazdı çünkü soyadı Whitten gibi bir şeydi. Akıllıca bir sondaj yaparak <<Onunla karşılaştığımı sanmıyorum, Lombard adını hatırlardım>>

<<Annesinin soyadı Whitlow'dur. İkinci kez evlendi.>> diye hiçbir şeyden habersiz açıklıyordu Cheryl. <<Bu kuaföre güvenmeye başladım. En kısa zamanda bir randevu alayım>>

<<İyi şanslar>> dedi Sophie yıkılmış bir şekilde. Aklına gelebilecek en kötü ihtimal başına gelmişti.

Şaşkın bir halde odasına doğru yürüdü. İkinci mektup... ve ona bir görüşme şansı tanınması...o Cuma günü Lombard'ın annesine içini döktükten sonra olan mucizeler. Evet, Jason Lombard ile iş görüşmesi sırasında olanları bambaşka bir ışık altında değerlendirmesi gerekecekti.

Jason Lombard'ın onun saçlarını gördüğü anda girdiği şok dışında, Sophie kendisine bir

aşns tanıma konusn-unda adamın, ayrıca zorlandığını hissetmişti. Oklarla oynayarak, sadece her görüşmeye ayırdığı on beş dakikalık süreyi geçiştirmeye çalışıyordu. Sophie'ye hiçbir şekilde ciddi bir aday gözüyle bakmamıştı bile. Sophie kendisini ciddiye aldırtana kadar.

Olaya bu açıdan baktığında, Sophie kendi şansını kendi yarattığını düşündü ve bundan gurur duydu. Kendini işe uygun bir aday olarak kanıtlamıştı. Hatta fazlasıyla uygun. Jason Lombard bunu inkar edemezdi.

Sophie sonuna kadar direnecekti. Ayın sonunda Jason Lombard onun yerini kimsenin dolduramayacağını kabul etmek zorunda kalacaktı.

Sophie masasını toplayıp çıkmaya hazırlanırken, Evonn Carstairs'ın sesiyle irkildi. Jason, ara kapıyı açık unutmuştu.

<<Bu kıızı nasıl işe aldın?>> diye şuh sesiyle şakıyordu. <<Herkes seninle dalga geçecek, şekerim>>

Kendini beğenmiş cadı, diye söylendi Sophie.

<<Annemin işsizler için açtığı bir hayır kampanyasına kurban gittim.>>dedi Jason. <<Ona bir şans tanımak zorunda kaldım>>

Sophie, Jason'un bu açığı ona vermemesi gerektiğini düşündü. Artık Evonn ağzına geleni söyleyecekti.

<<Bu kadarı da fazla yani. Herhalde burada kalmasına izin vermeyeceksin?>>

<<Yok canım. Bir ayın sonunda nasıl olsa gidecek. Şimdiden beni deli etti zaten>>

Sophie'nin kalbi sıkıştı.

<<Ne diye bir ay daha tutuyorsun, o halde onu?>>

<<Çünkü bir rol için bana lazım>>

<<İş konusunda mı?>>

<<Başka ne olacak ki? Küçük bir planım var ve bu kız eğlencelik olarak gerekiyor. Evonn, lütfen her şeye burnunu sokma. İşime karışılmasından hoşlanmam, bilirsin>>

Adi herif, diye Sophie içinden ona lanet etti. Bu cadı tam ona layık biriydi. İki tam birbirini bulmuştu işte.

Sophie çantasını kapıldığı gibi Lombard'ın ofisine daldı. Kendisi hakkında ileri geri konuşan bu iki serseme dersini verecekti.

Ofisteki sahne çok şirindi doğrusu. Jason Lombard deri koltuğuna kurulmuş, sevgilisi de masaya oturmuş, uzun tırnaklarıyla onun ellerini tırmıklıyordu. Sophie'nin içeri girmesiyle ikisi de şaşkınlıkla toparlandı.

<<arkamdan konuşurken, ara kapıyı kapamanız gerekirdi>> diye Lombard'a doğru yürüdü Sophie. Sonra her ikisini de aşağılayıcı bir şekilde süzerek <<Hakkımda söyledikleriniz için utanç duymalısınız>> dedi. <<Bir insanın duygularını hiçe saymak, sanırım, ancak sizlere yakışır.>> Hiçbir cevap vermelerine fırsat bırakmadan devam etti. <<Şu andan itibaren ofisinizden, hayatınızdan ve beni eğlencelik olarak kattığınız tüm planlarınızdan çıkıp gidiyorum Mr. Lombard>> Sözlerini bitirdikten sonra, kendisi için çok uygun bulduğu adama son kez baktı ve başı dimdik, oradan çıktı.

<<Şu sürtüğe bak>> diye Evonn hemen arkasından bağırdı. <<Kapıyı kendisi açmıştır

muhakkak>>
<<Miss Melville>>

Sophie, Jason Lombard'ın seslenişlerine aldırmadı. Koltuğundan fırladığını da fark etmişti ama oralı olmadı. Kapının koluna uzanıp, kolu çevirdi ve kapıyı açtı.

<<Miss Melville... Sophie! Lütfen bekle!>>

Evonn araya girmişti hemen.<<Jason, bırak gitsin>>

Evonn'un bu durumdan duyacağı keyif, Sophie'nin bir anda kararını değiştirmesine neden oldu. Kapıdan fırlayan Jason'a dönerek, gözlerinin içine nefretle baktı. Bir de ona Sophie diye seslenmişti.

<<Çok geç, Mr. Lombard. Bu ofiste gizlilikten bahseden sizsiniz değil mi? Ama görüyorum ki, diline hakim olamayan da sizsiniz. Ve bence küçümsenecek biri varsa, o da sizsiniz. Bir insanı kişiliğiyle değil de saçının rengiyle değerlendirecek kadar boş bir insansınız. Asla sizin gibi bir insanla çalışmam. Üstelik, işinizin gerektirdiği her şeyi fazlasıyla yaptım. Ama bunu değerlendirmekten bile acizsiniz.>>

Sophie'nin gözleri dolmuş, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu. Hemen başını çevirdi. Bu zayıflığını kimsenin görmesine tahammülü yoktu. Bekleme odasından dışarı doğru yürüdü.

Cheryl ayağa kalkmış, diğer odalardan birkaç kişi de koridorda birikmişti. Sophie, önüne çıkan soğan kabuğu saçlı, orta yaşlı kadınla çarpışmamak için bekleme odasının ortasında durmak zorunda kaldı.

Kadın ellerini hafifçe kaldırarak onu alkışladı.<<Mükemmel>>

<<Miss Melville>> Jason hala Sophie'nin peşinden geliyordu.
<<Jason bırak şunu gitsin>> diye Evonn da Jason'un peşinden koşuyordu.
<<Sen susar mısın, Evonn!>>
<<Demek öyle>>
<<Evet, öyle!>> Jason tekrar Sophie'ye seslendi. Yine ilk adıyla.

Sophie'nin yolunu kesen orta yaşlı kadın <<Sanırım, senden özür dilemek istiyor>> diye ortalığı yumuşatmaya çalıştı.

<<Çok geç>> dedi Sophie bütün bu olayları başına saran kadına.

O arada Jason yanına gelmişti. <<Konuşmamız gerek>> dedi çok ciddi bir sesle.

<<Konuşacak hiçbir şey yok>> Sophie'nin sesi titriyordu artık.
<<Hayır var>>

Sophie tamamen kontrolünü dışında yanaklarından akan gözyaşlarıyla bir kez daha ona baktı. Kırık bir camın gerisinden bakıyormuş gibi, bulanık bir yüz görebiliyordu sadece.<<Size saygı duydum...hayranlık duyuyordum>> Neredeyse aşık oluyordum demesine gerek yoktu.<<...ama siz beni sadece kullanmayı düşündünüz, Mr. Lombard >>

<<özür diliyorum>>
<<Artık beni çok kırdınız>>
<<Gerçekten üzgünüm>>

Sophie başını iki yana salladı. Jason söylediklerini, gerçekten de özür dileyerek geri

alamazdı artık. <<Kasten ve hesaplı bir şekilde beni kullanmaya kalktınız>>

<<hayır, sana bir şans tanıdığımı...>>

<<Bunu bir lütuf diye düşünüyorsanız, bana lütuf yapmak size kalmamış, Mr. Lombard. Hoşçakalın!>>

Ve bu kez Sophie bekleme odasının kapısından dışarı çıkmayı başardı. Asansör hemen o kattaydı. Hemen kendini asansöre attı ve bir anda göklerden yere, tekrar işsizler dünyasına geri döndü.

Buna aldırdığı yoktu. Ağladığına da üzülüyordu. Canı ağlamak istiyorsa ağlayabilirdi. Onun gibi işsizler, ağlamakta serbestti. Ne zaman isterlerse, her an her yerde herkesin önünde ağlayabilirdi...

Konu Başlığı: Ynt: Tutsak Arzular - Emma Darcy

Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 02, 2007, 05:19:50 ÖS

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sophie nereye gittiğini ve ne yaptığını bilmez bir halde sokaklarda dolaştı durdu. Ruhunu söküp almışlardı sanki içinden. İnsan daha değerli bir şeyini kaybedemezdi.

Bir rüyaydı, diye geçirdi içinden, kendi kendini kandırdığı aptal bir rüyaydı. Belki de, Evonn'a teşekkür borçluymuştu. Onu bu rüyadan uyandırmıştı. Ama Jason'un özel ilişkisi olan bir kadının onu bu rüyadan uyandırması, olayı daha da üzücü hale getiriyordu.

Akşam saatinin yoğun trafiğini fark ederek Mia'ya verdiği sözü hatırladı. Sidney'in kuzeyinden Milson's istasyonuna kadar yürümüştü. Oradan Lindfield'e ulaşmak sadece birkaç dakika daha fazla zaman alacaktı. Bir trene atladı ve gerçekleri kabullenip yol boyunca Mia'ya olup bitenleri nasıl anlatacağını planladı.

İşin aslı, Mia'nın bitmez tükenmez sorularına cevap vermek zorunda kalmak istemiyordu. Çünkü bu, tekrardan bütün olayları yaşaması demek olacaktı. O gece bunu kaldıracak hali yoktu. Ertesi gün, kendini biraz daha iyi hissettiği zaman Mia ile konuşması daha iyi olacaktı.

Lindfield'de indiğinde alışveriş merkezine doğru ilerledi. Mia ile Pommeroy's Lokantası'nın önünden geçerken, bu pahalı yerde yemek yemelerine geçecek bir olayı kutlamak için bir gün oraya gitmeyi düşünürlerdi. Ve işin acı tarafı, Sophie bu inanılmaz işi bulduğunda, kutlamaya geçecek bir olay yakaladıklarına inanarak, yeni işinde ilk haftasını doldurduğu Cuma günü Pommeroy's'a gitmeye karar vermişlerdi.

Mia lokantanın önünde onu bekliyordu. Sophie, arkadaşının bir şey anlamaması için neşeli görünmeye çalıştı. Mia'nın uzun süredir hayalini kurduğu bir geceyi mahvetmek istemiyordu.

Mia onu görür görmez koşup koluna girdi. <<Nerede kaldın? Az daha ofise telefon edip patronuna artık seni serbest bırakmasını söyleyecektim. Sana anlatacaklarım var. Üstelik feci acıktım.>>

<<Geciktiğim için özür dilerim, saatin farkında değildim>>

Mia bunun üzerinde durmadı. Bir an önce masalarına yerleşip günün olaylarını konuşmak için sabırsızlanıyordu.

<<Beni meşhur ettin, Sophie>> diye büyük haberi verdi. <<Ya da ben seni meşhur ettiğim için herkes peşime düştü. Bugün kaç kişinin telefon edip özel olarak benden randevu istediğini tahmin edemezsin. Sadece Mia diyorlar, başka birini kabul etmiyorlar. Düşünebiliyor musun?>>

Sophie, Mia'nın birdenbire böylesine rağbet görmesinin kendisiyle bir ilgisi olabileceğini düşünmüyordu.

<<Yarışmayı kazandığımız için olsa gerek, herkes senin saç rengini ve modelini istiyor>>

<<benim saç rengimi mi?>> Sophie gerçekten şaşırmişti.

<<Evet, canım seninkini. Yarın ayaklarıma kara sular inecek. On kişi yalnızca perma için randevu aldı. Hepsi saç kesimi ve boya istiyor. Müthiş, değil mi? Fabrikasyon>>

<<Benimki gibi ha? Onca kadın>>

Mia güldü. <<Ben de inanamıyorum ama doğru. Randevuları bir güne sıkıştırmak çok zor oldu. Bu kadınlar çıldırması olmalı. Bir gün sonrasını bekleyemezlermiş>>

<<Biri şaka filan yapıyor olmasın?>> diye sordu Sophie. Arkadaşının neşesini kaçırmak istemiyordu aslında.

<<Kesinlikle olamaz. Çalışma saatlerimin dışında saçlarını yaptırmak için fazladan para vermeye bile razıydılar>>

<<Gerçekten müthiş. Mia seni kutlarım>>

<<Sensiz hiçbiri olmazdı. Ama bu kadınları ben yeni kreasyonlarım için de kandırırım. Tenlerinin rengine göre, onlara yakışan modellere ikna edebilirim. Bu kadınların senin gibi bir yüze sahip olduklarını hiç sanmam canım. Benim yaratıcılığımıza kendilerini teslim etmek zorunda kalacaklardır>>

<<Eminim>> dedi Sophie, onun müşterilerini kandıracağına gerçekten inanarak.

Garsonun gelmesiyle, Mia hemen bu konuyu unuttu ve yemeklere daldı. Her bir yemek üzerine uzun uzun fikir yürüterek bir şeyler seçmeye koyuldular. Sophie'nin Mia kadar iştahlı olduğu söylenemezdi o gece. En ucuz ve en hafif yemeklerden ısmarladı.

Garson siparişleri alıp uzaklaştıktan sonra Mia gözleri ışıdayarak <<Biliyor musun>> dedi <<Sullivan davasıyla ilgili olarak, patronunun ve senin işine yarayacak bilgiler edindim.>>

Sophie merakla kaşlarını kaldırdı. Artık bu konuda bir şeyler öğrenmesinin pek yararı olmayacaktı ama Mia'yı bildiklerini anlatmaktan vazgeçirmek imkansızdı.

<<Randy Sullivan kaçıyor... nereye gittiğini de asla tahmin edemezsin>>

Sophie bu bilginin ofisten nasıl ve kimin tarafından sızdırıldığına şaşırarak gerginleşti. Ama artık onu ilgilendirmezdi bu. Ne diye sinirleniyordu? <<berberde karı kocanın ıssız bir adada baş başa kalmasını konuşmuştuk hani>> Sophie'den bir tepki almak için sustu. <<Evet>>

<<İşte ıssız bir adaya gidiyor. Seyahat acentasının sahibi bugün berberdeydi. Sullivan'ın Bora Bora'ya yer ayırttığını söyledi.>>

Bu olayın duyulmasından, kuşkusuz, Sophie'yi suçlayacaktı Jason. Ve Sophie bir kez daha haksız bir değerlendirmeye gözünden düşecekti.

<<Bence, Gail'in de birlikte gitmesi gerekirdi.>> diye devam etti Mia. <<Tropiklerde kim kavga edebilir, öyle değil mi?>>

<<Bu insanların neyin gerçek olup olmadığını fark edebilmelerine bağlı.>>dedi sophie.

Aslında saçları dışında onunla ilgili hiçbir gerçeği göremeyen Jason'u düşünüyordu. Sophie'yi bir planında kullanıp atacaktı. Onun hiçbir niteliğini görememişti. Oysa Sophie ona ne kadar yardımcı olabilirdi. En azından bir kadının bakış açısı, ona bu davada çok yararlı olurdu.

Sophie ne de olsa bir haftadır bu planın içinde olduğu için, işe yaramasını istiyordu. Arkadaşına eğilerek, <<Bu haberin yayılmaması için müşterilerini uyarır mısın?>> diye sordu.

Mia şaşırmişti. <<Nasıl böyle bir sansür koyabilirim? Bizim mesleğin kurallarına aykırı. Sonra müşterilerin bize güveni kalmaz>>

<<Ama Gail bunu duyarsa, Bora Bora'ya hiç gitmez>>

Mia'nın beyninde bir şimşek çaktı. <<Yani Gail'in de oraya gitme olasılığı var mı? Yoksa Lombard ile bu konuda planlar mı yapıyorsunuz?>>

<<Sana bunu söyleyemem Mia>>

Sophie, arkadaşını bu işle hiçbir ilgisi kalmadığı konusunda aldatmaktan rahatsızlık duyuyordu. O sırada garson konuşmayı bölmeseydi, ona neredeyse her şeyi anlatacaktı.

Sophie füme balığını yerken, Mia pavuryalarını ve ardından elmalı ördeğini silip süpürdü. Ama Sophie'nin bir şey yemediği gözünden kaçmamıştı. <<Yoksa beğenmedin mi?>> Fakat aynı anda bakışları başka tarafa kaydı. <<Sakin şu anda bakma ama on üstünden on puanlık biri girdi içeri>> Heyecanından Sophie'nin iştahsızlığını unuttu.

Sophie ise o anda hiçbir erkekle ilgilenecek durumda değildi. Önündeki balıkları biraz daha didikledi. Lokmalar ağzında büyüyordu sanki.

<<Adamla göz göze geldik>> diyordu Mia. <<Doğru buraya geliyor>>

Sophie adamın yanlarından geçip gideceğinden emindi.

Ama hiç de öyle olmadı.

Mia'nın davetkar bakışları amacına ulaşmış olmalıydı. Adam masalarına gelip durdu. Sophie başını tabağından kaldırmamıştı bile. Haşlanmış patatesinden bir parça aldı. Mia ne isterse yapsın, diye düşünüyordu.

<<Acaba bize katılır mısınız?>> Mia ilgiyle sordu adama.

<<Sanırım>> diye Jason Lombard'ın sesi duyuldu.

Sophie anında başını kaldırdı. Çatal elinden düşmüş, eli havada, sanki donup kalmıştı. Göz göze geldiler.

<<Neler oluyor?>> Mia her ikisinin de gözlerinden çıkan ateş arasında sersemlemişti. <<Burada ne arıyorsun?>> diye Sophie onu suçlar gibi sordu. <<Günümü yeterince berbat ettin.>>

Jason, Sophie'nin gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu. <<Evine uğradım. Sonra trenden inerken seni yakalayabileceğimi düşünerek bu tarafa yürüdüm ve camdan içeri bakıp...>>

<<Kıpkızıl saçlarımı gördün>> dedi Sophie alayla.

<<Bütün gece yolunu bekleyebilirdim. Senden özür dilemek istiyorum.>>

<<Zaten özür diledin>> Sophie onun ısrarına anlam veremiyordu. <<Eğer seni rahatlatıcaksa özrünün kabul edildiğini varsayabilirsin>>

<<Lombard?>> diye şaşkınlıkla mırıldandı Mia. <<Patronun mu?>>

<<Artık değil>> dedi Sophie.

<<Lütfen beni dinle>> diye üstelemeye devam etti Jason.

<<Neden?>>

<<Çünkü sana saygı duyuyorum ve sana karşı büyük bir yanlış yaptım. Özür dilememin amacı her şeye yeniden başlamak. Rica ediyorum senden>>

Bu sözler Sophie'nin yerine Mia'yı eritmişti. Sophie hala inat ediyordu. Bir avukat için böyle sözler bulmak işten bile değildi. Hele Jason Lombard dinleyicisine göre konuşmayı çok iyi bilen avukatlardandı. O gün akşamüzeri nasılsa gerçek yüzünü ortaya çıkaracak bir boşboğazlık etmişti. Sophie, onun o anda söylediklerini asla unutamayacaktı. Bağışlamaz bir ifadeyle <<Artık yapabileceğin hiçbir şey yok...>> diyecek oldu.

<<Lütfen bana bir fırsat ver>> diye sözünü kesti Jason.

Mia ayağa fırlayarak en tatlı sesiyle arabuluculuğa soyundu. <<Benim yerime oturabilirsiniz, Mr. Lombard. Yemeğimi zaten bitirmiştım. Hem çok acele işim var. Siz Sophie'yi eve bırakırsınız.>>

Kimsenin cevap vermesine fırsat bırakmadan, Sophie'ye bir veda öpücüğü kondurdu. <<İnsanlar hata yapabilir. Affetmek büyüklüktür, unutma.>> diye fısıldadı Sophie'nin kulağına. <<Onu bırakırsan, delilik edersin>>

Mia hesabı da onlara bırakarak oradan kaçtı. Sophie bir an yerinden kalkıp ona yetişmeyi düşündüyse de, Mia ona bu fırsatı vermeden gözden kayboluvermişti.

Jason hala ayaktaıdı.

<<Arkadaşımı etkilemiş olabilirsin ama benim bu sözlere kanmayacağımı bilmeni isterim>>

<<Her söylenene kanacak kadar aptal biri varsa o da benim>> dedi Jason acı bir gülümsemeye. <<Bugün senin hakkında nasıl yanlışıldığımı fark ederek dehşete düştüm>>

Sophie bu itiraf karşısında bir gerçeği kabul etmek zorunda kaldı. Lombard'ın kendisi hakkında yanlışıldığını anlaması gurur okşayıcıydı. Bu adamın peşinden ısrarla gelmesi için bir nedeni olmalıydı.

<<Oturabilir miyim?>> diye kibarca sordu Jason Lombard.

<<Zamanına değecekse>> dedi Sophie.

<<Teşekkürler. Yemeğinizi de berbat ettim. Sana başka bir şey ısmarlayabilir miyim? Tabağındaki buz gibi olmuştur.>>

<<Aç değilim>>

<<O halde bir kahveye ne dersin?>>

<<Nasıl istersen...>>

Jason garsona işaret etti. Bulunduğu her yerde insanları etkileyen bir havası vardı. Garson hemen masayı temizledi. Sanki servis anlayışı birdenbire değişmişti. Sophie bu değişimi kuşkuyla izliyordu. Ama sonuçta vardığı nokta, Mia'ya hak vermek oldu. Jason Lombard gerçekten de on üzerinden on puan alacak niteliklere sahipti. En azından görünüşünü beğenmeyecek bir kadın düşünemiyordu. Ve onun tarafından beğenilmekten gurur duymayacak bir kadın olamazdı herhalde. Ama Sophie birden, Lombard'ın şu anda bir oyun içinde olabileceğini hesap etmekten kendini alamadı. Jason, ne olursa olsun, planını yürütmek istiyor olabilirdi.

Yalnız kaldıkları anda Sophie hemen onu zora koşan bir soruyla saldırıya geçti.

<<Evet Mr. Lombard, benim peşimden koşmaktaki gerçek amacınız nedir? Yalnızca özür

dilemek ya da hakkınızdaki düşüncelerimi değiştirmek olmasa gerek. Buna aldıracak kadar beni önemsemiyorsunuz nasıl olsa>>

Konu Başlığı: Ynt: Tutsak Arzular - Emma Darcy

Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 04, 2007, 09:34:30 ÖS

ALTINCI BÖLÜM

Sophie onu silahsız bırakmıştı. Jason ya dürüstçe gerçeği söyleyecek, ya da bütün şansını kaybedecekti. Zor durumdaydı. Bir an kendine bir çıkış yolu aradı ama Sophie'nin bakışlarından, lafi dolandırmakla bir yere varamayacağını anlamıştı. "Benimle Bora Bora'ya gelmeni istiyorum." .

Sophie duyduklarına inanamadı. "Akşam üzeri olanlardan sonra böyle bir teklifi kabul edeceğimi nasıl düşünebilirsin?"

"Sana kendimi affettireceğim. Hem de böyle sözle özür dileyerek değil. Davranışlarımla. Bana bu şans ver, lütfen. Ben sana tekrar işine dönmen için kapıları açıyorum. Geleceğine yeni bir bakış açısıyla birlikte, aramızdaki ilişkilere de bir fırsat tanıyalım."

"Bir deneme süresi daha mı, Mr. Lombard? Benimle işiniz bitene kadar sürecek bir kandırmaca, öyle mi?"

"Bugün söylediklerimi unut artık. Şu anda bambaşka bir şey konuşuyorum."

Sophie için onun söylediklerini untabilmek o kadar basit, değildi. "Neden benim yerime Miss Carstairs'i götürmüyorsunuz? Amacınıza çok uygun biri."

"Miss Carstairs ile bugün akşam üzeri ayrıldık. Yeniden kendisiyle bir ilişkiye girmeyi asla düşünmüyorum."

"Yanlış yapmışsınız," derken Sophie için için kadının birdenbire gözden düşmesine sevinmişti.

"Sosyal bir görüntüydü sadece," diye bir şeyler mırıldanarak Jason bir an önce bu konuyu kapatmaya çalıştı.

"Daha iyisini bulamaz mıydınız?"

"Birini aramıyordum." Yüzü gerilmişti.

' 'Kendi ayağıyla gelince, uygun buldunuz öyle mi? Herhalde sizi memnun eden yönleri vardı..."

Jason giderek öfkeleniyordu.. "Bu konuyu kapatabilir miyiz? Bugün senin de ondan aşağı kalır tarafın yoktu. Ama kaybeden o oldu. Ayrıldık, diyorum!"

"Doğru bir adım." Sophie, Cheryl'ih sözlerini hatırladı. 'Sen ona gösterirsin,' demişti. Belki Jason Lombard'ın kadınları nasıl değerlendirmesi gerektiği konusunda Sophie ona bir şeyler anlatabilirdi. Ve Jason Lombard'ın Evonn için 'Kaybeden o oldu,' demesi de çok anlamlıydı. Yani, kazananın Sophie olması.

Sophie, dosya dolabının önünde, Jason'un kendisine duyduğu arzularla gözünün nasıl karanverdiğini hatırladı. Jason'un da o anı düşündüğünü sezer gibi olmuştu. Aynı bakışlarla onu süzüyordu. Acaba aralarında, sözümona iş ilişkilerine bir fırsat tanımak için, bu açıdan da bir fırsat yaratmayı düşünmüş müydü? Sophie kahvesinden bir yudum

alıp, Jason'un söylediklerini değerlendirmek için zaman kazanmaya çalıştı. Jason Lombard'ın planını gerçekleştirebilmek için ona ihtiyacı vardı ve bu yüzden onu kandırmaya çalışıyor olabilirdi. Ama yalnızca bu iş bitene kadar onu tutmak istiyorsa, şu çaresiz duruma düşmezdi herhalde. İçtenlikle ve defalarca özür dilemiş, bunu davranışlarıyla göstereceğini söylemiş ve Sophie'yi Evonn'a tercih etmişti. Sophie'nin yeniden işsizlik krizine girmesinin hiçbir anlamı yoktu. Hele Tahiti seyahatini reddetmek, aptallık olurdu.

"Sophie..." Jason'un kısık bir sesle adını söylemesiyle, Sophie sırtından aşağı doğru bir ürperti hissetti. "Sen de bana, Jason, de. Birbirimize böyle hitap etmemiz daha uygun olur."

"Henüz hiçbir şeye, evet, demiş değilim." Onu heveslendirmemek için böyle konuşuyordu ama her şeyi yemden değerlendirmeyi düşünmeye başlamıştı.

Jason, "Seni ikna etmek için başka ne söyleyebilirim, bilemiyorum," dedi.

Sophie o anda onun gözlerinde gerçek bir üzüntü yakaladı.

"Bir karar verebilmem, her şeyden önce, beni nasıl gördüğünüze bağlı. Sullivan planının bir parçası olduğum için beni geri çağırmanız, benim için geçerli değil. Ama öte yandan, bu davada kendi bildiğiniz gibi hareket etmeye devam ederseniz işi yüzünüze gözünüze bulaştıracağınızı da görebiliyorum,"

"Nedenmiş o?"

"Çünkü, olaya tarafsız bakamıyorsunuz. İnsanın özel yaşamını işiyle kanştırması tehlikelidir, bunu benim kadar siz de bilirsiniz. Tarafsız birinin size yardımcı olması gerekir."

"Miss Melville." Jason Lombard, birbirlerine ilk adlarıyla hitab etmekten vazgeçmişti çünkü otorite elden gidiyordu. Ama yine de makul olmaya çalıştı. "Vereceğiniz fikirleri dinleyeceğim, ama uygulayıp uygulamama hakkımı elimde tutmak kaydıyla."

Sophie'ye göre, özel bir asistanın karar mekanizmasında yer alması gerekiyordu. Eğer Jason Lombard ona gerçekten saygı duyuyorsa ve onu istiyorsa biraz daha ödün vermek zorundaydı.

"Bu planın tamamlanması aşağı yukarı kaç gün sürecek ?"

"Üç ya da dört gün."

"Bir haftalık rezervasyon yaptırınız ama."

"İş bittikten sonra birkaç gün dinlenmek o kadar da kötü bir fikir olmasa gerek. Buna bir itirazın var mı?"

"Yoo, hayır." Sophie ilk kez gülümseyerek, "Bir anlaşma yapalım," dedi.

"Yine neler kuruyorsun?"

"İlk dört gün kararları siz verin. Eğer işi başaramazsanız, geri kalan üç günü bana bırakın."

Jason derin bir iç çekti. Ona hayranlık duymamak elde değildi. "Hiç de kolay bir insan sayılmazsın."

"Siz de öyle, Mr. Lombard," diye Sophie cevabını yapıştırdı.

"Bana, Jason, de, lütfen."

Sophie bu kez en tatlı gülümsemesini kullandı. "O halde bana bir daha, Miss Melville, demek yok."

Jason Lombard'ın bakışları birkaç saniye için Sophie'nin dudaklarına takılı kaldı. Sophie, onun dudaklarının tadına bakmak istediği duygusuna kapılmıştı. Ve sonra da gaspetmek. Aslında zayıf erkeklerden hiç hoşlanmazdı ama onun üzerinde hakimiyet kurmak isteyen bir erkeği de tercih etmezdi. Hele Jason Lombard ile istediği, hiç de onun hakimiyeti

değildi. Sophie onunla gerçek anlamda eşitlik istiyordu.

Jason kendini toparlayarak iş konusuna döndü. "Haftaya cuma günü yola çıkmaya hazır mısın?"

Randy..."

"Çok geç," dedi Sophie. "Haberini herkes çoktan duymuş bile. Eğer Randy ile birlikte Gail'i bu pazartesi Bora Bora'ya gitmeye ikna edemezsen, planın hiçbir işe yaramayacak."

"Ama nasıl duyulur?" Jason şaşırmişti. "Bir tek anneme anlattım, o da kimseye bahsetmeyeceğine dair bana söz verdi."

"Bugün seyahat acentasının sahibi berbere gitmiş."

"Aman tanrım!"

"Yarına kalmaz, Sydney'in yarısı duyar."

"O kadar çabuk mu?"

"Haberini kuaförden al!"

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"Planı değiştireceğiz," diye önerdi Sophie. "Bu arada, ne yapıp edip, Gail'in bir şeyler duymamasını sağlamaya bak. Hepimiz yola çıkana kadar onu bir yere kapat istersen!"

Jason onun önerisi üzerinde bir süre düşündü. Planın değişmesi gerekiyordu. Sophie, gelişen durumdan memnun, sessizce onu kendi düşünceleriyle baş başa bıraktı. Jason artık saçlarına bakmıyordu. Bu da, başka bir olumlu adımdı.

Jason bu süre içinde kahvesini içip kararını vermişti. "Tamam," dedi fincanını sehpa koyarak. Gözleri parlıyordu. "Birkaç gün durumu idare edebilirim. Pazartesi akşamı yola çıkarız."

"Harika!"

"Kahveni içtin mi?"

"Ben hazırım."

Jason garsonu çağırdı. Cebinden cüzdanını alırken, bir de şişkince bir zarf çıkartıp Sophie'ye uzattı. "Nedir bu?"

"Haftalığın, seyahat için alışveriş parası ve tazminatın."

"Tazminat mı?" Sophie'nin şaşkınlıktan gözleri yuvalarından çıkacaktı neredeyse. "Bunu neyle ölçebilirsin?"

"Biz avukatlar her şeyi parayla ölçeriz."

Sophie kendinin tuttu. Jason Lombard'm eğitilmesi gereken bir konu daha çıkmıştı ortaya, ve Sophie ona bunu öğretecek tek insandı. Akşam üzeri olanlardan sonra, onun yanlış zihniyetlerinden birini değiştirmeyi başarmıştı. Yemek sırasında da birkaç ders vermiş sayılırdı. Jason'u biraz daha şikle sokarak, kendisi için ideal bir erkek kalıbına sokabilecekti.

Bu arada, Sophie'yi incitmesinin bedeli olarak zarfa ne kadar para koyduğunu merak ediyordu. "Eve gidince sayarım," dedi. "Bakalım, ne kadar doğru bir ölçün varmış?"

"Eksikse, söylersin."

"Hiç merak etme, bu konuda da önerilerimi hiç sakınmadan söylerim."

Jason onun sesindeki alayı fark etmişti. Sophie'nin ne zaman ne yapacağını hâlâ çözememişti. Belki de onun aklının başından alan Sophie'nin bu yönüydü. Ya da onu çıldırtan, Sophie'ye duyduğu fiziksel çekimdi. Öyle, ya da böyle, Jason'u silkeleyebilmişti ya, önemli olan buydu.

Jason hesabı ödeyip hemen ayağa kalktı. "Ben ödeseydim..." diyecek oldu Sophie. Jason bunu kesinlikle reddetti. Yeniden kontrolü ele almaya çalışıyordu. Sophie bunun üzerinde durmadı. Jason, "Seni evine kadar bırakabilir miyim?" diye kibar bir şekilde sordu masadan kalkarlarken.

"Madem arabayı bizim evin önünde park ettin..." diye Sophie fazla hevesli görünmeden onun önerisini kabullendi. "... oraya kadar birlikte yürürüz."

Sonra lokantadan çıktılar. Sophie birdenbire zarfın içindeki paradan 'tazminat' miktarını nasıl ayırdedeceğinin paniğine kapıldı. Maaşının biliyordu tabii, ama Jason bir de alışveriş için para koyduğunu söylemişti. Bu konuyu tekrar nasıl açacağını düşünürken, Jason birden onun elini tutuverdi.

Sophie onun güçlü ve sınımsız avucunu avucunda hissettiği anda yan gözle Jason'a baktı. Jason başı önünde, düşüncelere dalmış görünüyordu. Çok doğal bir şey yapmış gibiydi. Hatta, aynı doğallıkla parmaklarıyla Sophie'nin parmaklarını daha da sıkıca kavradı. Bu temasla, Sophie'nin aklını karıştıran bir heyecan sardı içini. Kendini sıkarak, onun elini tutarken hiçbir karşılık vermemeye çalıştı.

Sonra, bu adam ne yaptığını sanıyor, diye kızmaya başladı. İş ilişkileri içinde hiç de uygun bir davranış değildi bu. Gerçi Sophie de onunla ilişkisinin yalnızca iş ilişkisi olarak kalmasını istiyor sayılmazdı ama Jason' un bu cesareti göstermesi hoşuna gitmemişti. Seyahat teklifini kabul ettiği için, ona istediği gibi davranabileceğini mi sanıyordu? Canı ne zaman isterse, Sophie'nin elinin altında olduğunu mu sanıyordu?

"Neden elimi tutuyorsun?" diye ağzından çıkıverdi.

Jason biraz şaşırılmıştı. "Karanlıkta düşmemen için," diyebilirdi.

"Ya." Ama Sophie az sonra caddenin hiç de karanlık olmadığını fark etti. Yine yan gözle ona baktı. Jason'un dudakları, tuhaf bir şekilde hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Bir erkek olarak sorunlarını işe taşımaman gerektiğini hatırlatmak isterim;" diye Sophie ona biraz sertçe çıkıştı.

"Bir konuda beni tanımanı isterim, Sophie. Bir erkek olduğunu aklından hiç çıkarmayan tiplerden değilimdir."

Sophie bu açıklamadan rahatsız oldu. Ama elini çekmek de hiç hoş olmayacaktı. En iyisi aldırılmamaktı. Her ikisi için de bu konuyu kapatmak en doğrusu olacaktı.

Sophie hemen az önce aklına takılan konuya döndü. "Alışveriş için ne kadar miktar ayırdın?"

"Bunu annem hesapladı. Eminim, fazlasıyla yeterli olur."

"Ne hesapladı peki?"

Jason içini çekti. "Kahverengi saçlarım daha yeni boyattığına göre, o ilginç kızıl tona uygun olarak yeni bir gardırop düzmen gerekecek. Annem üç bin doların yeterli olacağını söyledi. Ben de zarfa o kadar koydum."

"Üç bin dolar..." Sophie boğulacak gibi oldu. Onu her şeyiyle destekleyen Mrs. Whitlow bu işleri bilmeyecekti de kim bilecekti? Özellikle, o gün akşam üzeri oğluna karşı Sophie 'nin tavrına alkış tutan bu görmüş geçirmiş kadın, ona gereken dersi vermişti anlaşılır.

"Acaba nasıl kıyafetler almam gerekiyor? Ciddi, ağırbaşlı kıyafetler mi yoksa şık mı..."

"Bu saçınla mı?" Jason kuşkuyla baktı ona. "Kesinlikle ikisi de değil. Annem haklı. Zaten bu saçla çok çarpıcı bir görünüşün var. Bunu giysilerine de taşımalsın. Renkli, iddialı kıyafetler... ama ucuza kaçma sakın. Son derece kaliteli olmalı. Kibar ama iddialı... annem tam olarak bu sözcükleri kullandı. Çok modern, son moda bir gardırop hazırla kendine."

Sophie, Mrs. Whitlow'u giderek daha çok sevmeye başlamıştı. "Sence moda kıyafetlerden bu seyahat için uygun olan nedir?"

"Ah... listeyi unuttum. Bikinilerle takım şortlar. Üstler kısa olacak. Gece için uzun elbiseler... ama tabii sen bilirsin."

"Bütün bunlar Sullivanlar'ı etkilemek için, değil mi?"

"Evet."

"Küçük planın için gerekli unsur olarak ben..."

"Evet." Hemen arkasından ekledi. "Ama senin önerilerini dinleyeceğim, Sophie."

"Annen genellikle nerelerden alışveriş yapar, Jason?"

"O her yeri dolaşır. Ama sana Double Bay'ı önerdi. Bu tarz giysileri orada bulabilirmişsin. Hem de zamandan kazanırsın."

Sophie, üç bin doların gereğini daha iyi anlamaya başlamıştı. Double Bay, kentin çok özel butiklerinden biriydi.

Eve doğru yaklaşırlarken, Sophie kapıda son modeJ bir BMW araba gördü.

"Senin araban mı?"

"Evet"

"Ben artık buradan giderim," diyerek Sophie elini hafifçe çekti.

Jason ise, o anda onun elini daha sıkı tutarak, "Seni kapıya kadar götüreceğim," dedi. "Arkadaşına söz verdim."

Binanın içine girdiklerinde Sophie onun varlığını daha yoğun bir şekilde hissetti nedense. İlk kata çıkana kadar Jason onun elini bırakmadı. Sophie tek eliyle çantasının içinden anahtarlarını bulmaya çalışıyordu. Sonunda anahtarı kapıya soktuğunda rahatladı.

Kapıyı açtıktan sonra Jason'a döndü. Sophie heyecan içindeydi. Birkaç saniye Jason ısrarla gözlerinin içine bakmaya çalıştı, sonra hoş bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. Çok memnun ve kendine güvenen bir hali vardı. Sophie bir an ona karşı zaafını fazlaca belli etmiş olmaktan korktu.

"Pazartesi sabahı seni alırım. Tam sekiz buçukta."

"Buna gerek yok," diye karşı çıkacak oldu Sophie.

"Valizin olacak. Ayrıca, fikrini değiştirmenden korktuğumu itiraf etmeliyim."

Sophie onun kendisini öpmeyi düşündüğünü anlamıştı. Planı tehlikeye atmamak için bu konuda daha dikkatli davranmaya karar vermiş olması, bu isteğine pek engel olacak gibi değildi. Ama bu isteği daha uygun bir zamana kadar bekleyebilirdi.

"Merak etme," dedi Sophie. Bora Bora'ya varır varmaz aynı şeyi deneyecek olursan, yapacağımı bilirim, diye geçiriyordu içinden. Kapıyı itip içeri girdikten sonra ona döndü ve, "İyi geceler, Jason," dedi o güzel gülüşüyle. "Sen yine de, yatmadan bir fal aç istersen."

Konu Başlığı: Ynt: Tutsak Arzular - Emma Darcy
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 04, 2007, 09:50:21 ÖS

YEDİNCİ BÖLÜM

Mia, Sophie'nin yalnız geldiğini görünce hemen atıldı. "Neydi adamın suçu tanrı aşkına?"

Sophie bu soruya cevap vermedi, çünkü arkasından zincirleme olarak diğerleri gelecekti. "Haftaya yokum, Mia. Pazartesi seyahate çıkıyorum."

Mia'nın kafası süratle çalıştı ve olayı bağladı. "Sullivan davasını halledebilecek misiniz, dersin?"

"Yarına yetiştirmem gereken çok işim var. Erken yatmak istiyorum." Mia onun ağzından bir şeyler almayı çok iyi becereceği için hiçbir şey konuşmak istemiyordu.

"Yemeğin parasını ödedi mi?"

Bu soruya cevap vermesinde bir sakınca yoktu. "Evet, ödedi."

Mia bir şeyler daha öğrenmek için kafa patlatıyordu. "Senin yerinde ben olsaydım, Sophie, bu haftayı çok iyi kullanırdım. Adam dört dörtlük. Onu kapmaya bak."

"Göreceğiz bakalım."

Mia'nın susması yarım saati buldu. Jason Lombard hakkında edindiği izlenimleri ve onun kendi patronu olması halinde ne numaralar yapacağını anlattı durdu. Fakat ertesi gün onun için de çok yoğun geçeceğinden Sophie'nin erken yatma önerisini kabullenmek zorunda kaldı.

Sophie onun uyuduğundan emin olduktan sonra, kendi odasında zarfı sessizce açtı. Üç bin dolar ile haftalığını bir kenara ayırarak geri kalanı saymaya koyuldu. Tekrar tekrar parayı saydı.

Bir üç bin dolar daha vardı zarfta. Mrs. Whitlow'un oğlu üzerindeki etkisi müthişti doğrusu. Ya da Jason Lombard yaptığı ayıbı öyle bir örtmeye çalışmıştı ki, bağışlanmaktan öte, Sophie'yi kendine borçlu kılmayı planlıyordu. Sophie neredeyse, ara sıra böyle kalbinin kırılmasının çok kârlı bir iş olduğunu düşünecekti.

Ama Jason'un ona bu kadar çok parayı vermesinde bir plan olmalıydı. Acaba kadınları böyle satın almaya mı alışmıştı? Ya, da parayla her şeyi satın alabileceğine inananlardan mıydı?

Sophie zarfı yastığının altına koyup ışığı söndürdü ve uyumaya hazırlandı.. Hayatında böylesine bir düşüş ve kalkışı bir gün içinde yaşadığı olmamıştı. Bütün olanları sırasıyla tekrar düşündükten sonra, kendi kendine ciddi bir karar aldı: 'Tazminat' kötü günler için bankaya yatacaktı. Bu kötü gün, Jason Lombard'm ıslah olmaz bir adam olduğunu anladığı bir gün de olabilirdi. İşte o zaman üç bin dolarını suratına fırlatmaktan müthiş bir keyif alacaktı.

Sophie, yine de, böyle bir günün gelmemesini diledi. Sezgilerinin doğru çıkmasını

istiyordu. O günkü olayda da, onu. en çok yıkan, sezgilerinin bir an için yanlış çıktığına inanması olmuştu.

Yattığı yerde, Jason Lombard'ın kendisine ne kadar uygun biri olup olmadığı tarttı. Tam olarak tanımlayamadığı bir duyguydu bu. Başka erkeklerle ilgili olarak da bu fikir üzerinde oynadığı olmuştu ama o olaylarda kafasında gezinen, beğendiği erkeklerin kendisiyle ne kadar uyumlu olduklarının bir hesabıydı. Böyle bir sezgi değildi.

Biyoloji ve kimya bazen birbirine karışıyordu. Ama o gece, en azından yeniden işine kavuştuğu için sevinebilirdi. Jason Lombard ile bundan sonra aralarında geçecek herhangi bir olayda çok daha ciddi düşünmesi gerekecekti. Zaman zaman mantığının çok ağır basmasına rağmen, içinden bir ses Mia'nın oėđdne uymasını söylüyordu. Adamı kapmaya bakmalıydı.

Ertesi gün alışveriş yaparken, Sophie'nin kararlarında bu çok büyük bir rol oynadı. Tutucu ve ciddi olmak zorunda değildi. Ve bu zgr duygu içinde çok keyifli bir alışveriş yaptı. Frapanlık insana büyük bir zevk veriyordu. Eğer Jason Lombard, gerçekten onun göze çarpıcı elmasını istiyorsa, bu arzusu fazlasıyla yerine gelecekti. Sophie'yi, kurallara uymadığı için asla sulayamayacaktı.

Pazar günü Mia olaya el koydu. Aldığı kıyafetleri hayranlıkla izledikten sonra, Sophie'nin bu kıyafetlerini uyumlu ruj ve ojelerle tamamlaması konusunda dayattı. İstenilen modern havayı yaratabilmek için moda renkler seçerek, kendi için sakladığı güzellik kremlerini çıkarıp ona verdi ve saçını yeni baştan yıkayıp taradı. Sanki Jason Lombard'a bir cariyeye hazırlıyordu.

"Bu bir iş seyahati," diye Sophie birkaç kez arkadaşım uyardı ama kendisi de bu uyarısını ciddiye almıyordu. Bu heyecan ikisi için de çok eğlenceli olmuştu.

"şansını artırmakla hiçbir kaybın olmaz, canım," diyordu Mia hiç vazgeçmeden.

Pazartesi sabahı bile, bir nedime gibi onun son hazırlıklarını tamamlayana kadar peşinden ayrılmadı, ve, iyi şanslar dileyerek arkadaşını uğurladı.

Jason tam sekiz buçukta kapıya geldiğinde Sophie hem dış görünümüyle hem de içindeki işteklilikle, fazlasıyla yola çıkmaya hazırdı. Jason onu cuma akşamı eve bıraktığından beri, iki gündür hiç grşmemişlerdi. Daha arabaya binerken onun takım elbise giymiş olduğunu görerek ilk şokunu yaşadı. "Ama ben yola çıkıyoruz diye böyle giyindim..." diyebildi. "Ofise gidiyorsak, daha uygun bir şey giyebilirim."

Jason onu ağır ağır tepeden tırnağa süzdü. Elbisesi insanın gözünü alıyordu. Beyaz bir fon üzerinde ateş kırmızısı, mavi ve yeşilin çeşitli tonlarında iek desenleri ve yer yer güneş gibi sarı lekelerle elbise nefisti. Yaka ve kol ağızlarıyla etek ucundan biyeler geirilmiişti ve aynı renklere bir de sımsıkı kemeri vardı. İncecik, dökümlü kumaş Sophie'nin hatlarını belli belirsiz sarıyor ve hareket ettikçe tatlı yollar bacaklarına dolanıyordu. Dore sandaletleri ve çantasıyla, Sophie bu kıyafeti çok severek almıştı.

Jason'un zevkini beğeneceği umuduyla bir süre soluğunu tutup bekledi. Sonunda Jason onun gözlerinin içine bakarak, "Daha mükemmeli olamazdı," dedi. Beğenisini ve memnuniyetini öyle hoş bir şekilde ifade etmişti ki, Sophie'nin yüzü o kendine özgü gülüşüyle ışıladı.

Jason onun valizini aldı. "Hadi, gidelim. Yapılacak çok işimiz var."

Sophie evin kapısını kilitleyip kontrol ettikten sonra, merdivenlerden inerlerken, "Gail ile grşmen nasıl geçti?" diye sordu.

"Bu akşam yola çıktı. Şu anda Bora Bora'da."

"Ya Randy?"

"Onu da daha önce yola çıkması için ikna ettim. Cuma yerine çarşamba gelecek."

"Peki, bu senin planına uyuyor mu?"

"Uymak zorunda. Ancak bu kadarını halledebildim, ve hiç de kolay olmadı."

"Bana anlatmak ister misin? diye sordu Sophie onu konuşturmak için.

"Daha sonra anlatırım, şimdi işleri bir bitirelim."

Yol boyunca hep işten konuştular. Sophie, onun özellikle başka bir yakınlığa girmemek için dikkatli davrandığını anlıyordu. İş yaparken böyle davranması da en doğal şeydi zaten. Ofisten çıktıkları anda her şeyin farklı olacağından emindi. Bu güven içinde, Jason'un ağzından çıkan her şeyi can kulağıyla dinledi ve eksiksiz olarak yerine getirdi.

Jason, ertelenmesi gereken randevularım ona bildirdi. Takip edilmesi gereken işleri ortaklarına bırakacaktı. Kendisinin halletmesi gereken diğer önemli işlerini de o gün yola çıkana kadar tamamlamaya çalışacaktı. Dopdolu bir gün uzanıyordu önlerinde.

Sophie bütün bu işleri sıraya koyup, ona elinden geldiğince yardıma olabilmek için planlar yaparken, ofiste nasıl karşılanacağını düşünmemişti bile. Ama karşılaştıkları sahneye hiç hazırlıklı değildi.

Ofisteki tüm kadın personel, Cheryl Hughes'in masasının başında toplanmıştı. İlk anda, Sophie'nin Jason ile içeri girdiğini görünce, onlar şaşırды. Ama Sophie ile Jason'un şaşkınlığı onlarınkinden daha büyük oldu. On tane kıpkızıl saç, sessiz bir protesto içinde patronlarını bekliyordu.

Mia'nın fabrikasyon ürünleri, diye Sophie hemen durumu kavradı.

"Çok hoş," diyerek bu ilginç değişikliği rahatça karşılayan Jason'un tavriysa herkesi daha da şaşırtmıştı. "Şirketimize çok özel bir hava katmışsınız. Daha önce hiç böyle kendimize özgü bir tarzımız yoktu. Ayrıca, aranızdaki dayanışma da hayranlık duyulmayacak gibi değil doğrusu." Hepsine gülümseyerek baktı. "Ne yazık ki, bu akşam Miss Melville ile Bora Bora'ya gidiyoruz ve bir tek güne sığdırmamız gereken bir sürü işimiz var. Evet hanımlar, herkes işinin başına."

Bunun üzerine herkes memnun bir şekilde odalarına dağılırken, Jason da Sophie'yi kolundan tutarak kendi odasına götürdü.

Gerçekten de telaşlı bir gün olmuştu. Jason, sabahki feminist ayaklanmayı geçştirdikten sonra, bu olayı unutmuş görünüyordu. Sophie bu konuyla ilgili gerçek tepkisinin ne olduğunun çok merak ettiği halde bir , türlü sormaya cesaret edemedi. Aslında Jason'un bu kadar anlayışlı davranmasını takdir ediyordu ama ilk günlerde kendisine nasıl davrandığını düşündükçe, onun bu protestodan hiç de hoşlanmamış olduğunu düşündü. Ne var ki, ofisteki herkesi arkasına almış olduğunu görmek Sophie'nin çok hoşuna gitmişti.

Cheryl ile bir ara ayaküstü sohbet etme fırsatı bulduklarında genç kadın keyifli bir şekilde, "Sana yaptıklarını kınarken, bir yandan da kendi adımıza bazı haklarımızı savunmak için yaptık bunu," dedi. "Sürekli erkeklerin beklentilerine göre hareket etmek zorunda kalmaktan hepimiz bıktık. Zaten bu haftasonu hepimiz kocalarımıza ya da erkek arkadaşlarımıza karşı da aynı protestoyu çektik."

Sophie şirket içinde böyle birlik kurulmuş olmasına çok sevinmişti. Olay boşa gitmemiş, işe yaramıştı. Ayrıca, herkesin onun geri gelişine çok memnun olduğunu da görüyordu. Yokluğu sırasında ofiste yapılması gereken yüklü programı seve seve paylaştılar.

Sophie ve Jason ancak saat yedide ofisten çıkabildiler ve uçağa zor yetiştiler. Bilet ve bagaj kontrollerini ucu ucuna yaptırarak bekleme salonuna geldiklerinde, uçağın kalkış

anonsu duyuldu.

Uçağın birinci sınıf bölümüne adım attıkları anda Sophie son bir haftanın gerginliğini ve o günün koşuşturmalarını bîr anda unutuvermişti. Hostes yerlerini gösterdiğinde Jason, Sophie'ye cam kenarındaki yeri verdi. Ve Sophie o an yaşadığı lüksün tadım çıkartmak üzere koltuğa gömüldü.

"Şimdi iyi misin artık?" diye sordu Jason.

"Evet, çok teşekkürler."

Sophie onun gülüşünden, bütün gün işte takındığı maskesini yavaş yavaş atmaya çalıştığını hissetti.

Uçuş sırasında şampanya kadehlerini tokuştururken Jason, "Her hayatına girdiğin insanı böyle etkiler misin?" diye sordu.

"Ne demek istediğini anlayamadım."

Jason'un tek kaşu kalktı. "On tane kıpkızıl kafa, Evonn'un ortaya çıkan gerçek yüzü ve annemin tüm iyi niyetli, yufka yürekli davranışları... hiç de yabana atılacak biri değilsin!"

"Kızıl saçlar benim fikrim değildi. Sonra ben..."

"Bunu ben de biliyorum, sen bir şey yapmadın. Ama yarattığın etkiden söz ediyorum. Bakalım sonu nereye varacak?"

"Beni tekrar işe geri almak senin fikrindi ama."

"Şikayet ettiğimi sanma. Sadece olanları şöyle bir gözden geçiriyorum." Jason onun kızıl buklelerine baktı. "Seni ilk işe aldığımda ateşle oynadığımı bilmem gerekirdi. İşte, falları ciddiye almayışımın sonu."

"Ama falda her şey olumlu görünüyordu."

"Senin ufak bir hilenle..."

"Pişman gibisin, Jason."

"Hayır," dedi kesin bir dille. Sonra arkasına yaslandı ve kendi kendine güldü. "Hiç değilse ilginç bir hafta geçirdim. Bu önümüzdeki haftanın daha da ilginç geçmesini bekliyorum."

Sophie de henüz işinin tehlikeye gireceği bir olay patlak vermediği için memnundu. "Bora Bora'da bana düşen görevin ne olduğunu henüz anlatmadın."

"Çok kritik bir görevin olacak."

"Bundan hiç kuşku yok."

"Tahmin edemeyeceğin kadar kritik hem de. Senden Gail'i izlemeni istiyorum. İçinden ne düşündüğünü, duygularını anlamaya çalışıp bana bütün bu bulgularını anlatacaksın. Randy gelmeden, ilişkilerinin düzelme şansı olup olmadığını anlamamız gerek."

Sophie, onun kendisini bir ortak gibi görmesine için için seviniyordu. Çünkü istediği hep bu olmuştu.

"Ancak, görevinin en önemli kısmı," diye Jason ciddi bir şekilde devam etti. "Gail'e beni Randy'yi kıskandırmak için kullanamayacağını anlatman."

"Böyle-bir şey yapmaya kalkışır mı sence?"

"Şu havailiği içinde, Randy'yi incitmek için her şeyi yapabilir. Ve özellikle de beni kullanmak işine gelir." Jason yüzünü buruşturdu. "Gail'e bunu çok iyi hissettirmen gerekiyor. Öyle ki, imkânsız olduğunu anlamalı. Aynı şekilde Randy'nin de bu konuda hiçbir kuşkusu olmamalı. Yoksa benim bu davada hiçbir etkinliğim kalmaz."

"Randy ile evlenmeden önce, Gail ile birlikte olduğun için mi endişeleniyorsun?" Sophie

bu konunun da bir an önce açıklığa kavuşmasını istediği için fırsatı kaçırmamıştı.

Jason sinirlenerek baktı ona. "Yine benden öne geçmeye çalışıyorsun, Sophie."

"Rolümü iyi yapabilmemi istiyorsan, gerçekleri söylemen gerekir." Hiç tartışmaya girmeden, onu ikna etmeye çalıştı. "Uzun süre birlikte olduğumu duydum. Her şeyden önce bunun doğru olup olmadığını bilmem gerek."

"Doğru." Jason bu ilişkinin herkesin diline düşmesinden tedirgindi.

Sophie de bu konuda fazla üzerine gitmek istemezdi, ama belirsizlikler onu rahatsız ediyordu. "Kim bitirdi? O mu? Sen mi?"

"Randy bitirdi demek daha doğru olur, sanırım. Onların birlikte olmaları daha uygundu. İş alanları aynıydı ve birbirlerini daha çok görebiliyorlardı. Ben de onlara, iyi şanslar, dileyip aradan çekildim."

Hiç mi kızmamıştı peki? Hiç mi üzülmemişti?

"Şu anda ona karşı duyguların ne, Jason?" diye yumuşak bir sesle sordu Sophie.

"Zamanı geri getiremezsin," dedi Jason ifadesiz bir yüzle. "Gail'den her zaman hoşlandım ve sanırım hep de hoşlanacağım. Ama artık onunla özel bir ilişkim olsun istemiyorum."

Ya başka biriyle? diye içinden geçirdi Sophie. Herhalde başkasıyla da birlikte olamıyordu. Belki de bu yüzden Evonn gibi bir kadını seçmişti. Fazla derin bir ilişkiye girmeyeceğinden emin olacağı bir kadını.

Gail'e belki de hâlâ aşıkta. Gail'in kocasına olan duygularım hiçbir zaman Jason'a duymamış olduğunu bile bile ona aşıkta. Çünkü Sullivanlar'ın birbirlerine bu denli düşmanca davranmaları, derin bir tutkunun işaretiydi. Ve Gail, Jason'un kendisine olan zaafını bildiği için kocasını kıskandırmaya kalkışabilirdi.

"Peki Gail'e, sana yaklaşmayacağını nasıl anlatacaksın?"

"Senin yardımınla." Gri gözlerinde, Sophie'nin bütün kalbini ve beynini saran bir ışıltı oynayıyordu. Acımasızca, ona hiçbir seçim şansı bırakmayan bir kararlılıkla, "Çok basit," dedi. "Gail'in, seninle birlikte olduğuma inanması gerek."

Konu Başlığı: Ynt: Tutsak Arzular - Emma Darcy

Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 05, 2007, 09:20:12 ÖÖ

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sophie, uçağın motorlarının çalışmaya başladığını duyuyordu. Artık bu seyahatten vazgeçmesi için çok geçti. Ve Jason da bunu çok iyi bilerek, konuşmasını çok iyi zamanlamıştı.

Sophie kasıtlı olarak başını çevirip ekrandaki filmi izlemeye koyuldu. Aslında gözlerinin önünde, son bir haftadır yaşadığı olaylar bir film şeridi gibi geçiyordu. Ancak, duygusallığı bir kenara bırakıp mantıklı bir şekilde olayları sıralamaya çalıştı.

Her şey, Sullivan davasına getirdiği çözümle başlamıştı. Ama bu, Jason'un yanında bir sevgilisi olmasını gerektiriyordu. Jason, Evonn Carstairs'i bu rol için kullanmak istememişti çünkü Evonn oyunun sonunda bir takım taleplerle karşısına çıkabilirdi. Jason ise, işi bittikten sonra kolayca başından atacağı zararsız birini arıyordu.

Böylece bu rol için ideal görünen Sophie'ye bir deneme süresi tanımişti. Bir ay için ona yüksek bir maaş ödeyip, dünyanın en güzel adalarından birine bedava tatile götürerek gününü de almış olacaktı. Ama bunu yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

Sonra kurtarma operasyonu başladı. Jason binlerce defa özür dilemiş, tazminat paralarıyla ve çılgın alışverişlerle onu, kendi istediğini yaptırmak için kandırmayı başarmıştı. Aralarında fiziksel bir çekim olması da işleri iyice kolaylaştırıyordu. Jason bunu, Pommeroy's lokantasından sonra eve yürürlerken gizlice tartmıştı.

Sophie'nin onun aşığı rolünü oynayacağından emin, böyle çılgınca bir plan hazırlaması inanılacak gibi değildi. Sophie duyduğu öfkenin, Jason ile bir gelecek umudu içinde yavaş yavaş söndüğünü hissediyordu. Jason ondan hoşlanıyordu. Önu küçümsediği de yoktu, hatta kendisiyle eşit tutuyordu. Sophie belki boş bir umut peşindeydi, ama içinden bir ses bu oyunun sonuna kadar dayanmasını söylüyordu.

Film bitti. Hostes akşam yemeği için siparişleri almak üzere yemek listelerini dağıtmaya başlamıştı. Sophie uçak havalanırken, ne yiyeceğini seçmekle meşgul görünüyordu. Oysa Jason'un tetikte beklediğinin farkındaydı. Sophie'nin tepkisini merak ediyor, bu rolü reddetmesi halinde onu tekrardan nasıl kandıracağına dair kafasında planlar geliştireliyordu. Bekleyedursun, diye düşündü Sophie içinden.

Yemek listesinden başını kaldırarak camdan dışarı baktı. Yepyeni bir maceraya sürüklendiğini düşünerek Sydney'in gerilerde kalan ışıklarını izledi bir süre. Bu macera acaba ona neler getirecekti? Yaşamında önemli bir değişikliğe yol açabilecek miydi? Bütün bunlar tamamen yanında oturan adama bağlıydı.

"Sophie..." Anlaşılan Jason'un daha fazla beklemeye sabrı kalmamıştı. Ondan bir tepki görmek istiyordu. Nasıl-bir tepki olursa olsun.

Sophie ona döndü ve gözlerinin içine bakarak, "Şu ana kadar harcadığın çabalan düşünüyordum da," dedi. "Ve benim için yaptıklarını. Yani, alışverişim için verdiğin paralar... tazminat..." Sonra anlayışlı bir sesle ekledi. "Bu seyahatin senin için çok büyük bir anlamı olmalı."

Jason şaşırılmıştı. Ondan böyle bir tepki beklemiyordu. "Hiçbir şeyin sonuçsuz kalmasını istemem," dedi yüzüne zoraki bir gülümseme kondurarak.

Sophie bütün içtenliği ve duyarlılığıyla ona katıldı. "Ben de." Bir haftanın sonunda onun da bekledikleri vardı. Sevimli bir ifadeyle, "Sana her türlü yardımı yapmaya hazırım," dedi.

Jason'un hali gülünçtü. Öylesine rahatlamıştı ki, bunu gizleyemedi. Ama biraz sonra, Sophie'nin ona ne türlü yardımlar yapacağı konusunda hayal gücünü çalıştırmaya başladığında yüzü değişiverdi. Fakat yine de kendini tutarak, "Bana yardımcı olmak istemene sevindim," dedi.

"Benim işin çok zor bir şey değil," diye masumca cevap verdi Sophie. "Sanırım, planının amacına ulaşması için üstlendiğim rolde, sana aşıkmişim gibi davranmam gerekmiyor, değil mi?"

"Yoksa bana aşık mısın?" diye sordu Jason yarı kuşkulu.

"Elbette değilim, Jason!" Sophie bir kakhaha attı. "Doğru dürüst dşnemiyorsun sen. Bu rolü oynamam için sana aşık olmam gerekmez. Gail ile Randy'nin de benim duygularımla ilgileneceklerini sanmam. nemli olan senin duyguların. Bu planın yürümesi için, senin bana aşık olduğuna inanmaları daha önemli."

Jason'un aklı karışmıştı.

"Onları buna inandırabilecek misin?" Sophie onunla alay etmeye devam ederek, "Hiç peşimden ayrılmamalısın," diye ona yapması gerekenleri anlatmaya başladı. "Bir an olsun beni görmeden edemiyormuş gibi davranmalısın. Ve bana baktığında, dünyanın en dayanılmaz kadımıymışım gibi kendinden geçeceksin. Her hareketimi hoş göreceksin, bana kul kle olacaksın... bütün bunları yapabilecek misin?"

Jason bu tek taraflı oyunu erkeklığine yedirememişti. Sophie'nin çizdiği tablo hiç de hoş değildi. "Bunu yüzümüze gözümüze bulaştırmadan nasıl yapacağız?"

"Planını inandırıcı bir Şekilde yürütebilme sorumluluğu sana ait, Jason." Sophie keyifli bir kakhaha daha attı. "Benim için çok eğlenceli olacağa benziyor."

Sophie'nin bu hali onu sinir etti. "Düşünmem gerek."

"Tamam, sen biraz düşün. Bana sorarsan çok etkili olacaktır. Ama bir değişiklik yapacak olursan, haber ver." Yemek listesini eline alarak, "Ben de o arada keyfime bakayım," dedi neşeyle. "ok güzel yemekler var, değil mi?"

Yemekler gerçekten de nefisti. Sophie önce biraz votkayla Şık bir meze tabağı istedi. Havyarım bitirdikten sonra, körpe bir kıvrıcık salata ve et yemeğinin ardından da çikolata suflesini yedi.

Jason'un pek iştahı yok gibiydi. Őeytan azapta gerek, diye düşünüyordu Sophie onun haline baktıkça.

Jason'un ne film seyredecek ne de kulaklıklarını takıp müzik dinleyecek hali kalmıştı. Sophie onunla hiç ilgilenmedi. Oynayan komedi filmini zevkle izledikken sonra koltuğunu yatırarak uyumaya hazırlandı.

Bir ara gözlerini atığında, Jason'un da koltuğunu aynı hizaya indirmiş olduğunu fark etti. Sanki Sophie'yi uyurken gizliden gizliye inceleyerek onu çözmeye çalışıyordu.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu Sophie. Onu, kendisini izlerken yakaladığı için sevindiğini belli etmemeye çalışıyordu.

"Belki bir, 'iyi geceler', pcğu iyi gelir," dedi Jason, Sophie'nin kalbini hoplatan bir gülümsemeyle.

Sophie heyecanını belli etmemek için gözlerini tekrar kapatıp, "Evoon'u zledin galiba," diye mırıldandı.

Jason'un sıkıntıyla i geçirdiğini duyarak, adalet bir kez daha yerini buldu, diye düşündü. Eğer onu Evonn' un yerine koymayı planlıyorsa, bu planını da bir kez daha gözden geçirmesi gerekecekti. Jason ile yatmak çok heyecanlı olabilirdi ama Sophie kullanılıp atılacak bir yatak arkadaşı olmak istemiyordu.

Sabah Tahiti'ye inene kadar deliksiz bir uyku çekti. Tekrar gözlerini atığında Jason yerinde yoktu. Banyoya gidip makyajını tazeledi. Yerine döndüğünde Jason, onun kahvesini ismarlamıştı.

Sophie, "Günaydın," diyerek koltuğuna geçti ve camdan güneşin doğuşuna baktı. "Güzel bir gün olacak."

"Sophie şu plan hakkında konuşmamız gerek." Jason sıkıntılı görünüyordu.

"Tabii," diyerek Sophie yüzünde ışıltılı bir gülücükle ona döndü hemen.

Jason da traş olmuş, güne başlamaya hazır görünüyordu, ama gözlerinin altı çökük, yüzü gergindi. Sophie bir an için onun bu haline üzüldü. Ne var ki, Jason'un onu istediği gibi parmağında oynatamayacağını anlaması gerekiyordu. Ne parayla ne de cinselliğiyle.

"Senin yardımın olmadan bu planı yürütemem."

"Makul bir önerin varsa, buna itiraz edecek değilim."

"Gail ile Randy beni iyi tanırlar. Bana karşı kayıtsız bir kadının peşinde, onun kölesi gibi dolaşacak kadar mazoşist bir insan değilim. Bu oyun hiç de inandırıcı olmaz. Sen de benimle ilgilendiğini gösterecek bir şeyler yaparsan, memnun olurum."

"Doğru, senin kadar soğukkanlı ve hesaplı bir insan, karşılık görmediği bir kadına yakın davranamaz.!"

Jason bu tanımından pek hoşlanmamıştı.

"Acaba ne kadar cesaret verici davranmam uygun olur?" diye sordu Sophie yardımcı olmak amacıyla.

"Ne bileyim, sana dokunduğumda bundan hoşlanıyormuş gibi davranabilir misin?"

"Nasıl dokunduğuna bağlı. Tabii, kalabalık içinde uygunsuz davranışlarda bulunmayacağından eminim."

"Böyle bir şey asla yapmam."

"O zaman anlaştık. Ben de bu oyuna katılırım. Sonra oyun bittiğinde, istersen, tarafsız olarak yorumlarımı sana söylerim."

Jason yutkundu. "Belki bir iki öpüşme de gerekebilir," diye bir şeyler mırıldandı.

"Eh, cennet gibi bir yerde tatile gidip bir iki kez öpüşmeden olmaz tabii," diye Sophie omuz silkti. "Onları inandıracak kadar ateşli davranmaya çalışırım."

"Çok iyisin, sağol. Umarım, seni zorlamıyorum."

"Nasıl öpüşürsün?"

"Bilmem, bugüne kadar pek şikayet eden olmadı."

"Yaşlı erkekler belki daha iyi öpüşüyordur. Bunu denemek benim için ilginç olacak. Hiç senin kadar yaşlı bir sevgilim olmamıştı."

"O kadar da yaşlı sayılmam!"

"O kadar yaşlısın demedim zaten, sadece..."

"Ne dediğini duydum."

Sophie endişeyle baktı ona. "Bu işime yansımayacak, değil mi, Jason? Bu planı bana güvenerek geliştirdin ama sevgili rolü yapmak özel bir asistanın görevleri içinde sayılmaz herhalde. Aranılan nitelikler arasında bu yoktu. Ben ancak elimden geldiği kadar..."

"Sophie! Her şeye hazır olduğumu söylemiştin."

"Evet, doğru. Bunu söyledim. Ve elimden geleni yapacağım. Umarım, kendin herhangi bir şekilde başaramazsan, beni suçlamazsın. Bu pek hakça olmaz."

"Başaracağım," dedi Jason öfke ve inatla.

"İyi o zaman. Bana fazlasıyla tutkun görünebilmen için yeteri kadar cesaret vermeye çalışırım artık," diyerek Sophie o sırada kahvaltı servisi yapan hostese gülümsedi.

Kırk dakika kadar sonra Faaa Havalimanı'na inmişlerdi. Sabah altı buçuk suları olmasına rağmen, tropik iklimin nemli ve sıcak havası hissediliyordu. Jason takım elbisesi içinde rahatsız olmaya başladı. Bora Bora'ya uçak bir saat sonra kalkacaktı. Jason, Sophie'yi havalimanının kafeteryasında bırakarak üstünü değiştirmeye gitti.

O güne kadar Jason'u sürekli takım elbiseyle gören Sophie, onu spor bir kıyafetle karşısında bulunca neredeyse tanıyamayacaktı. Bir işadamı yerine, karşısında bir erkek buluvermişti. İyi bir terzi tarafından dikilmiş takım elbiselerin kalıbına hiç de ihtiyacı yoktu. Giydiği koyu mavi tişört ve poplin pantolon vücudunu sarıyordu. Kafeteryaya girdiğinde, kadınların bakışları birden onun üzerine çevrildi.

Sophie, Jason'un yanına oturup kendisine gülümsediği an, bir erkeğin bir kadın üzerinde yaratabileceği heyecanların sınırsız olabileceğini düşündü.

"Şirridi rahat ettim işte," dedi Jason.

"Tatil havasına girdin, desene," dedi Sophie heyecanım belli etmeden. Jason giysilerini, sevgili rolünü kolaylaştıracak şekilde seçmişti anlaşılın. Ama görünüşten daha önemli olan Jason'un duygularıydı.

"İki saatlik yolumuz daha var," dedi Jason. Bora Bora'da onu bekleyen görevi için pek hevesli görünmüyordu. "Umarım buna dayanabilirsin."

"Sorun değil." Sophie bu oyunda kendi kendim kontrol etmesi gerektiğini biliyordu. Hem de çelik gibi bir iradeyle.

Jason yol boyunca uyudu. Adaya doğru inişe geçtiklerinde, Sophie soluk kesen manzarayı Jason ile paylaşmak için onu uyandırmak istedi, ama böyle bir duygusallığa girmemesi daha doğru olacaktı. İlişkilerini iş çerçevesi içinde tutması gerekiyordu. Hem patronunun dinlenmeye ihtiyacı vardı. İyi bir yardımcı, onun uykusunu almasının daha önemli olduğunu düşünmek zorundaydı.

Jason olağanüstü bir manzara kaçırmıştı aslında. Adanın dört bir tarafım kale gibi mercan kayalıkları çevreliyor ve okyanusun dalgaları beyaz köpükler çıkararak bu kayalara vurup geri dönüyordu. Denizin suyu berrak yeşilimsi bir tondaydı ve ada bütünüyle okyanusun ortasında bir mücevher gibi ışıldıyordu.

Adanın tam ortasından bir dizi volkanik dağ silsilesi uzanıyordu. Kıyı boyunca palmye ağaçları ve yemyeşil bitki örtüsüyle bütün dünyadan ayrı, el değmemiş bir doğa parçası gibi, Bora Bora tek başına orada onları bekliyordu sanki.

Sophie pek çok yer görmüştü ama böylesine bir güzelliği hayal bile edemezdi herhalde. 'Masal ülkesi' diye anılan bu ada, Pasifik'teki diğer adalarla kıyaslanamayacak kadar özeldi.

Sophie için, Bora Bora'yı görebilmek bile başlı başına bir ayrıcalıktı. Orada kaldığı bir hafta boyunca olaylar nasıl gelişirse gelişsin, bu büyülü ada her zaman için anılarında kalacaktı.

Uçağın tekerlekleri yere çarptığı anda Jason uyandı. Sophie geçirdiği her saniyenin tadına varmak istiyordu. Heyecanla, "Az sonra otelede olacağız," dedi, "Umarım, sen de bu önümüzdeki bir haftaya hazır hissediyorsundur kendini."

"Elbette," diye mırıldanan Jason otele giderlerken arabada yine uyukladı. Pointe

Raititi'deki otele vardıklarında suyun rengi yeşilden camgöbeğine dönüşmüştü. Önünden geçtikleri tüm tatil köylerinde, fare denilen, yörenin tipik evleri görülüyordu. Bu küçük evlerin çoğu neredeyse suyun üzerinde inşa edilmiş gibi görünüyordu, çünkü kıyı şeridi çoğu yerde oldukça dardı.

Otelin önünde durdukları zaman Jason silkinerek uyandı ve bir anda yol yorgunluğunu üzerinden attığı gibi, Sophie'ye bir 'aşık' bakışı fırlattı. Sophie onun bu komik bakışma katıla katıla gülmeye başladı.

Jason ilk denemesinin başarısızlığı karşısında, "Bu işi beceremeyeceğim," dedi.

"Rahat olmaya çalış, Jason. Sevgililer böyle gülmez mi yani?"

"Bir sevgilim olmayalı çok zaman geçti."

"Evonnn Carstairs gibi kadınlarla zaman harcarsan, duyguların böyle körelir işte."

"Bazen duygusallıktan uzak kalmak daha kolayına geliyor insanın. Sanırım, bunu anlayabilmek için henüz çok gençsin."

"Hiç de değil. Duygusallıktan uzak yaşamak, insanlık dışı bir şey. Başkalarının duygularına da aldırılmaz bir hale gelirsin sonra."

"Annem gibi konuşmaya başladın," diye yüzünü buruşturdu Jason.

"Annemi seviyorum ben. Keşke onun gibi olabilsem."

Garip bir ifade yayıldı Jason'un yüzüne. "O da seni seviyor."

Sophie de öyle düşünüyordu. Mrs. Whitlow oğlunun Gail'e karşı hazırladığı bu planda ona fazlasıyla yardımcı olmuştu. Sophie'nin giyeceklerine kadar, ona fikir vermiş, ofiste Jason'a yaptığı çıkışı da fazlasıyla takdir etmişti. Belki de Sophie'nin ona bunun gibi birkaç çıkış daha yapmasını istiyordu. Jason'un iyi niyetli ve yumuşak bir insan olduğunu düşünüyordu annesi. Ancak bir kadının onun yüreğine ulaşmayı bilmesi gerekiyordu. Mrs. Whitlow, Sophie'nin bunu başarabilecek biri olduğunu anlamıştı belki de.

Ama Mrs. Whitlow oğlunun iyi niyetli, iyi yürekli bir insan olduğu konusunda yanılıyor olabilirdi. Jason, Gail'in başka bir erkeği tercih edişinden sonra değişmiş olabilirdi. Ama, kuşkusuz, duygusal bir insandı. Bunu birkaç davranışıyla göstermişti. Ve Sophie, onun yüreğine doğru yaklaşabildiğini hissediyordu. Jason bundan hoşlanmayabilirdi ama cinselliğin ötesinde, Sophie onun duygularına ulaşmayı başarabiliyordu. Bunları düşündükçe içinin rahatladığını hissetti ve arabadan inerlerken Jason'a yüreklendirici bir şekilde elini uzattı.

"Elimi tut ve ben çevreyi hayranlıkla izlerken sen de gözlerini benden ayırma. Bu, rolünün havasına girmen için iyi bir başlangıç olacaktır."

Jason gülerken onu iki elinden tutup yanına doğru çekti ve otelin rıhtımına doğru yürümeye başladılar.

"Bir cennet burası," dedi Sophie gözünün önünde serilmiş güzelliği doyasıya hissederek.

"Kaybolan cennet mi, yoksa yeniden ele geçirilen cennet mi?"

"İkisi de değil. Keşfedilen cennet!"

"Umarım her şey şu anda başladığı gibi güzel biter."

"Aşkolsun, Jason! Nerede kaldı senin kendine güvenin?" Sophie'nin bakışlarından hafif bir alay okunuyordu.

"Maalesef, daha karşılaşacağımız sürprizler olacak," dedi Jason içini çekerek.

"Ne gibi?"

"Sırası gelince görürüz."

Konu Başlığı: Ynt: Tutsak Arzular - Emma Darcy
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 05, 2007, 02:30:04 ÖS

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bara Bora Oteli'ndeki odaları mükemmeldi. Önünde nefis bir çimlik ve birkaç metre ötesinde de kumsal uzanıyordu. Palmiye ağaçlanma gölgesinde iki tane hamak, sahilde de iki tane şezlong duruyordu.

Sophie için büyüleyici bir yer olabilirdi burası, ama Jason'un ikinci sürpriziyle biraz neşesi kaçmıştı. Jason açıkça bir şey söylemiş değilse de, odayı paylaşacakları yeterince açıktı.

Valizleri içeri taşınmış, otel görevlileri onlara ufak mutfak ve banyoyu göstermişlerdi. Onlara bir çift gözülle bakıyorlardı. Zaten topu topu bir tek odaydı. Oldukça geniş bir oturma alan olan bu odada bir yemek bölümünden başka iki komodin ve iki gardırop, iki koltuk ve iki tane iki kişilik karyola.

Otel görevlileri onlara iyi tatiller dileyerek Jason ile Sophie'yi odalarında baş başa bırakıp gittiler.

İçeride yalnız kaldıklarında, Sophie doğru kapıya giderek ardına kadar açtı ve bu planı kendine göre hazırlamış olan Jason'a meydan okuyarak, "Bunu kabul edeceğimi nasıl düşünebildin, anlayamıyorum," diye bir çıkış yaptı.

Jason valizlerin önünde duruyordu. Sanki Sophie' nin ortalıkta ne bulursa kafasına fırlatacağından korkmuş gibi bir hali vardı. Ellerini iki yana açarak, "Ortada kötü bir şey yok ki..." dedi.

"Jason bu ne çüret! Planının beni şerefliendireceğini mi sanmıştın?"

"Yok... ben..."

"Seninle böyle bir odayı paylaşma fırsatına hemen atlayacağımı mı düşündün?"

Jason bozulmuş görünüyordu. Sophie'nin buna aldırılmayacağını düşünmüştü anlaşılın. "Birkaç bin dolara daha her şeye boyun eğeceğimi mi sandın?"

"Hayatımda hiçbir kadını parayla satın almayı düşünmedim," diye parladı Jason.

"O halde iki kişilik oda tutmakla harcamaları mı kısmayı düşündün?"

"Hayır." Kıpkırmızı kesilmişti..

"O halde kafanda gezinen neydi?"

' Bitişik bir oda bulamadım... yani fare..." diye bir mazeret attı ortaya. "Programımızı öne aldık, sen de biliyorsun. Önümüzdeki hafta için ayrılan yerler, bu hafta maalesef doluydu. Çok mantıklı, değil mi?"

"Yani şu anda otelde başka boş oda yok mu demek istiyorsun?"

"Elbette var. Arka taraflarda bir yerlerde. Böyle sahilde değil. Ve yan yana da değil. Buraya bir kadınla gelip ondan uzakta bir odaya yerleştirmem nasıl görünürdü sence?"

"Demek erkeklik gururun benim rencide olmamdan daha ağır bastı."

"Sadece planı düşünerek..." Jason da üsteleyecek oldu ama sonra, "Eğer seni çok rahatsız edecekse, ben dışarıda hamakta uyurum. Sen de odada istediğin gibi rahat edersin. Ancak, Suûlivanlar'ı birlikte olduğumuza inandırmamız gerek, biliyorsun."

Jason bu noktada haklıydı. "Yani aslında bitişik bir oda mı tutmuşsun?"

"Evet. İnanmıyorsan, rezervasyon bölümüne sorabilirsin."

"Burada bir hafta birlikte kaldıktan sonra, yine birlikte çalışacak mıyız? Yoksa burada işimiz bitince, benden kurtulmayı mı düşünüyorsun?"

Jason derin bir soluk aldı. "Senden kurtulmayı nasıl düşünebilirim, Sophie? Artık beni avucuna almış durumdasın. Sana güvendim. Bütün bunlara, sana olan güvenime sığınarak kalkıştım. Ve her şeyin aramızda kalacağına inanıyorum."

Gerçekten de çok iyi bir avukattı. Sesini çok etkileyici bir şekilde kullanabiliyor, söylediklerini sağlam bir mantığa oturtabiliyordu. Sophie, bazı kaygılarının ortadan kalktığı düşünerek, konuyu o an için uzatmamaya karar verdi. "Hiç değilse iki ayrı karyola var," diyerek kapıya yakın olanına doğru yürüdü ve el çantasını yatağın üzerine attı. "Ben burada yatarım."

"Ben de ötekinde yatabilir miyim acaba?"

Sophie, çaresiz, "Gail ve Randy senin her gece hamakta yattığını görürlerse, planın pek inandırıcı olamaz," diyerek içini çekti. "Yeter ki sen, sevgili rollerimizin bu kapıdan içeri girdiğin anda biteceğini unutma,"

"Hiç merak etme," dedi Jason. "Anlayışın için teşekkürler."
"Umarım, horlamıyorsundur." Sophie kötü kötü baktı ona.

"Kafama bir yastık indirebilirsin." Sophie az daha hafif bir gülüncükle ona karşılık verecekti, ama kendini tuttu ve hemen kapıdan dışarı bakıyormuş gibi yaparak ciddi bir ifade takınmaya çalıştı. O sırada bitişikteki kulübeden çıkan bir kadın dikkatini çekti ve Jason'un başka ne sürpriz'er hazırlayabileceğini düşündü kuşkuyla. Sophie, planı başlatmakta gecikmenin bir anlamı olmadığını düşünerek kararını verdi, ve kadına ters bir bakış fırlattı. Sonra Jason'un şaşkın bakışları arasında, kollarını açarak, "Müthiş olacak, sevgilim," diye onun boynuna atıverdi. "Beni buraya getirdiğin için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum." Ve kulağına fısıldadı. "Hadi, öp beni."

Sophie, Jason'un reflekslerinin çok kuvvetli olduğunu söyleyebilirdi. Hiç gecikmeden ona sarılıvermişti. "Benim için bir zevk olur," diye istekle onun dudaklarına doğru eğilirken de son derece inandırıcıydı.

Sophie az önce onun onuruyla oynadığı için mi, yoksa Gail'in onun bir başka kadına arzusuyla sarılışını görmesi için mi böyle yaptığını anlayamamıştı. Ama Jason'un öpüşünü tattıktan sonra, en azından bu konuda hiçbir kuşkusuz kalmamıştı. Tecrübeli, ve bu tecrübesini bir anda pratiğe dönüştürerek kullanabilen bir adamdı.

Jason büyük bir iştahla dudaklarını onun dudaklarında gezdirirken, Sophie bu baştan çıkarıcı temasa şaşkınlık içinde karşılık veriyordu. Jason elini onun saçlarının araşma geçirerek, Sophie'nin başını hafifçe eğdi. Sophie de, ona daha çok yakınlaşabilmek için, hiç düşünmeden başını onun çektiği tarafa eğdi. Onunla daha derin bir öpüşmenin her ikisi üzerindeki etkisini merak ediyordu.

İçten içe, bu öpüşmenin çok uzamayacağını biliyordu, çünkü Gail içeri girmek üzereydi. Ama Jason'un dilini kendi dili üzerinde hissettiği anda Gaili tamamen unuttu. Beyninde bir karıncalanma başlamış, akli başından gidiyordu. Beynindeki karıncalanma tüm vücudunu

sarmak üzereydi.

"Jason!"

Gail Sullivan'ın çığılığı tam zamanında odanın içinde çınladı. Sophie bunu sonradan düşünebilmişti. Kendine geldiğinde, ellerini Jason'un saçlarına geçirmiş olduğunu fark etti. Vücudunun her noktası ona değişiyordu. Kontrolü tamamen kaybetmişti ama bütün vücudunda bir hareketlenme başlamıştı. Damarlarına kan hücum etmiş, göğüsleri iyice gerilmişti. Bir dinamitin ucuna doğru süratle yol alan bir kıvılcım, tüm vücudunu yakarak ilerliyordu sanki.

Jason, odalarına gelen konuklarını karşılamak üzere ilerlerken, Sophie ona bakmaya cesaret edemedi. "Gail..."

Jason boğazını temizlemeye çalışırken, genç kadın tekrar ağzını açmasına fırsat vermeden atıldı. "İnanamıyorum!" diye öfke içinde cırlak bir sesle bağıyordu. "Beni buralara gelmem için kandırdın! Ben de saf saf seni karşılamaya niyetlenmiştim. Şu yaptığına bak! İlk fırsatta bir sürtük bulmuşsun!"

'Sürtük' sözcüğü Sophie'yi harekete geçirdi. Dönüp rakibine bakarken, Jason hemen bir koluyla onu sararak yanına çekti, ve diğer koluyla Gail'i yatıştırmaya çalıştı. "Yanıyorsun, Gail," dedi. "Sophie..."

"Randy'den farkın yok! Daha bile betersin!" diye Gail kendini kaybetmiş bir halde onu aşağılamaya başladı.

Gail Sullivan, fotoğraflarında olduğundan çok daha hoş bir kadındı. Ve bu öfkeli hali ona daha da vahşi bir güzellik katıyordu. Sophie onun aslan yelesi gibi gür ama yumuşacık, pırlıl pırlıl kahverengi saçlarını savurmasını, öfkeyle inip kalkan pürüzsüz göğsünü, havaya kalkmış yay şeklindeki incecik kaşlarını ve zarif burnunun hırsıyla açılıp kapanan deliklerini, gururla dimdik tuttuğu kuğu gibi boynunu izliyordu. Unutulacak bir kadın değildi. Jason'un ondan sonra kimseyle birlikte olmak istememesini, daha iyi anlamıştı artık.

"Bir dakika beni dinler misin..." diye Jason tekrar atıldı.

"Güvenebileceğim bir adam sanmıştım seni! Eski dost ha! Senden dost bile olmaz!" Başını havaya kaldırarak ikisine birden arkasını dönüp oradan çıktı.

"Dur!" Jason'un yakarışına aldırmadı bile.

Sophie olanlar karşısında donakalmıştı. "Tanrı insanı aldatılmış bir kadının elinden korusun!" diye mırıldandı kendi kendine.

Jason dişlerini gıcırdatarak bir küfür savurdu ve Sophie'den sanki bulaşıcı bir hastalığı varmışçasına uzaklaşarak, "Fazla ileri gittin," diye onu suçladı.

Sophie duyduklarına inanamıyordu. "Ben sadece bir başlangıç yaptım, ileri giden sen kendin."

"Ama beni şaşırttın... yani nasıl karşılık verdiğinin farkında mıydın?"

"Ne yapayım... umduğumdan çok daha iyi öpüşüyormuşsun meğer," diye Sophie kendini savunmaya çalıştı.

Jason'un gözlerinde karmaşık duyguların yarattığı bir fırtına esti. "Benimle uğraşmayı bırak, Sophie. Zaten beni serseme çevirdin."

"Lütfen, bana karşı biraz daha adil olmaya çalış." Onun yüzüne bakıp başını çaresizce salladı. "Seninle hiçbir şey yürümüyor."

"Yanlış stratejilerin yüzünden. Gail'i de zor durumda bıraktın."

Jason birden kararlı bir sesle, "Onun peşinden gitmeliyim," dedi.

"Eğer onunla tekrar beraber olmak istiyorsan, hemen arkasından yetişmelisin," Sophie ona katılır gibi konuştu.

"Tanrım!" Jason kapıya doğru yürürken söyleniyordu. "İki arada kaldım!"

"İyi şanslar," diye seslendi Sophie arkasından. En azınlan Gail'in onu asla kabul etmeyeceğinden emindi. Sophie, Gail'i görür görmez Jason'un boynuna atıvermekle çok iyi yaptığına inanıyordu. Gail, en azından bunu gördükten sonra, Jason'dan artık bir şey beklememesi gerektiğini anlayacaktı. Sophie de, Jason' un bu tasarladığı planda kendisiyle sevgili rolünü salt bir rol olarak yapmadığını anlamıştı.

Öpüşmelerinin Jason üzerinde nasıl bir etki yarattığını tahmin edebiliyordu. Jason bir an için gerçek amacını unuttuymuştu sanki. Yoksa Gail'i daha hazırlıklı bir şekilde karşılayabilirdi. Jason'un kaybettiği sevgilisinin korkutucu bir rakip olmasına rağmen, bu ufak tefek belirtiler Sophie'ye umut vermiyor değildi. Sullivan planında çok önemli bir rol üstlenmişti. Ve Jason'un talimatlarına göre, elinden geldiğince çarpıcı olması gerekiyordu. Gail'in ister hoşuna gitsin ister gitmesin, Sophie, Jason'un hayatına girmişti. Jason bu plan için ona yeni bir talimat vemedikçe, Sophie bu rolünü sürdürmeye devam edecekti.

Hemen valizini açıp mayosuyla ona uygun bir pareo çıkarttı. Sonra soyunup cildine güneş yağı sürdü. Jason her ne kadar ona bikini almasını ima etmişse de, bu mor rengin hakim olduğu tek parça mayoyu görünce Sophie almamazlık edememişti. Belinden aşağılara kadar inen bir dekolteyle, mayonun arkası hemen hemen yok gibiydi. Ve bacaklarını çok uzun gösteren modeli, son modayı yansıtıyordu.

Sophie bu plaj kıyafetine uygun havlusunu da alarak, Gail'in kulübesinin önündeki kumsala doğru yürüdü. Gözünün ucuyla Jason'un Gail ile kulübenin kapısında bir şeyler konuştuğunu görebiliyordu. Ama ne durdu, ne de dönüp o tarafa baktı.

Kumsaldaki şezlonglardan birinde bir süre uzandı. Güneşin kızgın saati geçmiş, tatlı bir esinti vücudunu okşuyordu. Keyifle çevresini izledikten sonra denize girmeye karar verdi. Jason ile Gail'in ne yaptıklarına bir göz atmak için de yeterince zaman geçmişti.

Su olağanüstü güzeldi. Vücudunu saran ipek bir çarşaf kadar ılık ve inşam üşütmeyecek kadar serindi. Sophie sağından solundan geçen balıkları izleyerek bir süre suyun içinde oyalandı.

Jason ve Gail kulübenin önünde küçük bir masaya oturmuş içkilerini yudumladıklarına göre, bir uzlaşmaya varmış olmalıydılar. Jason'un bakışları bir iki kez Sophie'ye kaydı ama Gail onu yok sayıyormuşçasına hiç bakmıyordu.

Sophie'nin bu olağanüstü tatil beldesinde, keyfi yerindeydi. İştahının açıldığı hissetti, ve sudan çıkarak kurulandı. Sonra Jason'un tekrar ondan tarafa baktığı bir anda, az ilerideki Pofai Plajı'na doğru gitmek üzere olduğunu belirten bir işaret gönderdi ona.

Sophie bir hamburger ile bir kokteyl ısmarladı ve balayına gelmiş olan iki çiftle tanıştı. Sonra Polinezyah barmenlerle uzun uzun sohbet etti.

Akşama kadar Jason ile Gail'i hiç görmedi. Nerede olduklarını bildiren bir mesaj da bırakmamışlardı. Akşam deniz kıyısındaki barhecue partisine de katılmadılar.

Sophie, Ja'son için Gail ile arasındaki ilişkinin her şeyden önce geldiğini düşünmeye

başlamıştı. Öyle olması da gerekirdi, çünkü Bora Bora'ya bu sorunu halletmek için gelmişlerdi. Yine de, kendini yalnız ve mahzun hissediyordu. Hele Gail'in ürkütücü cazibesini Jason'a karşı kullanabileceğini düşündükçe, içini buruk bir duygu sarıyordu. Neyse ki, akşam üzeri tanıştığı Amerikalı çiftler onu masalarına davet ettiler, ve onlarla bir süre zaman öldürdü.

Jason kulübeye döndüğünde, Sophie yatmıştı. Kapıdaki basamağı görmediği için tökezlemiş ve içeri girdikten sonra da banyonun yolunu zar zor bulabilmişti. Onun çıkarttığı gürültü üzerine, Sophie içini çekerek başucundaki lambayı yaktı. Jason o kadar berbat görünüyordu ki, iğneli bir şeyler söylememek için kendini güçlükle tuttu. Sadece anlayışlı bir sesle, "Zor mu geçti?" diye sordu.

Jason onun bu anlayışlı davranışı karşısında duygulanmıştı. "Gail'e ulaşamıyorum... hiçbir şekilde," dedi.

"Ne kadar denedin ki?"

Sophie bu kıskançlık ifade eden sorusuyla kendini küçük düşürdüğünü hissetti. Jason ona, Gail ile özel bir ilişkiye girmek istemediğini söylemişti. Gail'in çok güzel bir kadın olması, ve saatlerdir baş başa kalmış olmaları, bu fikrinden vazgeçmiş olabileceği anlamına gelmeyebilirdi.

Jason yenik bir ifadeyle baktı ona. "Akla gelebilecek her şeyi denedim. Sophie, kusura bakma, seni bu olayın dışında bırakmak zorundayım. Fikirlerine ihtiyacım olacaktır mutlaka, fakat Gail senden hiç hoşlanmadı. Mantıksızca inat ediyor."

Sophie aldırılmaz bir şekilde omuz silkti. "Planı sen yaptın, Jason. Beni dışında bırakmak istiyorsan, ben de çıkarım. Ama ne zaman nerede ne kadar şık olmam gerektiğim bilmem iyi olurdu. Bu akşam bir barbecue partisi için şık bir tulumu boşuna giymiş oldum, örneğin."

"Pek boşuna giydin sayılmaz," dedi Jason dudaklarını buruk bir şekilde kıvrarak. "Gail barbecue partisine katılmak istemedi, ben de onu Yat Kulübü'ne götürdüm. Ama sahile bakan şu Matira Bar'da oturduk... Gail senin insanlarla dostluk kurmakta çok becerikli olduğunu söyledi."

"Yalnız seyahat etmekten kalan bir marifetimdir bu." Sophie, onların Gail'in odasına kapanmadıklarını öğrendiği için memnun olmuştu. "Yarın da böyle geçecek herhalde." "Şimdilik öyle görünüyor."

"Sana yardımcı olamadığım için üzgünüm," diye avutmak istercesine tatlı baktı ona. "Çok yorgun görünüyorsun, Jason, biraz uyumaya çalış." Tekrar yatağının içine süzülüp ona arkasını döndü. "Sen istediğin zaman ışığı söndürsün."

Jason bir süre hiç kıvıldamadan öylece kaldı. Sophie, onun kendisine bakakaldığını hissediyordu. Sonra soyunmaya başladığını fark etti. Valizini henüz açmamıştı ve bunu yapacak hali de yoktu. Önce banyoya gitti, sonra ışığı söndürüp öylece yatağa girdi.

Sophie onun yatağa çırlıçıplak girmiş olabileceğini düşünüyordu. Bu düşüncesi biraz rahatsız edici geldi. Sonra Jason'un yatağın içinde uzun süre dönmesinden de aynı şekilde rahatsızlık duydu. Belki sadece yorgunluktan uyuyamıyordu, ya da sinirleri bozulmuş olabilirdi. Ama her ne nedenle olursa olsun, huzursuzluğu bir saat kadar sürdü. Jason bininci kez yastıklarının pozisyonun değiştirdiğinde, artık Sophie'nin sabrı taşmıştı. Yataktan kalktı, bikinisini alıp ay ışığında denize girmek üzere kapıyı yavaşça açtı.

"Nereye gidiyorsun?"

Jason'un sesiyle Sophie kapıda kalakaldı. "Horlamamı tercih ederdim," dedi hiç

sakinmadan. "Yanımdaki yatakta kıpır kıpır kıpırdanan biri varken uyuyabilmek imkânsız. Ben denize girmeye gidiyorum. Döndüğümde belki uyumuş olursun."

Kumsalda kimse yoktu. Sophie önce bikinisinin altını giydi, sonra geceliğini sıyırarak üstünü giyerken, gecenin sessizliğinde birden şeytana uydu. Üstsüz girse ne olurdu acaba?

Gündüz bile, bikinilerinin üstünü giymeden güneşlenenler vardı plajda. Birçok tatil yerinde insanlar buna alışkındı. Polinezyalı garson kızlar, bunu kendi halklarının kültürü olarak kabul ettiklerini anlatmışlardı. Sophie özellikle çıplaklık konusunda bu denli rahat değildi ama o gece üstsüz yüzmenin özgürlüğünün yaşamak istiyordu.

Bikinisinin üstünü havlunun üzerine atarak suya girdi. İlk anda hissettiği soğuk bile onu bu çılgınlıktan vazgeçirememiştir. Biraz derine gelince çıplak teninde harikulade bir duygu yaratan sulara kendini bıraktı. Bir iki kulaç attıktan sonra sırtüstü döndü ve göğüslerinin uçlarına yükselen küçük dalgaların vücudunda yarattığı hoş duyguyla biraz daha yüzdü. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. İnanılmaz bir sihir sarmıştı çevresini.

Çok yakınında suyun dalgalandığını hissedince, gündüz gördüğü balıkların yine çevresinde yüzdüğünü düşündü. Ama Jason'un sesini duyduğu anda bu rüya birdenbire bozuldu.

"İyi misin, Sophie?"

Hemen kollarını önüne indirip ayaklarım aşağı sarkıtarak ondan uzaklaşmaya çalıştım. 'Uyumuş olman gerekirdi.' Onun doğayla iç içe bu çok özel anlarını mahvetmesine çok canı sıkılmıştı.

"Gece tek başına denize girmenin tehlikeli olabileceğini herhalde biliyorsundur. Bir kayaya çarpabilirsin, bir yerine kramp girebilir..."

"Bu ılık suda mı? Kayalara gelince, bak dipteki koyuluklar nasıl görülüyor. Hiçbir tehlike yok."

Jason dibe doğru bakarken, gözleri Sophie'nin göğüslerine takıldı ve bakışları öylece kaldı.

Sophie elleriyle örtünmeye çalışarak, "Arkamdan geleceğini hiç tahmin etmemiştim," diye bir şeyler açıklamak istedi

"O kadar güzelsin ki... hiç örtünmeye çalışma, Sophie." Yavaşça uzanıp ellerini göğüslerinin üzerinden çekti. "Böyle güzel olacağını hayal etmiştim ben de."

"Yapma," diye soluğu tıkanarak güçlükle fısıldadı Sophie. Aralarındaki engellerin kalkmasıyla heyecanlanmıştı. Hızla kendim geri çekti. Onun kendisine dokunduğu anda olacıklardan korkuyordu.

Jason ona yetişmek için bir atak yapmadı ama gözlerini dikmiş dikkatini çekecek kadar ısrarlı bir şekilde bakıyordu. "Sen de hissediyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. "Cuma gününden beri bir şeyler oluyor. Neden kaçıyoruz, Sophie?"

Onun bu kadar doğrudan konuya girmesi karşısında Sophie hazırlıksız yakalanmıştı. "Cuma günü beni nasıl kırdığını hatırlıyorsun herhalde," dedi. Bir mıknaş gibi ona doğru çekildiğini hissediyor ve buna karşı koymaya çalışıyordu.

"Ama şu anda birbirimizi kırmak istemiyoruz, değil mi? Şu anda her şey çok farklı olamaz mı?"

"Beni hep kullandın, Jason. Şu anda da aynı şeyi yapmadığından nasıl emin olabilirim? Belki Gail'i aklından çıkarabilmek için beni kullanıyorsun yine. Onunla yaşadıklarını bugün yeniden hatırlamış olmalısın..."

"Hayır, ben seninle olmak istiyordum."

"Ama olmadın. Bir mesaj bile bırakmadın. Senin için bir hiçim ben."

"Buraya neden geldiğimizi çok iyi biliyorsun."

"Benden istediğin her şeyi yapmaya hazırdım ama sen istemedin. Çekip gittin. Çok yalnız hissettim kendimi"

"Şu anda birlikteyiz ama."

"Çünkü bir türlü uyuyamadın, beni de uyutmadın."

"Senin yannia gelmemek için kıvranıyordum."

Gerçekleri nasıl reddedebilirdi? Jason'un sesindeki arzu sanki ses dalgaları gibi ona ulaşıyor ve onu aşıp yankılar yapıyordu.

Kendisi de aynı şekilde, Jason'un varlığını çok yakınında hissettiği için uyuyamamış ve ondan kaçmak istemişti. Sophie birden onun çırılçıplak olduğunu fark etti. Mayosunu bile giymemişti onun peşinden gelirken.

Ay ışığında onun omuzlarına baktı. Sonra aşağı doğru, dalgalanan suyun altına doğru kaydı bakışları.

Hayır, diyordu içinden, buna bir son vermeliyim.

Sophie ona arkasını dönüp yüzünü kayalıklara çevirdi. Arzu ve istek içinde kıvranıyordu, ağzından bir tek makul sözcük çıkması mümkün değildi. Olacakları çok iyi bilmesine rağmen oradan uzaklaşmayı başaramadı.

Jason onu belinden kavrayarak kendine doğru çekiyordu. Kulağının dibinde, "Bırak, ne olacaksa olsun, Sophie," diye fısıldadı.

"Ne olsun, istiyorsun?" Sophie bu zayıf ve güvensiz sesin kendi sesi olduğuna inanamamıştı. "Güzel bir anı olarak hatırlanacak bir gece mi, yoksa unutulması gereken bir anlık bir tatmin mi?"

Jason'un elleri yukarı doğru kayarak, avuçları onun göğüslerini kavrayıverdi. Saçlarının arasından kulağına ateşli bir fısıltıyla, "Seni çok istiyorum," dedi. "Hiçbir kadım istemediğim kadar çok."

Jason onun boynuna ve omuzlarına ufak ufak öpücükler kondurmaya başlamıştı. Sophie olup bitenleri düşünmeye çalıştı ama ona yaslanmış olan Jason'un çıplak göğsünün tahrik edici teması, çevrenin romantik görünümü ve suyun içinde tüm ağırlık kavramını kaybetmiş vücutlarını yalayan hafif dalgalar arasında kendini kaybettiğini hissediyordu. Islak, ılık, uyumlu bir bütünleşme, bir girdap onu içine alıvermişti sanki.

Bu girdabın içinde Sophie kendini olayların akışına bıraktı. Dünya umurunda değildi artık. Doğanın kadın ve erkeğe sunduğu bir güzelliği yaşıyorlardı. Olması gerektiği gibi, en doğal şekliyle... hiçbir söz, vaad ve gelecek düşüncesi olmaksızın. Bora Bora'nın büyüüne kapılmıştı belki de. Tüm ruhu, bedeni, düşünceleri 'Ne olacaksa olsun,' diyordu...

Jason onu kendine doğru çevirdiğinde, Sophie hiç direnmedi. Kollarını onun boynuna dolayarak öpücüklerine karşılık vermeye başladı. Sonra Jason onu kucağına alıp kulübeye götürürken, Sophie aynı rahatlıkla ona sarıldı ve yarını düşünmeden bu genç adamın istediğini yapmasına izin verdi.

Konu Başlığı: Ynt: Tutsak Arzular - Emma Darcy
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 05, 2007, 07:14:01 ÖS

ONUNCU BÖLÜM

Sophie kapının vurulmasıyla uyandı. Gözünü açtığı anda, ilk olarak yatakta yalnız olduğunu fark etti. Jason'un yeri boştu. Banyodan da hiç ses gelmiyordu. Rahat uyuması için onu tek başına bırakmıştı anlaşılan.

"Miss Melville," diye dışarıdan bir ses duyuldu.

"Evet, girin." Sophie bir yandan çıplak vücudunu örtmeye çalışarak kapıya cevap verdi.

Polinezyalı bir kadın görevli içeri girerek, siyah gözlerinde odanın ve yatağın karışıklığını anlayışla karşılayan tatlı bir ifadeyle bakındı. Kolunda taşıdığı çiçeklerden yapılmış Pasifik Adaları'na özgü kolyeyi, Sophie'nin kapı tarafındaki boş yatağı üzerine bıraktı.

"Mr. Lombard bunları sizin için gönderdi. Ne kadar güzel olduğunuzu size hissettirmek için..." Bu romantik mesajı tekrarlarken koyu renk gözlerinde ışıltılar yanıp sönüyordu. "Aynen böyle söylememi istedi."

"Teşekkür ederim." Sophie, bu jestle içini sınıksız duyguların sardığını hissetti. Rahatlamıştı. Bir gece önce büyük bir yanlışlık yaptığı duygusundan kurtulmuştu. "Şu anda Mr. Lombard nerede, biliyor musun?" "Vehia'da... Mrs. Sullivan ile gitti." "Vehia mı?" "Konuklarımızın günlük tura çıktığı teknenin adı."

Sophie düş kırıklığıyla kendini yatağa bıraktı. Ama bunun böyle olacağını tahmin etmesi gerekirdi. "Ama o sizinle birlikte, ve sizi düşünüyor," dedi yerli kadın tatlı bir sesle. Ve Sophie'yi iyi bir moralle bırakarak odadan çıktı.

Jason'un kendisini çılgınca arzu etmesinin ötesinde, ona karşı daha derin duygulan olup olmadığını bilememek Sophie'yi tedirgin ediyordu. Her şeye rağmen, bir gece önce olanlardan pişmanlık duymadığından emindi. Doğru zamanda ve yerde, doğru insanla güzel bir şeyler yaşama fırsatı her zaman eline geçmiyordu insanın.

Bütün gün tek bir düşünce zihnini kurcaladı. Jason, Bora Bora'da geçirecekleri bir hafta boyunca geceleri onunla birlikte olmayı umacak ama, gündüzleri paylaşamayacaklardı. Bu da, aralarındaki ilişkiyi cinsellik düzeyinden öteye götürmezdi. Oysa Sophie daha fazlasını istiyordu.

'Günü gününe yaşamaya bak,' diye içinden bir ses onu uyardı. Geri dönüp olayları değiştirmek mümkün olmayacağına göre, ileriye bakmak en doğrusuydu. Sophie, her şeye rağmen mutlu olduğuna ve mutlu olmaya devam edeceğine inandırdı kendini.

Akşama doğru teknenin dönüş saatine kadar bu duyguya sıkı sıkı sarılarak güzel bir gün geçirmeye çalıştı. Ve teknenin dönüş saatinde bütün koya hakim Pointe Raititi Tepesi'nde bir şezlonga uzanıp beklemeye koyuldu. Turdan dönenler çok mutlu görünüyorlardı. Sophie içinde tuhaf bir kıskançlık duyar gibi oldu. Herkes kaygısızca eğlenirken, o diken

üstünde bir gün geçirmişti. Ne olursa olsun, içinde bir hafta boyunca başına neler geleceğinin endişesi vardı.

Gururu, hiçbir beklentisi yokmuş gibi davranmaya zorluyordu onu. Jason'un tur dönüşü Gail ile birlikte olacağını kabullenmişti. Şezlonga uzandı ve olacıklara aldırmamaya karar vererek gözlerini yumdu.

Yine de kirpiklerini kırıştırarak limanı gözlemekten kendini alamıyordu. Jason'un Gail'e nasıl davrandığını, elini tutup tutmadığını, ikisinin yan yana nasıl göründüklerini merak ediyordu. Onların bir zamanlar birlikte olmuş olmalarından korkmamalıydı. Ama aralarındaki aşk ne zaman ve nasıl yok olmuştu acaba? Bunu öğrenmek istiyordu. Ve belki de kendisinin de başına aynı şeyin gelmesinden korkuyordu.

Jason'un kalabalığın içinde tek basına yürüdüğünü görerek içi rahatladı. Tekneden Gail ile birlikte inmemişti. Ve Sophie'yi hemen görmüştü. Belki de daha tekne yanaşırken gözleri onu aramış ve terasta oturduğunu fark etmişti.

Jason, Pofai Plajı'nın barına doğru yürürken gözlerini Sophie'den ayırmıyordu. Gail'e bakındığı bile yoktu. Sophie de Gail'in nerede olduğuna aldırarak durumda değildi zaten. Jason'un onu bulmuş olması, Sophie'yi hiçbir şeye aldırılmayacak kadar mutlu etmişti.

Barmene Sophie'nin ne içtiğim sormuş olmalıydı. Elinde, bir gün önce Sophie'nin o barda içtiği kokteylin aynısını taşıyarak ona doğru yaklaşıyordu. Mutlu bir gülümsemeye üstelik.

Sophie şezlonga uzanmış, gözleri kapalı, onu görmemiş gibi yatıyordu ama içi içine sığmıyordu

"Sophie..."

Sophie sözde şaşırılmış gibi gözlerini açıverdi.

Jason eğilip onun dudaklarına bir öpücük kondurarak, "Seni çok özledim. Bütün gün seni düşündüm," dedi.

Sophie elini onun çıplak göğsünde gezdirerek, "Hoşgeldin," diye gülümsedi.

"Çiçeklerini boynuna takmamışsın?"

"Güneşte solarlar diye korktum."

"Sana Chi Chi kokteyli getirdim."

Gözleriyle başka şeyler konuşuyorlardı. Her şey yolunda mı? Geceden bu yana değişen bir şey var mı? Kaldığımız yerden devam edebilecek miyiz?

Ve bakışlarıyla, bu soruların cevaplarını verdiler. Bütün gün ayrı kalmış olmaları duygularını değiştirmemiş, özelemlerini sarsmamıştı.

"Gail ile durum nasıl gidiyor?"

Jason yüzünü buruşturdu. "Hiç... sanırım, her şey Randy'ye bağlı artık. Neyse ki, yarın geliyor. Eğer onu biraz mantıklı olmaya ikna edebilirim, belki bir şeyler kurtarılabilir."

Jason bir şezlong çekip Sophie'nin yanına oturdu. Sophie kokteylini yudumlarlarken arzu dolu bakışlarla onu süzüyordu. "Tekneyle yanaşırken gözlerim seni aradı... ve bir deniz perisinin tatlı şarkılarla beni çağırışını duyar gibi oldum. Alev saçlı, güneş rengi pul pul mayosuyla bir deniz kızından farksız, beni beklediğini görünce içimi bir sabırsızlık kapladı..." Gözlerinin içi gülüyordu ona bakarken.

"Ama saçlarımı beğenmiyorsun," dedi Sophie hafif yererek.

"Saçlarına bayılıyorum. Alıştım. Hem bu sensin."

Sophie bu sözler üzerinde biraz düşündü. Anlaşılan artık Sophie'nin hiçbir şeyine kusur bulmuyordu. Onda ve onun kişiliğinde yalnızca hoş olan şeylerle mutlu oluyordu. Ama bütün bunların gerçekten mi, yoksa bir gece önceki olayın coşkusundan mı kaynaklandığını pek kestirememişti.

"Bu akşam programda ne var?"

"Gail seninle tanışmak istiyor."

Sophie bir kahkaha attı. "Dalga geçme! Gail beni günahı kadar sevmiyor."

"Kendi söyledi, inan."

Sophie uzanıp onun elini tuttu. "Bana şunu açıklayabilir misin, Jason? Annenin dışında, senin hayatındaki bütün kadınlar bana kötü davrandı. Neden acaba?"

"Çünkü çok akıllı, zeki ve güzelsin. Seninle yaşamayacaklarını hissediyorlar." Jason bunu hiç de anlaşılması zor bir şey değilmiş gibi rahatlıkla ortaya koydu.

Sophie'nin ağzı açık kalmıştı. "Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?"

Jason onun elindeki kokteyl bardağını alıp yere koydu ve iki elini birden tutarak Sophie'yi ayağa kaldırdı. "Sen çok akıllı, hayat dolu ve çok farklı bir çekiciliği olan bir kadınsın. Seni deliler gibi istiyorum."

Ve son cümlesini, oracıkta herkesin önünde genç kadını öperek kanıtladı. Onun istekliliği ve Sophie'nin içinde uyanan duygular öyle güçlüydü ki, dudakları ayrıldığı anda sessiz bir anlaşmayla kulübelerine doğru yürümeye başladılar.

Sophie akşam yemeğinde Gail Sullivan ile tanışmak üzere hazırlanmaya başladığında, güneş yavaş yavaş batmak üzereydi. Jason ile ikinci kez sevişmeleri onu sanki yeniden canlandırmıştı. Gece için kendine sonsuz bir güven duyuyordu. Düşünü alıp Jason'un son iki yılını birlikte geçirdiği müthiş kadınla karşılaşmak için tüm zırhlarını kuşandı.

Gail Sullivan, Jason'un hayatındaki yeni kadını merak ediyor olmalıydı. Sophie onun kendisine bir zeytin dalı uzatacağını hiç sanmıyordu. Yanılmış olmayı çok isterdi ama kadınca sezgileri, Gail Sullivan'ın eski sevgilisinden vazgeçmeye hiç niyeti olmadığını söylüyordu ona.

Sophie banyodan çıkar çıkmaz, Jason duşa girdi. Sophie, o çıkana kadar giyinmiş, kıyafetine uygun olarak ojelerini değiştirmekle meşguldü. Jason'un odaya girmesiyle, yerinden kalktı ve üzerindeki takımı göstermek üzere etrafında dans eder gibi dolanmaya başladı. Koyu mavi, yeşil ve beyaz pantolon takım bütün vücudunu sarıyordu. Jason onu yakalayıp kendine çekti ve vücuduna bastırıldı. Sophie'nin cinsel çekiciliğini en çok' ortaya döken kıyafetti bu.

"Nasıl?"

"Müthiş!"

"Son moda... iddialı..."

"Ancak senin üzerinde, evet. Böyle bir takımı ancak senin gibi vücudu olan bir kadın giyebilir." Jason güldü. "Ama sakın ofise gelirken giyeyim deme, hiçbir iş yapmam sonra!"

"Gözlerin bir tek beni göreceksin, öyle mi?"

"Gözlerim seni görmek için yuvalarından çıkacak."

Güzel, diye düşündü Sophie. O gece tüm silahlar elindeyken, Gail ile buluşmayı artık çok istiyordu. Kendini çok güçlü hissediyordu. Başının çaresine bak, Gail Sullivan, diye geçirdi

içinden. Jason artık senin olamayacak. O benim!

Sophie, Gail'in de o gece için elinden geleni yaptığından emindi. Gail bol etekli, tek omuzu açık, pastel renkli biyelerle ve dantellerle süslü beyaz bîr elbise giymişti. İspanyol güzellerine benziyordu. Üstelik tatlı kumral saçlarını da dağınık bir şekilde açık bırakmıştı. Saçlarına bu doğal havayı vermek için kim bilir kaç saat uğraşmıştır, diye geçirdi içinden Sophie, Gail ona vahşi bir kaplan gibi gözlerini dikmiş bakarken, Sophie içinden bunları düşünüyordu. Ama ona, hiçbir art düşüncesi yokmuş gibi bakıyordu.

O gece Sophie'yi hiçbir güç yıkamazdı. Jason belki daha önce çok kaliteli ve frapan olmayan kadınları tercih etmiş olabilirdi, ama Sophie'yi çılgınca arzuladığı gibi, onu dayanılmaz buluyordu. O anda Jason'un sahibi oydu ve bu rolü Gail'e geri vermeye hiç niyeti yoktu. Sophie'nin bu kararlılığı, Gail'e kocasına yeniden dönmeyi bir kez daha düşündürtecekti. Jason'un da planı buydu.

Jason onları resmi bir şekilde tanıştırdı ve her ikisi de son derece kibar, el sıkıştılar. Sonra üçü yan yana otele doğru sessizce yürümeye koyuldular. Jason, yemekten önce Matira Bar'da birer içki içmeyi önerdi.

Bar, güneşin batışını çok güzel bir açıdan alıyordu. Ve o gün sanki güneş her zamankinden farklı bir güzellikte battı. Gökyüzü hafif bir pembe renge dönüşürken, denizin suları da inanılmaz ışık oyunlarıyla manzarayı tamamlıyordu.. Sophie bu görüntüden çok etkilendiğini söyledi.

Aslında zararsız bir konuydu ama Gail bunu ona karşı kullanarak, "Buralara gelmek senin için çok ilginç olmalı, Sophie," dedi. Kendisi bütün dünyayı görmüş olduğu için onu küçümser bir hava takınmıştı.

"Evet öyle," diye cevap verdi Sophie bunu çok iyi takdir ettiğini belirten bir gülümsemeyle.

"Gençlik ne güzel şey." Gail hâlâ onu küçümser havalardaydı. "Benim gibi dünyayı gezmiş olsaydın, gördüğün yerleri daha değişik bir açıdan değerlendirmeyi öğrenirdin."

"Sanırım güzel olan her şeyden etkilenmeye devam ederdim," diye çok saf ve tatlı bir şekilde sohbeti sürdürdü Sophie. "Son üç yılımı Avrupa'yı gezmekle geçirdim. Ama Pasifikler'e ilk kez geliyorum." Bir süre susarak kendisinin de dünyanın önemli kıtalarından birini görmüş olduğunu Gail'in sindirmesini bekledi. "Bu olağanüstü ada, bana yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı. Hem de çok güzel bir dünyanın. Burası insanın doğayla bütünleşebileceği bir yer. Günlük yaşantımız içinde unuttuğumuz bir çok kavramı burada insan doyusya yaşayabiliyor."

"Ah, öyle mi?" diye Gail alaycı bir ifadeyle incecik alınmış kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi kavramlarmış bunlar?"

Sophie, Jason'a doğru gülümseyerek, "Temel şeyler," dedi. "Örneğin, bir erkekle kadının birbirinde neler aradıklarını hiçbir baskı altında kalmaksızın anlayabilmeleri."

Gail'i kocasında var olan nitelikleri değerlendirmeye iten bu sözleri için Jason yardımcısına minnetle baktı. Ama Gail ikisinin bu bakışmalarından bile rahatsız olmuştu. İçkisini bir dikişte bitirerek onları beklemeden ayağa kalktı.

"Artık yemeğe gidelim mi?"

Otelin lokantasında oturup yemeklerini seçerken Gail bir saldırıya daha geçti. "Saçını bu cehennem ateşine boyaman çok ilginç, Sophie."

Sophie güldü. "Biraz göz alıcı ama Jason hoşlanıyor, değil mi sevgilim?"

"Oh! Evet, çok çarpıcı."

"Hatta ofisteki bütün kadınlar o kadar beğendi ki, benim kuaförüne gidip saçlarını aynı renge boyattılar."

Gail inanmaz bakışlarla Jason'a döndü. "Ofiste böyle kızıl saçlı kadınlar mı dolaşüyor yani şimdi?"

"Evet," diye ağzını çarpıtarak gülümsemeye çalıştı Jason.

Gail bu arada ikisine birden saldıracak bir nokta bulmuştu. "Jason ile çalışmaktan memnun musun, Sophie?"

Sophie, içinden zehir akıtarak, Jason'un yalnızca iş arkadaşı olmadığını ona anlatmaya karar verdi. Boyalı tırnaklarını havada oynatarak Gail'in gözlerinin içine baktı ve mutlu bir kadının şuhluğuyla, "Jason'un çok iyi bir aşık olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Bu kuşku götürmez."

Aynı anda Jason masanın altından ona bir tekme attı.

Sophie hiç istifini bozmadan Jason'a döndü. "Öyle değil mi, sevgilim?"

"Şey... öyle olmaya çalışıyorum," dedi Jason. Dostça bir akşam yemeği yiyebilme şanslarının tamamen yok olduğunu görüyordu ama son bir çaba göstererek, "Hadi bir şeyler ısmarlayalım," diye onları barışa davet etti.

Sophie, "Harika fikir," diye neşeli ve kaygısız görünmeyi sürdürerek atıldı. Ve bütün gece bu tavrını korurken, Gail ona saldırmak için aklına gelen her türlü fırsatı kullandı. Gail ona saldırılarına devam ettikçe, Sophie cevabını yapıştırıyordu. Hayatının en eğlenceli gecelerinden birini yaşamaktaydı. Yemekten zevk alıyor, şarabın tadını çıkarıyor ve Jason'a sevgi dolu bakışlar fırlatarak ortalığı kızıştırıyordu. Jason ise, tam anlamıyla iki ateş arasında kalmıştı.

Gail ile Sophie arasında hiç bitmeyen bu savaşta tarafsız kalmak için çok zorlandı. Yemekten kalktıklarında, Gail yenilgiyi kabullenmişti. Kulübesinin önüne gelene kadar ağzını açmadı.

Ama Sophie ve Jason kendi kulübelerine girdiklerinde Sophie'nin söyleyecekleri vardı. "Böyle bir kadınla nasıl birlikte olabildin? Onu nasıl sevebildin?" diye hesap sorarcasına üzerine gitti onun. "Kendinden başka hiçbir şeyi gözü görmüyor!"

Jason'un yüzünde acı bir ifade vardı. "Yeter, Sophie. Bu gece yapacağını yaptın, bırak artık."

Jason'un bu sözleri Sophie'nin içini burktu. Yemekte Gail'in önünde Sophie'yi destekleyebilirdi aslında, ama onun kalbi, ne yazık ki, Gail ile birlikteydi. Sophie birdenbire böylesine uzun süren bir beraberliği, Jason' un bir anda silip atamayacağını bilincine vardı. Bugün hâlâ bir şeylerin devam ettiğine bakılırsa, sağlam bir yanı olmalıydı bu ilişkinin. "Özür dilerim, seni kırmak istemedim," dedi anlayışla.

Jason onun allak bullak olan yüzüne baktı, ve kendi yaptığı kabalıktan rahatsızlık duyarak onu kollarının arasına aldı. Sophie kendini sıkıyordu. Elinde değildi, ona birdenbire yakınlaşmadı. Birbirlerini tanımak ve anlamak adına, kritik bir an yaşıyorlardı.

"Kimsenin kalbinin kırılmasını istemem," dedi Jason yumuşak bir sesle. Eliyle onun yanağını okşadı. "Ne senin ne de Gail'in kırılmam isterim, ama şu anda onun yıkımı daha büyük."

Bir suçluluk duygusuyla, Sophie kendi kendine gecenin yorumunu yaptı. Eğer Gail'in karşısında aptal rolü yapsaydı, Jason'un planı açısından daha doğru mu davranmış olurdu? Ama Gail'in aklını basma toplaması için, birinin onu böyle sarsması gerekiyordu. Yoksa çok mu basit düşünüyordu? "Bu gece yanlış mı davrandım?" diye sordu. Aslında amacı, Jason'un Gail'in davranışı hakkında ne düşündüğünü öğrenmekti.

Jason yorgun bir şekilde, "Hayır, Sophie," dedi. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Haklıydın. Her şeyi Gail başlattı, sen de sonunu getirdin."

"Ama böyle davranmasaydım daha iyi olurdu, öyle mi?"

Jason'un halinden, Sophie o geceki davranışım kınadığını anlamıştı.

Jason'u bir seçim yapmaya zorlamıştı. Oysa Jason seçmek istemiyordu. Gail onu geçmişe götürüyordu. Ama Jason'u kırgın ve üzgün bir şekilde yalnızlığa bırakan bir geçmişti bu. Neden hâlâ bu geçmişe bağlı kalacaktı ki? Kendisi de Gail ile her şeyin bittiğini söylüyordu ama belki de bitmemişti. Belki bitmesini istiyordu ama bitmemişti.

"Gail ile aranızda geçenler seni hâlâ üzüyor mu?" Sophie bu sorunun cevabından, kendisinin Jason'un hayatındaki yerini belirlemeye çalışacaktı.

Jason onu çenesinden tutup yüzünü kaldırdı. Gözlerinin içine bakarak, "Duygularım ne olursa olsun, senin yanında hiçbir şeyin önemi kalmıyor," dedi.

"Belki konuşmak istersin diye düşündüm..."

"İkimizin arasında geçenleri bir başkasına anlatmam hoşuna gider miydi?"

"Hayır."

"Belki bir gün... daha uygun koşullarda sana her şeyi anlatırım. Ama şu anda..." Ona sabretmesi için yalvarır gibiydi. "Bunu kabul edebilir misin?"

"Kabul etmek zorundayım, değil mi?" Sophie kendini aptal yerine konmuş gibi hissetti. Ama Jason'un dudaklarının temasıyla henüz onunla bir ilişkiyi denemekten vazgeçemeyeceğini anladı.

O gece yine seviştiler. Ama bir önceki gece olduğu gibi çılgınca değil. Jason daha önce tatmadıkları bir şeye ulaşmak istercesine, ona şefkatle yaklaştı. Vücudunu tanımaya, gözlerinin içine bakmaya doyamıyordu. Uzun saatler sonra Sophie tatlı bir yorgunlukla kendini onun kollarına bıraktı.

Görünüşte her şey iyi gider gibiydi, ama Sophie onu bir yerde düş kırıklığına uğrattığının da farkındaydı. Ancak ne yaptığını ve yaptığı yanlışı nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Tutsak Arzular - Emma Darcy

Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 05, 2007, 09:03:41 ÖS

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Randy ertesi gün Bora Bora'ya gelince Gail hemen kumsala inip Sophie ve Jason'a hışımla haberi verdi.

Jason'a, evlilik danışmanı rolünün başarısızlıkla sona erdiğini ima eden bir şeyler söylüyordu. Randy ile ayrılmaya karar vermişlerdi. Bir avukat olarak Jason'un boşanma

sırasında Gail'in çıkarlarını en iyi şekilde koruması gerektiğini ona hatırlattı. Ve Gail son taşını da atarak, "Eğer aklını başına toplayabilirsen, tabii," dedi.

Gail bunları Sophie'ye kin dolu bir bakış fırlatarak söylemişti. Jason sırtına yağ sürerken Sophie'nin şezlongta tembel tembel uzanışı, gerçekten de sinirini bozmuştu.

"Elbette senin çıkarlarını gözeteyeğim, Gail," dedi Jason sakın bir sesle. "Bunu böyle kabul etmediğini ima ediyorsan, üzülürüm. Eğer bizimle konuşmak islersen, lütfen gel otur."

Gail bir şeyler mırıldanarak dönüp gitti.

Az sonra Randy kaygısız bir havada kumsala indi. Televizyondaki dizide oynadığı rolü fazlaca benimsemiş görünüyordu. Vücudu tıpkı filmlerde görüldüğü gibi incecik, dinamik ve güçlüydü. Yemyeşil gözlerini çevreleyen gür kirpikleriyle serseri bir yakışıklılığı vardı. Rengi güneşten yer yer açılmış, uzun saçları da bu görünümünü tamamlamıştı. Kaşlarını pis bir ifadeyle kaldırarak, "Bana bir içki borçlusun, Jason," dedi onu suçlarcasına. "Beni buralara getirtiyorsun, bir de bakıyorum ki, karım yan odaya taşınmış. Bu nasıl cennet yahu!"

"Acını dindirecek bir ilaç buluruz, Randy, üzülme."

"İyi, sen bana ilacımı getirene kadar ben de şu güzel vücudu yağlamaya devam edeyim." Bir yandan da Sophie'yi yan gözle süzüyordu.

"Yavaş ol, dostum. Bu hanımefendi bana aittir."

"Ciddi olamazsın."

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

Randy keyifli bir kahkaha attı. "Gail'in neden çamur attığı anlaşılıyor!" Ellerim ovuşturarak devam etti. "Harika! Senin şu sürtüğü bir tanıştırsana bakalım. Anlaşılan, artık "eski, sadık dostumuz" yeni işler karıştırıyor."

"Sophie için böyle konuşamazsın."

"Gail'in çamur atması. Bence Sophie mükemmel bir kadın. Sophie, adın da çok güzel. Sana tapıyorum, hayatım. Bana, Randy, diyebilirsin."

Jason sinirlenmişti. "Ben birer içki alıp geleyim." Sophie'nin omuzuna bir öpücük kondurdu. "Sana yine Chi CM getireyim mi, canım?"

"Evet, lütfen."

Jason bara doğru uzaklaşırken, Randy onların şezlonglarının yanına bir tane daha çekerek oturdu ve Sophie'ye gülücükler atmaya başladı. Sophie, Jason'un kendisine sahiplenişinden öylesine mutlu olmuştu ki bunu yalnızca Randy'ye karşı bir rol gereği yapmamış olması için dualar ediyordu.

"Bu 'sadık dost' esprisi ne demek oluyor?" diye sordu Sophie. Gail ile ilgili eski hikâyeye ait bir esprî olduğunu anlamıştı aslında.

"Ah, bizim Gail onu çantada keklik sayıyor. Jason evlenmediği için, onu kendi malıymış gibi görür. Gail öyledir işte... kendini dünyanın merkezi sanır. Ama şimdi Jason'u bırakalım. Evlenmek gafletinde bulunduğum şu dikenli gülü de unutup, senden bahsedelim biraz."

Randy'nin düştüğü bu çapkınlık hevesine Sophie gülmeden edemedi. "Bak, Randy, çevrendeki bütün kadınlar bu laflarına kanabilir ama benim bağışıklığım var."

"Biliyor musun, çok fotojenik bir yüzün var. Filmlerde nefis görüntü verirsin." Randy onun

kendisiyle dalga geçmesine aldırmadan devam etti. "Bırak şu Jason'u, benimle gel. Sana şahane bir rol bulurum."

"Hâlâ evli bir adam sayılırsın."

"Çok kısa bir süre için. Hemen özgürlüğümü ilan edeceğim." Şezlonga keyifle yerleşip bacaklarını uzattı. "Beni olduğum gibi kabul edecek bir kadın istiyorum. Söylesene, Sophie..." Yeşil gözlerini elinden geldiğince kullanarak en etkili konuşmasını yapmaya çalışıyordu. "... çok fazla bir şey mi istiyorum sence?"

"Bu senin kusurlarına bağlı."

"Bende hiç kusur görüyor musun?"

"Kusursuz olduğunu mu iddia ediyorsun?"

Randy, Avustralya'nın dört bir tarafında televizyon izleyicilerinin kalplerini çalan rolünü sürdürüyordu. Son zamanlara kadar Gail ile en çok sevilen dizilerden birinde oynuyorlardı. Dizide de evlenen çiftin, gerçek yaşamlarıyla ilgili dedikoduların bu boyutlara ulaşacağını kimse ummamıştı.

Jason içkileri getirdiğinde, Sophie kendi şezlongunda ona yer açtı ve gözlerinde mutluluk parıltılarıyla sarmaş dolaş oturdular.

"Oh, oh! Ben de şu yerli kızlardan birine takılayım bari," dedi Randy. "Sizin halinize bakınca, insanın içi kaynıyor."

"Karınla birlikte olmayı deneyebilirsin," diye önerdi Jason.

"Asla!" diye karşı çıktı Randy. Birasından bir yudum aldıktan sonra, "Unut bunu artık," dedi. "Ben buraya sadece eğlenmeye geldim."

"Bardağının dibinde o eğlenceyi bulursun, canım." Gail'in sesiyle irkildiler. Düzgün vücut hatlarını ortaya çıkaran bir bikini giymişti. Saçlarını tepesinde toplamış, elinde de bikinisiyle takım parlak dore süslü beyaz bir havlu vardı. Gözlerinde, vahşi bir pirana balığının sinsi bakışıyla hepsini tek tek süzdü. Sonra havlusunu, Jason'un boş duran şezlonguna yaydı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye parladı Randy.

"Sizlere katılıyorum. Jason beni de çağırmıştı."

"Hani ilk uçakla dönüyordun?"

"Benim yerime sen gidebilirsin, Randy. Buraya önce ben geldim ve tatilimi berbat etmeye hiç niyetim yok."

"Senin yüzünden bu cennet gibi yeri terk edeceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun. Burada kendi kulübemde kalacağım."

"Ben de kendi kulübemde."

Gail şezlonga uzanırken, Randy yerinden fırladı. "Ben bara gidiyorum!"

Gail, yine gözlerinde kötü parıltılarla, "Bara hep birlikte gitsek ya," dedi. "Birden çok susadığımı hissettim."

Ve günün gidişi böylece belirlenmiş oldu. Gail sürekli Randy'nin kişiliğine saldırıyor, o da şeytanca bir kurnazlıkla onun kendisinin sandığı kadar mükemmel bir insan olmadığını yüzüne vuruyordu.

Sophie ve Jason bu atışmalarda iki ayrı görev üstlenmek zorunda kalmışlardı. Öncelikle tarafsız bir bölge oluşturarak bu kavganın kazasız belasız atlatılmasını sağladılar. Ayrıca da, Gail ile Randy'nin alıştığı ve tatmin duyduğu bir izleyici grubunu simgeliyorlardı. Ama böyle arada kalmaktan yorgun düşmüşlerdi. Akşam yemeğinde yeni bir sahneye hazırlanmak üzere kulübelerine dönerlerken, Jason bitkin bir halde, "Bunları bir adada

baş başa bırakma fikri bir işe yaramayacak, anlaşılır," dedi.

"Hiç değilse karşılıklı konuşabiliyorlar."

"Sen buna'konuşmak mı diyorsun? Çıldırılmışlar!"

"Ama ikisinden biri çekip gitmedi, değil mi? Aşkta ne mantığı arıyorsun ki? İki makul insan gibi konuşmalarını bekleyemezsin herhalde!"

"Aşk mı? Onlar birbirlerinden nefret ediyorlar."

"Nefret de aşkın bir başka şeklidir."

Jason ona alaylı bir şekilde bakarak, "Sen de ne kadar romantiksin," dedi.

"Aynı zamanda da son derece gerçekçiyimdir." Ses tonu, Jason'a bir uyarı gibi gelmişti. Kulübenin önündeki muslukta sessizce ayaklarını yıkayıp içeri girdiler.

Jason, "Kafanda neler geziniyor, Sophie?" diye sordu. "Hadi, danışmanlığını yap bakalım."

Sophie'nin kuşku ve korkuları döküldü ağzından. "Bu durumda doğruyu göremeyecek kadar kafan karışık."

"Neyi görmem gerekiyor ki?" Sophie gözlerini onun gözlerine dikti.

"Dün gece Gail'e davranışım seni rahatsız etti, biliyorum,ama bugün Gail'in Randy ile dalaşmasını sağladım. Çünkü artık Gail senden bir iş çıkmayacağını anladı."

"Bunu zaten biliyordun," diye atıldı Jason kendini temize çıkarmak için.

"öyle mi sanıyorsun? Her kaprisini çeken bir adam olarak, senden her zaman ümidi vardı onun. En azından onun için endişelenen, onu düşünen, onu koruyan bir adam olarak."

Jason, Sophie'nin söylediklerini nasıl değerlendirmesi gerektiğine karar veremiyordu.

"Uçakta bana, Gail'in senden umudunu kesmesi için ne mümkünse yapmamı söyledin," diye devam etti Sophie, "Ama sen bu konuda hiçbir şey yapmadın, Jason. Ne yaptıysam ben yaptım. Ona karşı duyguların her neyse, rolünü oynamana engel oluyor. Ama Randy ile gerçekten aralarının düzelmesini istiyorsan, bunda gerçekten samimiysen,ben onların barışmalarını engelleyecek hiçbir şey yapmadım. Bunu bil!"

Sophie kendi görüşlerini hiç sakınmadan ortaya atarken, Jason susup düşünmek gereğini duydu. Sophie de hazır konu açılmışken, içini döktü. "Bu sabah Randy' ye şu 'sadık dost' esprisini sordum da, Gail'in sana bakış açısını çok güzel anlattı. Evlenmediğin için, Gail seni hâlâ çantada keklik gibi görüyor."

"Hayır," diye Jason kestirip attı.

"Ama Gail de, Randy de, senin gibi düşünmüyor. Gail'in artık seni Randy'ye karşı kullanamaması Randy'nin çok işine geldi. Bu da pek çok şeyi açıklıyor."

Jason onun söyledikleri üzerinde düşünmek zorunda kalıyordu.

"Bazen iyilik yapmak için, insanın acımasız olması gerekir," Sophie sakinleşmişti.

"Sanırım, dün geceden sonra Gail acı da olsa bazı şeyleri anladı. Şimdi meydan ikisine kaldı. Hesaplaşınlar bakalım. Bir an sustu. "İstediyin gerçekten buysa."

"Elbette. Ama bugün ben olumlu bir gelişme görmedim. Hem, onların geçimsizliklerinin tek nedeni olarak benim Gail'e tutumumu ortaya sürmen saçma."

"Onların sorunu, karşılıklı olarak birbirlerine güven duyamamalarından kaynaklanıyor. Bunu anlayamıyor musun? Randy çevresindeki ufak tefek yıldızcıklarla flört ediyor, Gail de her zaman ona karşı seni kullanıyor"

"Sana öyle geliyor!" Başım iki yana salladı. "Bütün bunlar saçmalaktan başka bir şey değil!"

Jason onun yorumlarına aşın bir tepki gösteriyordu. Sophie, Jason'un sanki bunları duymak istemiyor-
muş gibi onun söylediklerini reddetmeye çalıştığını düşündü. Ve Sophie hâlâ onun gözünde kendi yerini belirleyemiyordu. Hatta Jason'un onu bir yere koyup koymadığını bile anlamış değildi.

"Sanırım, ben de burada seni eğlendirmek için bulunuyorum," dedi Randy'nin sözlerini tekrarlayarak

Jason o anda irkildi. "Saçmalama! Planda çok önemli bir yerin var."

"Hangi plan bu, Jason? Gail'e olan duygularını unutmak için kurduğun plan mı?"

Jason şaşırmişti. "Sana olan duygularım... Gail ile bunların hiçbir ilgisi yok"

"Ben sadece dün gece senin ağzından çıkanları tekrarlıyordum."

Jason kıvranmaya başlamıştı. "Yanlış yorumluyorsun, Sophie. Ben öyle demek istemedim." Ona sarılmak üzere bir adım attı, Sophie karşı koymadı ama elleri göğsünde, daha ileri gitmek istemediğim belirtecek şekilde, öylece düdü. "Nedir, anlat"dedi»

Jason açıklamaya çalıştı. "Belki de Gail ve Randy olayına fazla kaptırdığım için, doğruyu yanlış göremiyorum.. Ama seninle, Gail'i unutmak için beraber olmadığımı çok iyi biliyorum. Seninle güzel bir şey yaşıyoruz. Bu karışıklıktan, uzak, tertemiz ve yepyeni bir şey. Ve bunu istiyorum."

Sophie onun bu sözlerinden cesaretlenmişti, Jason onun yüzünü avuçları arasma alıp onunla tattığı güzelliklerin kendisine verdiği, mutluluğu öpücükleriyle ifade etmeye çalıştı. Sophie ona bütün kalbiyle karşılık vermek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

Kollarım onun boynuna dolarken, kendi duygularına ve sezgilerine güvenmesi gerektiğini düşünüyordu» Gail'e hâlâ aşık olan bir adam, ona bu yakınlığı gösteremezdi. Gail ile ilgili olarak, Jason'un kafası epeyce karışık. Hepsi buydu işte.

O akşam Gail ve Randy ile yemeğe çıktıklarında, Sophie kendi kendine vardığı sonuca inanmaya çalıştı. Harikulade bir gece olabilirdi ama Gail ve Randy' nin sürekli kavga etmeleri ve Jason'un arabulucu olarak kendini son derece başarısız hissettiği için gerginleşmesi her şeyi berbat etmişti.

Yine kumsalda bir barbekü partisi vardı. Dolunayda Polinezyalı yerli bir grup şarkı söyleyerek dans ediyordu.

Tahta davulların eşliğinde, ellerinde meşalelerle yerliler deniz kıyısında gösterilerine devam ediyorlardı. Sonra bir Tahiti kanosuyla yeni bir grup dansçı onlara katıldı. Vahşi ve ilkel bir tempoyla garip bir zarafet ve erotizmin bütünleştiği, insanının kanın kaynatan bir gösteriydi. Ve programın sonuna doğru yerliler bazı konukları dansa davet etmeye başladılar. Gail, en yakışıklı erkeklerden-birinin onu dansa kaldırması için kendini göstermeye çalışırken, Randy de, aynı şekilde, gösterişli ve iyi dans eden yerli kadınların dikkatini çekmek için uğraşıyordu.

Yerliler bütün bu çabalardan habersiz dans etmeye hevesli görünen herkesi piste çağırırken, Gail kalçalarını son derece tahrik edici bir şekilde sallayarak dans etme fırsatını yakaladı. Randy de güçlü vücudunu gösterecek kol ve bacak hareketleriyle gruba

katıldı.

Piste çıkan pek çok kişi, yerlilerin dansına ayak uyduramadıkları için yerlerine dönmüştü. Bu arada Gail'in çevresini erkek dansçılar sararken, Randy'nin etrafına da kadınlar toplanmıştı. Ve tabii, izleyicilerden büyük bir alkış koptu. Ne Gail ne de Randy bu gösteride kendilerini göstermek için bu alkışa ihtiyaç duyuyordu aslında.

Sonunda davulların sesi yavaş yavaş kesildiğinde, yerliler onları masalarına kadar getirip çiçeklerle ödüllendirdiler.

Randy bir zafer kazanmış kadar mutlu, "Yaşama yeniden dönmüş gibiyim," dedi.

Gail de ona katıldı. "Ah, ben de. Meğer ne çok ihtiyacım varmış böyle bir şeye!"

"Yatakta da bu enerjiyi ve istekliliği göstersen, daha başka ne beklerdim," diye Randy belli belirsiz mırıldandı.

"Kendi enerjisini başkalarına harcayan bir adam için mi?"

"Ne demezsin! Kendi soğukluğuna mazeret arıyorsun, değil mi? Bu sadakatsiz koca hikâyesi işine geliyor senin."

"İşime gelecek bir şey yok... her gece zaten şişelerce içkiyi devirdikten sonra..."

"Yoo, yatakta bir hayaletle birlikte olunca insanda istek mi kalır?"

Jason, Sophie'nin elini kırarcasına sıktı. Sonra ayağa kalkıp, "İzin verirseniz, Sophie ile ben bu gece biraz erken yatmak istiyoruz," diye Gail ile Randy'ye döndü.

"İyi geceler, ahbap," dedi Randy. "Sophie gibi insanın yüreğini ısıtan bir kadınla kim erken yatmak istemez?"

Gail ilk kez ona bir cevap yetiştirememişti. Sophie ile Jason'un masadan ayrılmalarına da bir tepki göstermedi. Denize doğru, uzaklara dalmış gibiydi. Randy nin iğneli sözleri Gail'in saldırılarına bir son verdiği gibi, Jason'un da savaş meydanından geri çekilmesine neden olmuştu.

Sophie, kulübelerine doğru yürürlerken Jason'un içindeki karmaşanın farkındaydı. Jason hiç konuşmuyor, sakın görünüyordu. Ama huzursuz bir şekilde Sophie'nin elini parmakları arasında sıkıp duruyordu.

Sophie, Randy'nin sözünü ettiği hayaletin kim olduğunu çok iyi anlamıştı. Jason, Gail'in eski sevgilisiydi ve Gail onu terk edip Randy ile evlendiğine pişman olmuştu. Belki de Jason'un yatakta daha iyi olduğunu söyleyerek kocasını çıldırtıyordu. Bu da bir evliliği öldürmeye yeterdi zaten.

Ama Sophie'nin sorunu bu değildi. Jason'un tepkisi önemliydi onun için. Acaba Gail'in geri dönebilmesi için bir açık kapı bırakmadığına pişman mıydı?

"Onları barıştırma planından vazgeçtin galiba," dedi Sophie.

"Zararın neresinden dönseler kârdır. Yürümeyen bir şey için uğraşmaları anlamsız. Şu anda birbirlerine sadece kötülük ediyorlar."

"Yani ayrılmaları daha mı iyi olacak, diyorsun?"

"Bir evliliğin yıkıldığını görmek hiç hoşuma gitmiyor. Ama hiçbir uzlaşma imkânı göremiyorum."

"Denememe izin verir misin?" Sophie en azından kendi geleceği için bunu denemek istiyordu, "Zaten öyle konuşmuştuk. Sen dört günden sonra her şeyi bana bırakacaktın. Gerçi üçüncü gündeyiz ama sen zaten kendin vazgeçmiş durumdasın. Ben de denemek istiyorum."

"Pollyanna'cılık oynuyorsun, Sophie," dedi Jason çarpık bir gülümsemeye.

"Denememi istiyor musun, istemiyor musun?" Sophie onun bu önerisini hafife aldığı için

iyice gerilmişti. Son kez Jason'u deneyerek sordu.

"Bir yararı olacağını sanmıyorum," diye omuz silktilti. "Ama denemekte serbestsin."

Sophie büyük bir rahatlama hissetti. Jason'un onun kollarında teselli bulmasına aldırımıyordu artık. Jason onun olduğu sürece, fark etmezdi. Ve onun kaldığı sürece.

"Elimden geleni yapacağım," dedi sevinçle. "Ama sonuç bir facia olabilir. Onun için bu gece benimle çılgınca sevişmeni istiyorum."

Jason güldü. "Günü gününe yaşamak ha! Yarın olmayacakmışçasına!"

"Bir itirazın var mı?"

Jason onu kendine çekti. "Benim mi? Hayatıma girdiğin günden beri facialar birbirini kovalıyor. Hangisine itiraz edebildim ki?" Ama bunu yakınmak için söylemiyordu. Ona hayranlık duyarak baktı. "İsteğini yerine getirmek o kadar da zor değil."

O gece Sophie uykuya dalarken, Jason'un artık Gail'i kafasından attığını biliyordu. Hoş, kimseyi düşünecek durumda değildi, bitkin düşmüştü, ama yüzünde mutlu bir ifade vardı.

Sophie, Gail ile Randy'nin sorununu nasıl halledeceğini hiç bilemiyordu, fakat mutlaka bir yolunu bulacaktı. Her şeyden önce, ikisinin de birbirlerinin gururunu kırmak için ellerinden geleni yapmalarına rağmen, birbirlerine karşı ilgisiz olmadıklarına inanıyordu.

Ama Sophie için daha da önemlisi, Jason ile uzun süreli bir beraberliği yürütebilmek için Gail ile Randy' nin barışmasıydı.

Konu Başlığı: Ynt: Tutsak Arzular - Emma Darcy
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 06, 2007, 04:08:32 ÖS

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Sophie uyandıığında, Jason hâlâ derin derin uyuyordu. Sophie sessizce yataktan kalktı. Jason'un uykusunu almadan, ters ve keyifsiz bir halde güne başlaması hiç işine gelmezdi. Ayrıca, bir süre ortalıkta görünmemesi de iyiydi. Sophie bir fırsatını bulursa, Gail ve Randy'nin sorununu bildiği gibi halletmekte serbest kalmak istiyordu.

Fazla şansı olmadığı açıktı. Zaten sonuç ne olursa olsun, kimsenin ona alkış tutacağı ya da parlak zekâsını takdir edeceği yoktu.

Gail ondan fazlasıyla nefret ediyordu. Ve Randy ile ikisi mantıklı olabilmekten o kadar uzaktılar ki, onlarla tatlı tatlı konuşarak bir şey halletmek mümkün değildi. Sophie onlara 'şok' uygulaması yapmak gerektiğini düşünüyordu ama nasıl ve ne zaman böyle bir fırsatı yakalayacağını hiç bilemiyordu.

Kahvaltıya geç kalmıştı. Lokantanın alt terasındaki masaların çoğu dolmuş olduğu için, yukarıda dört kişilik büyük bir masaya tek başına oturmak zorunda kaldı.

Randy ondan da geç bir saatte kahvaltıya geldi. Sophie siparişlerini vermiş beklerken,

Randy'nin onun masasına doğru yaklaştığını gördü.

Sophie, onun üzerinde gerçekten bir etki bıraktığını sanmıyordu. Gail ona düşmanca davrandığı için, Randy Sophie'yi bir hedef tahtası yapmıştı. Amacı, Gail'i etkilemekti. Akli fikri, ve bütün kalbiyle Gail'in ona yaptığına karşılık vermek üzere planlar geliştiriyordu.

Bu, kuşkusuz, boş bir çaba değildi. Sophie, Gail'den çok farklı bir tipti ve Gail buna tahammül edemiyordu. Üstelik eski sevgilisinin dışında, kocasının da onunla ilgilenmesi, Gail'in egosu üzerine çifte darbe indirecekti.

Sophie, Randy'nin intikam duygularıyla hareket ettiğini çok iyi biliyordu, ama bir an için onun bu planını desteklemekle onları bir araya getirebileceğini düşündü. Sophie, Randy'nin peşinden Gail'in de az sonra piyasaya çıkacağını düşünerek genç adamı tatlı bir gülümsemeye karşıladı.

"Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun, Randy?"
"Berbat. Acılarımı dindirecek birine ihtiyacım var. Sen şifalı ellerinle beni iyileştirebilirsin, Sophie."
"Önce bir meyve suyu, ya da kahve içmeyi denesene."

Yerli garson kız Randy'nin siparişim alırken Gail görünmüştü bile. Hemen Randy'nin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Günaydın."
Randy onu görünce, başını ellerinin arasına alarak dövünmeye başladı.

Sophie kibar ve içten bir gülümsemeye, "Günaydın," diye Gail'e karşılık verdi.

Gail kahvaltısını ismarladıktan sonra Sophie'ye keskin bir bakış atarak, "Ne o? Sevgilin yok mu?" diye sordu.

"Jason çok yorgun. Onu hiç uyandırmadan odadan çıktım."
Randy abartılı bir şekilde, "Ne şanslı adam!" dedi.
"Mutlu bir erkek! Sophie, sen müthiş bir kadınsın!"
"Her haliyle bunu belli ediyor," diye Gail yine pis konuşmalarına başladı. "Şekerim, seninle evlenmeyi düşünmeyeceğini herhalde kabul ediyorsundur."

"Ona aldırma, Sophie." Randy hemen araya girdi. "Jason da her aşık gibi çarpılmış vaziyette. Sen kadınların içinde bir mücevhersin, inan bana."

"Jason asla onunla evlenmez."
"Bir iddiaya girelim mi, tatlım?" Randy alaylı bir şekilde onu kışkırttı.

Sophie fırsatı kaçırmamak için atıldı, ve umursamaz bir tavırla, "İkiniz de delirmişsiniz. Jason yerlere yatsa, onunla evlenmem," dedi. "Şu halinize baksanıza. Evlilik her şeyi öldürüyor." Sonra kızarmış ekmeğine reçel sürüp iştahla ısırıldı. Kendi kendiyile barış içinde, mutlu görünmeyi çok iyi başardığından emindi.

"Ne demek istiyorsun sen?" Gail, Sophie'nin onlarla ilgili yorumuna kızmıştı. "Benim bir şikayetim yok."

"Kötü günlerinizi görmek istemem, sevgili Gail."

"Evlilik hiç bitmeyen bir tecrübedir." Randy buruk bir sesle araya girdi.

"Mahkemede son bulan bir tecrübe," diye takıldı Sophie.

"Mükemmel bir çift. İdeal bir evlilik. Herkes sizi böyle görüyordu, değil mi?" Yüzünü ekşiterek devam etti. "Kedi köpekten farkınız yok. Eğer siz bu işi beceremediyse, kim becerebilir?"

"Kimsenin insanları böyle gözünde büyütme hakkı yok," dedi Gail.

'Başkalarının nasıl yaşadığı, ne düşündüğü beni ilgilendirmez," dedi Randy. "İnsanların bizim için neler söylediği umurumda değil. Ayrıca kendi fantezilerini kuran insanlara göre yaşayacak da değiliz."

"Beni yanlış anlamayın," dedi Sophie yine gülerek. "Sizi eleştirmiyorum. Tam tersine, bana çok güzel bir örnek sergilediniz. En büyük aşkların bile bir yerde bittiğini bir kez daha görmüş oldum. En iyisi, her şey doruğundayken yaşamak, ve işler sarpa sarınca da ayrılmasını bilmek."

Randy şaşırmişti. Sophie'ninbu açık eleştirisi onun planını bozuyordu.

Gail ise son derece öfkelenmişti.

Sophie reçelli ekmeğinden bir parça daha ısırarak onlara doğru eğildi. "Sizin bu başarısızlığınızı görmek, bana hiçbir ilişkimde bu noktaya gelmemek gerektiğini öğretti. İki insanın birbirine bağlanması, demek böyle sonuçlar doğuruyor."

"Başarısızlığı kabul etmiyorum," diye karşı çıktı Randy.
"Biliyorsun, Jason'un asistanıyım," diye ona hatırlattı Sophie. "Kontratlarınızı gördüm. Boşanma olayı, ikiniz için de kötü olacak. Malların paylaşılması, ve..."

"O bizim bileceğimiz iş," diye öfkeyle karıştı Gail.

"Ama çok yakında herkes duyacak. Bütün kirli çamaşırlar ortaya çıkacak. Doğrusu ben özel hayatımın böyle ortalığa dökülmesini hiç istemem."

Randy birdenbire onun özel hayatına dönerek, "Jason onunla ilişkini böyle geçici bir şey olarak gördüğünü biliyor mu?" diye sordu.

"Himm..." Sophie düşünceli düşünceli başını salladı. "Ben bunu 'geçici' bir ilişki olarak tanımlamıyorum. Belki modern bir ilişki diyebiliriz. Hiçbir sevgilim bana böyle şık giysiler almamıştı."

"Sana giysiler mi alıyor?" Gail'in ağız açık kalmıştı.

"Bu çok ciddi," diye geveledi Randy. "Sophie, benim soruma cevap vermedin. Jason senin bu ilişkiye nasıl baktığını biliyor mu?"

Sophie omuz silkti. "Ne fark eder ki? Birlikte çok iyi vakit geçiriyoruz." Gail'e sinsi sinsi bakarak devam etti. "Hayalet esprisini çok iyi anlıyorum. Jason çarşafların içinde harika!"

Gail kıpkırmızı kesilmişti. "Randy kadar olamaz," diye saldırıya geçti hemen. "İçkili haliyle bile Randy ondan iyidir. Jason hiçbir zaman Randy kadar iyi bir aşık değildi zaten."

"Gail, neler diyorsun?" diye Randy'nin yüzü ışıldadı.

"Hemen bunu fırsat bilme. Baksana, etrafta hazır bekleyenler çok." Başıyla Sophie'yi gösteriyordu. "Onun bir sürtük olduğunu söylemişim."

'Erkekler, soğuk bir kadındansa, bir sürtüğü tercih edebilir," dedi Sophie oyunun çok iyi gittiğine için için seviniyordu.

"Hey, bir dakika! Gail için soğuk bir kadın denemez. Onu bu olaydan soğutan ben oldum."
"Bu kadar müthiş bir aşıkısan, aptallığına doymasın." Sophie kirpiklerini kırıştırarak Randy'ye baktı. "Boş kalınca beni ararsın, Randy. Bizim Jason ile ilişkimiz de o zamana kadar nasıl olsa bitmiş olur."

"Seni küçük cadı," diye bağırdı Gail.

Sophie kaşlarını kaldırarak, "Bence cadı sensin, çünkü erkeklere eziyet ediyorsun," dedi. "Kocanı da mahvettin. Ben, hiç değilse, onlara istediklerim veriyorum." Randy'ye gülümsedi. "Tekrar eski haline dönmek için sana yardımcı olabilirim. Bana güvenebilirsin."

"Kalpsiz birinin yardımım istemem." Randy'nin ona olan ilgisi birdenbire yok oluvermişti sanki. "Karımla ilişkiyi buna tercih ederim."

Sophie ona acıyarak baktı. "Eğer kendini kandırmaya devam etmek istiyorsan..."
"Kandırmıyor!" diye atıldı Gail.
"Hayatımın en güzel günleriydi," diye Randy pişmanlık içinde mırıldandı.
"Benim de," dedi Gail.

"Siz kimi kandırıyorsunuz? Madem her şey o kadar güzeldi, ne diye bu hale getirdiniz?"
Sophie sandalyesini iterek ayağa kalktı. "Şimdi izninizle, ben biraz alışverişe çıkacağım."

Masadan ayrılmadan önce durup onlara iç açıcı bir gülümsemeye, "Boşandıktan sonra benim gibi yaşamın tadını çıkarabilirsiniz," dedi. "Üç sevgiliyi aynı anda idare edebilirsiniz. Biri gezmek için, biri aşk için, biri sırtını dayamak için. Hayatın tadı böyle çıkar."

"Ahlaksız, aşağılık kadının tekisin sen!" Gail çığırından çıkmıştı.

"Ama hayatı güzel yaşıyorum." Sophie zaferi kazanmış olmanın sevinciyle cevap verdi. "Hiç kötü bir anım olmadı bugüne kadar."

"Nasıl böyle kullanabilir insanları?" diye Randy ondan tamamen soğumuş bir şekilde söylene. Sophie'yi listesinden silmişti artık.

Sophie aynı parlak gülümsemesiyle ona laf attı. "İnsanlara hak ettikleri değeri veririm, Randy merak etme. Hem, biliyor musun, ben kimsenin basma bela olmam. Zamanı gelince, çekip gitmesini bilirim." Gail'i imalı bir şekilde göz süzdü. "Öyle mahkemelere düşüp seni reklam etmem."

En azından ikisinin de ortak bir sorununa değinmişti. Ve artık onu düşman gibi karşılama alacaklardı.

Sophie masanın etrafından dolaşıp Randy'nin omuzundan tuttu. "Buradan ayrılmadan önce sana adresimi vereyim, unutturma. Günün gününe yaşamak: Hayat felsefem budur. Benden korkma."

Sophie, bir konu daha açılmadan oradan kaçmak için elini kaldırıp onlara veda etti. Yaptığı işten çok memnundu. Masadaki sessizlik, tam bir şok içinde olduklarını gösteriyordu. Belki yine birbirlerini dişlemeye başlayabilirlerdi ama en azından, sırf Sophie'ye karşı, olsun, tek bir safta birleşecekleri kesindi.

Sophie alışveriş merkezine doğru yola koyuldu. Önce Pofai'ye oradan da Sanat Galerisi ve Butik olarak işletilen Moana'ya gitti. Ofistekilere birer armağan almak istiyordu. Ve Mia için de çok özel bir şey bulmaya çalıştı. Sonunda çok ilginç bir istirdiye kolye aldı ona.

Külübeye döndüğünde, Jason duştaydı. Sophie banyonun kapısını aralayıp onun çıplak

vücudunu arkadan hayranlıkla izledi. Jason bir süre sonra fark etti onu.

"Merhaba," dedi Sophie mutlu bir gülümsemeyle. "İyice dinlendin mi? Yeni bir arbedeye hazır mısın?"

"Seni özledim." Jason duşu kapatıp bir havluya sarındı. "Neden beni uyandırmadın? Günün yarısı geçmiş."

"Merak etme, bir şey kaybetmiş değilsin. Kahvaltıda bizimkileri gördüm ve üzerime düşeni yaptım."

"Sophie! "Jason korkuyla baktı. "Ne yaptın, çabuk söyle!"

"İştahlarını kestim. Artık birbirleriyle kavga edecek hâlleri kalmadı."

Jason süratle kurulanmaya başladı. "Şimdi ne olacak peki?"

"Jason, oltayı attıktan sonra beklersin, değil mi? Balık hemen iğneye takılmaz."

"Dünkünden daha kötüsü olamaz herhalde."

"İşte bu kadar! Sahi, bu arada biraz da alışveriş yaptım. Hava çok sıcak. Pofai Bar'a gidelim. Ben bir şey içerim, sen de kahvaltını yaparsın."

"Randy de orada kafayı çekmeye başlamıştır zaten." Jason söylenerek havluyu bir kenara fırlattı.

Sonra Sophie'ye döndü, ona sarılıp rasgele öpmeye başladı. "Kahvaltı olarak seni istiyorum."

Sophie onun göğsündeki tüylerle oynayarak, "Jason...?" dedi.

"Hıım?"

"Buraya neden geldiğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Gail ile Randy'nin barışmasını gerçekten istiyor musun?"

"Evet."

"Peki benim hakkımda kötü bir şeyler duyarsan, duyguların değişir mi?"

Jason onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Senin bana hissettirdiklerin var ya, hiçbir şey bu duygularımı değiştiremez." Sesi gerçekten inandırıcıydı. Sophie'nin kızıl buklelerine parmaklarını geçirdi. "Senin tarzına alıştım artık."

Sophie onun göğsünü okşayarak kollarını omuzlarına doğru uzattı. Başını da hafifçe eğerek davetkâr bir sesle, "Kahvaltım burada mı yapıyorsun, dışarıda mı?" diye sordu.

"Burada."

Öğlen yemeği için Pofai Bar'a gittiklerinde, Randy ile Gail ortalarda yoktu. Sophie ve Jason, sürekli kavga eden çiftten uzak, rahat bir yemek yediler.

"Çok mu fena bir ders verdin onlara? Ortalığa çıkamıyorlar galiba," diye Jason merakla sordu.

"Kafamızı dinlemeye bakalım, şimdi bırak onları."

Tembel bir gün geçirdiler. Deniz kıyısında Sophie balıklara ekmek kırıntıları atarak onların

yemleri kapışmalarını izledi. Sonra bir küçük sandalla çevreyi dolaştılar. Her şeyden arınmış olarak, doğanın tadını çıkarmaya çalışıyorlardı.

"Hiç bu kadar huzurlu bir gün geçirdiğimi hatırlamıyorum," dedi Jason mutlulukla. "Seninle olmak insana huzur veriyor, Sophie."

Sophie de kendi duyduğu mutlulukla, "Büyük bir değişiklik, değil mi? İş yok, kurallar yok... yalnızca sen ve ben, ve doğa."

"Cennet." Jason ona teşekkür edercesine bakıyordu. "Hiçbir zaman bulamayacağımı sandığım bir yerdeyim. Buna inanamıyorum."

Sophie içinden taşan bir coşkuyla, Jason'un da kendisini 'aradığı kadın' yerine oturtmaya başladığını hissediyordu. Ve bu duygusu gün boyunca giderek güçlendi.

Güneşin batışını bir tekne turunda izledikten sonra, Bloody Mary lokantasında yine baş başa romantik bir akşam yemeği yediler. Hindistan cevizi ağaçlarının altında ananaslı kokteyllerini yudumlayarak Pasifik mutfağının özel yemeklerini tadarken, sanki bambaşka bir dünyadaydılar.

Kulübeye döndüklerinde ay ışığında denize girdiler. Özgür, arzu dolu, ruh ve bedenlerinin birbirine karıştığı bu ortam içinde sabaha kadar seviştiler.

Ertesi sabah kumsalda yine tembel tembel güneşlenirlerken Gail ile Randy görüldü. Yirmi dört saat ortadan kaybolduktan sonra bambaşka iki insan olarak geri gelmişlerdi sanki. Aynı cephede savaşan iki insanın dayanışması okunuyordu gözlerinden. Sophie'nin geleceğine dair ipuçları veren bir dayanışma.

"El ele tutuşmuşlar!" diye fısıldadı Jason şaşkınlık içinde. "Bunu nasıl becerdin?"

"Bana güveniyor musun artık, Jason?" diye Sophie kendinden emin bir şekilde sordu.

"Tabii güveniyorum. Sana en başından beri bu güveni duyduğumu bilmiyormuş gibi konuşma, lütfen."

Pek de öyle sayılmazdı. Sophie, onun hâlâ Gail'e olan duygularını çözememiş olduğunu biliyordu. "Bu güveninin, Gail ya da Randy'nin söyleyeceği herhangi bir şeyle sarsılmayacağına dair bana söz ver," dedi Sophie.

"Ne demek istiyorsun?" derken Jason'un kaşları çatılmıştı.

O sırada yaklaşan Gail ve Randy, Sophie sanki orada yokmuş gibi, doğru Jason'un yanına gittiler. Randy, "Seninle biraz yalnız konuşabilir miyiz, Jason?" dedi yavaşça.

Gail, "Benim kulübeme gidebiliriz," diye araya girdi.

"Bir uzlaşmaya mı vardınız?" Jason gözlerine inanamıyordu.

"Tamamen," dedi Randy. "Seninle de bazı şeyleri konuşmamız gerekiyor."

"Çünkü sen her zaman bizim iyiliğimiz için uğraştın," diye duygulu bir sesle ona eğildi Gail.

"Biz de senin iyiliğini istiyoruz, Jason," Randy de onu destekledi.

Jason ağır ağır yerinden kalktı, şaşkın bakışlarla Sophie'ye döndü. "Beni burada bekler misin?"

"Eğer dönüşün uzun sürerse, beni kulübemizde bulabilirsin," dedi Sophie anlamlı bir gülümsemeyle.

Sophie, Jason'un sınırları bozuk bir şekilde geri dönüp de bir tartışma çıkarabileceğini düşünerek önlemini almayı ihmal etmemişti. Böyle bir tartışmanın Gail ile Randy'nin gözleri önünde olmasını istemiyordu. Jason ona son bir kez daha şaşkın şaşkın bakarak gülümsedi ve dostlarıyla oradan uzaklaştı.

Konu Başlığı: Ynt: Tutsak Arzular - Emma Darcy
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 06, 2007, 08:44:05 ÖS

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

(Kızlar bu bölüme bayılacaksınız...)

Jason'un dostlarıyla görüşmesi epeyce uzun sürdü. Sophie kumsalda bir saat kadar oyalandıktan sonra canı sıkılmaya başladı. Gail'in kulübesinde olup bitenler konusunda endişelenmemesi gerektiğini kendi kendine tekrarlayıp duruyordu ama içinde garip bir heyecan vardı yine de.

Az sonra Jason'un kulübeden tek başına çıktığını görünce, rahatladı. Ama Jason kumsala doğru bakınmadı bile. Çok önemli ve acele bir işi varmış gibi doğru otel resepsiyonuna yürüdü.

Randy ile Gail'in yeniden barışmaları üzerine, bazı talimatlar vermesi gerekiyor olabilirdi. Ama Sophie'ye bakınmadan oradan geçip gitmesi, hiç iyi belirti değildi.

Gail ile Randy ise, kulübeden çıkmamışlardı. Jason belki de tekrar yanlarına dönecekti. Sophie, Jason'un havlusunu ve diğer eşyalarını da toparlayarak plaj çantasına koydu ve odasına gitti.

Duşa girdiği sırada kapının gürültüyle kapandığını ve ardından odanın içinde sabırsızca dolaşıp duran ayak seslerini duydu. Kalbi çarparak hemen bir havluya sarınıp banyodan çıktı ve Jason'un eşyalarını hırsla valize tıktığını gördü. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Jason gözlerinden okunan öfkeyi saklamaya çalışarak, "Evet," dedi kısaca. "Gidiyoruz." Tekrar valizini toplamaya başladı ve Sophie'ye bakmadan devam etti. "Uçak rezervasyonlarını yaptırdım. Hazırlanmak için bir saatin var. Eğer banyoda işin bittiyse, ben gireceğim."

Sophie onun bu ani kararına karşı koyarak, "Ben gitmiyorum," dedi.

"Ne?" Jason'un yüzü kasılgıydı. Kimsenin ona karşı çıkmasına alışık değildi anlaşılan, ama Sophie onu yola getirmeye kararlıydı.

"Elma şekerini kaybetmiş bir okul çocuğu gibi davranıyorsun. Bana bir açıklama yapman gerekir."

"Zafer senin," diye acı bir alayla cevap verdi Jason.

Fakat Sophie'de bu zafer duygusuna sevinecek hal kalmamıştı. "O halde sorun ne? Yoksa Gail'i hâlâ sevdiğini mi anladın?"

"Gail ile ne işim var benim?"

"Nasıl olmaz?" Sophie onu kıskırtarak devam etti. "Kaç yıllık beraberliğiniz var."

"Bu, onu sevdiğim anlamına gelmez."

"Belki böyle konuşmakla beni kandırabilirsin, ama kendim nereye kadar kandırabileceksin, Jason?"

"Artık gerçekleri anlamamanın zamanı geldi. Gail kendisi evlilik konusunu açana kadar her şey iyi gidiyordu. Ama ben onunla asla bir gelecek düşünmemiştim. Yaşam biçimlerimiz çok farklıydı... ama o öyle düşünmüyordu. Sonuç olarak onu kırdığım için..."

"Yani Randy ortada yokken, ondan ayrıldın... öyle mi?"

"Anlattıklarımı dinlemiyor musun?"

"Yani ayrılan o değil miydi?"

"Sophie, düşünsene! Gail tanınmış bir yıldız... onun herkesin önünde bu duruma düşmesine göz yumamazdım. İnsanların onun beni bırakmış olduğunu düşünmesi, benim için bir sorun değildi."

Sophie bu duyduklarından emin olmak için son bir soru daha sordu. "O halde barışmış olmaları da senin için sorun olmamalı, değil mi?"

"Sen ne diyorsun, Sophie! Buralara neden geldim ben? Gail'e karşı artık vicdan azabı, içinde kalmayacağıma seviniyorum."

"Vicdan azabı... demek buydu..." "Benden sonra Randy ile de mutlu olamadı. Onunla sırf evlenmiş olmak için evlendiğini düşündüm, ve' kendimi sorumlu tutmaya başladım. Çok tatsız bir durumdu bu."

"İnsanların kendi yaşamları için seçtikleri hiçbir şeyden kendini sorumlu tutmamalısın." Sophie, Jason' un Gail'e bir tutkusu olmadığını anladığı için rahatlamıştı, ve onun vicdan azabını hafifletmeye çalıştı.

"Bunu söylemek kolay, Gail'den sonra bir ilişkiye girmekten korkar oldum..."

Evonn Carstairs gibi bir kadınla birlikte olmasını nedeni şimdi anlaşılıyor, diye düşündü Sophie içinden.

"... seninle karşılaşana kadar," diye Jason devam ediyordu.

"Benimle mi?"

Jason'un gözlerinde şimşekler çakıyordu. "Kaç sevgilin oldu?"

Demek sorun buydu! Kıskançlık! Sophie'nin yüreği yerinden oynadı sanki. Gail ile Randy'ye anlattıklarını duyan Jason çılgına dönmüştü.

Sophie, Gail ile Randy' nin anlattıkları herhangi bir şeyden dolayı kendisine olan güvenin sarsılmayacağına dair ondan söz istemişti. Bunu ona hatırlatmak gerekiyordu. Ama Sophie bir anda vazgeçti bundan. Onlara anlattıklarının yalnızca plan gereği olduğunu Jason'un anlaması gerekirdi. Sophie, suçu olmayan bir konuda, kendisini bağışlaması için yalvaracak değildi ona.

"Cevap ver, Sophie! Kaç erkek girdi hayatına?"

"Bana yetecek kadar," dedi Sophie.

"Gail ile Randy'nin söylediğine göre, aynı anda üç erkek sana ancak yetiyormuş."

"İşte, yaşamı ilginç kılacak kadar."

"Öbür ikisinden vazgeçeceksin! Beni duyuyor musun?"

"Bu pek zor bir şey değil."

"İyi. Sydney'e döner dönmez bu işi temizleyeceksin!"

Sophie'nin içini bir güven duygusu sardı. Jason ile ilgili kuşkuları artık son bulmuştu. Artık dizginler elindeydi. "Jason, ben öyle... yani... bana emredilmesinden hoşlanmam," dedi. "İş konusunda, patronum olarak bana emredebilirsin ama eğer hayatımdaki tek erkek olmak istiyorsan..."

Jason içinde kopan fırtınayı bastırmaya çalışarak otoriteyi ele almaya çalıştı. "Buraya bir iş için geldik ve işi başarıyla tamamladık. Şimdi Gail ile Randy'yi, ikinci balayılarında yalnız bıraksak iyi olacak, sanıyorum. Bunu, patronun olarak söylüyorum."

"Tamam. Ama hâlâ zamanımız var. Hem sonuca ulaşmakta çok büyük bir rolüm olduğunu kabul et. Gail ile Randy'yi yalnız bırakmamız daha doğru olur, bunu ben de anlıyorum. Ancak, buradan ayrılır ayrılmaz Sydney'e dönmemiz gerekmez herhalde."

Jason içini çekerek, "Yine kafanda neler geziniyor, Sophie?" diye sordu.

"Sanırım, hayatımda kalmasını istediğim tek erkek olduğuna beni inandırman gerekecek, Jason. Pek de öyle davranmıyorsun. Hep kendi isteklerini koyuyorsun ortaya. Benim ne istediğimi sorduğun bile yok. Bu bence doğru değil."

"Allah kahretsin! Doğru olan bizim beraber olmamız. Daha ne istiyorsun, anlamıyorum." Jason onun kafasındaki düşünceleri silip atmak istercesine genç kadına yaklaştı ve onu kollarının arasına aldı. "İstersen, Tahiti'de biraz kalırız. Ama bir an önce buradan gidiyoruz, tamam mı?"

Sophie, Jason'un ona bu şekilde sahiplenişine o denî şaşırılmıştı ki, olanlara inanamaz haldeydi. Hâlâ onun duygularını tartmak istiyordu. Sophie sürekli olarak onunla gelecekte birlikte olabilmek için çırpınmıştı, ve sonuçtan emin olmak istiyordu.

Sonuç olarak Jason dönüş biletlerini erteletti ve Papeete yakınlarında Beachcomber Parkroyal Otel'i'nde iki gün daha kaldılar. Jason bu iki gün boyunca, Sophie'nin isteklerim fazlasıyla dikkate alarak ona göre davranmaya özen gösterdi. Gerçi, bu o kadar da zor bir şey değildi. Orada bir süre daha onunla kalmayı Sophie istemişti ve birbirlerine olan duygularını gösterebilmeleri için güzel bir fırsat yaratmıştı..

İlk günü, Papeete sokaklarında dolaşarak geçirdiler. Bir Fransız kolonisi olan bu bölgede, Pasifik Adaları'nın özgün yaşantısı her şeye rağmen hissediliyordu. Caddelerdeki kahvehanelerde oturup etrafı seyretmek bile başlı başına bir eğlenceydi. Sophie hayatından çok memnun görünüyordu ve Jason da onun gibi, bu tatilin tadını çıkarmaya bakıyordu.

Sophie hangi dükkânın önünde dursa, Jason onun ilgilendiği ya da beğendiği şeyi fark edip satın alıyordu. Son olarak siyah inci bir kolyeyi boynuna takarken, Sophie onun gözlerinde gerçekten de kendisine sahiplenmenin mutluluğunu gördü. Jason, kolyeyi boynundan çıkarmamasını istediğinde, Sophie, "Beni çok şımartıyorsun," diye ona takıldı gözlerinde mutluluk pırıltılarıyla.

"Göğüslerinin arasında bu siyah incilerle seninle sevişmek istiyorum," dedi Jason. "Sana hayatındaki diğer bütün erkekleri unutturacağım, Sophie Melville."

"Bunu şimdiden başardığını söyleyebilirim," dedi Sophie içtenlikle. "Hayatımda asla senin gibi bir erkek olmadı."

"Çünkü ikimiz çok özel bir çift oluşturuyoruz."

"Haklı olabilirsin."

"Haklıyım. İkimizin ilişkisi gerçekten özel."

Sophie, Jason'un coşkusunu, ileriye dönük bir beraberliği gerçekleştirmek açısından, var gücüyle destekledi. Ve o akşam siyah incilerin erotizmini yaşadktan sonra, "Hayal gücüne hayranım," dedi ona.

"Başka konularda da hayal gücüm çok kuvvetlidir."

"Anlatsana." diye Sophie onu konuşmaya itti.

"Henüz bunları dinlemeye hazır olduğumu sanmıyorum."

"Neden?"

"Annen baban ayrı mı?"

"Yoo..."

"Kötü bir evlilikleri mi var?"

"Hayır, sanmıyorum. Bazı sorunları oldu ama hâlâ beraberler ve geçiniyorlar."

"Kardeşlerin var mı?"

"İki ağabeyim var."

"Onlar evli mi?"

"Evet."

"Peki onlar mutsuz mu?"

"Hayır, ikisi de mutlu görünüyor. Neden soruyorsun bütün bunları?"

"Ya arkadaşların? Kötü evlilikler yapan ya da boşanan arkadaşın var mı hiç?"

"Hayır."

Jason düşünceli bir şekilde alnını kırıştırdı.

"Ne öğrenmek istiyorsun, Jason?"

"Bu kadar çok erkekle bir arada olmanın sonu yalnızlıktır, Sophie, bunu biliyor musun?" Onu eleştiren bir tavırla sormuştu bu soruyu. "Bu gelip geçici ilişkilerin hiçbiri sağlam bir beraberliğe gitmez."

"Bir süre için durulmamı öneriyorsun galiba?"

Jason ona sarıldı. "Evet, öyle. Bir süre güvenebileceğin bir insanla birlikte olmayı istemez miydin? Her şeyi paylaşabileceğin bir insanla?"

"Fena olmaz herhalde." Sophie içindeki taşkınlığı bastırabilmek için kendini zor tutuyordu.

"Bir düşün istersen."

Sophie, onu ilk gördüğü günden beri bunu düşünüyordu, ama Jason onu kazanmak için bütün gayretiyle karşısında çırpınırken bunu ona söylemek yanlış olurdu. Jason'un onu kendi çabalarıyla kazandığını düşünmesi, erkeklik gururunu okşayacaktı. Sophie'yi evlilik fikrini ortaya atarak kazandığını düşünmek, onun daha çok hoşuna gidecekti mutlaka. [Yorumu bakar mısınız? :) Bu kız muhteşem ya ;)]

Jason uğraşmaya devam etti. Sophie'ye onun tüm istek ve gereksinimlerini karşılayabileceğini anlatmak için, her fırsatta kendini göstermeye çalışıyordu. Onun yanında rahat olmasını, içinden geldiği gibi hareket etmesini, aklına estiği gibi konuşmasını söylüyordu.

İki günün sonunda Sydney'e geri dönme zamanı gelip çattı. Dönüş yolculuğu, Tahiti'ye gidiş yolculuğundan çok farklıydı. Sophie ile Jason birbirlerine tatlı gülücüklerle bakışarak, anlayış ve sevgi içinde, el ele bir yolculuk yaptılar. Gece, uçakta bir film seyrederek, yan yana mutlu bir şekilde uyudular.

Sydney'e pazar sabahı indiklerinde, daha havaalanındayken, gazetelerde Sullivanlar'ın ikinci balayı haberlerinin yayıldığını gördüler. Jason pek fazla ilgilenmemişti bununla. Arabada, Sophie'yi evine bırakırken çok gergindi. "Yarın yine iş başlıyor," dedi.

"Öyle," diye Sophie içini çekerek cevap verdi. "Sana teşekkür etmek istiyorum, Jason. Kimseyle bu denli mutlu olmadığımı itiraf etmeliyim."

"Bu mutluluğu devam ettirmememiz için hiçbir neden yok, Sophie." Jason bunları söylerken kendi kararlılığını belirtmek istercesine Sophie'ye baktı.

"Umarım, ettirebiliriz."

"O halde, ilk olarak diğer ilişkilerini kesmen gerekiyor."

"Ne ilişkisi?" Sophie ona öylesine aşıkı ve öylesine mutluydu ki, bir anda Jason'un neden kaşlarının çatıldığını anlayamadı.

"Gezip tozduğun diğer adamlarla olan ilişkilerin," dedi Jason terslenerek.

"Ha, şu mesele."

"Herhalde hâlâ onların etrafında dolaşmasını istemezsin."

"Hayır, Jason. Bundan sonra bir tek sen varsın benim için."

"Bugün bu işleri temizle artık."

"Gözüm hiç kimseyi görmüyor zaten."

Jason rahatlayarak, "Yarın sabah seni evden alırım," dedi.

"Bu çok iyi olur."

"Sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Jason'un kafasında kesinlikle geleceğe yönelik bir şeyler vardı. Sophie, o ana kadar onun tüm davranışlarını ve taktiklerini gözlemlemişti. Ve Jason'un olaya yaklaşımına ve her şeyi adım adım hazırlayışına hayranlık duyuyordu. Evleneceği adama olan sevgisinin yanı sıra, bir de hayranlık duyması hoş bir duygu yarattı içinde.(Ha ha ha :) :) :D)

Jason onun valizini yukarıya kadar taşıdı. Mia evde yoktu ama Jason orada fazla oyalanmadı. Sophie'ye yapması gereken işleri unutmamasını tembih ederek, hayatındaki diğer erkeklerle ilişkilerini bir gün içinde temizlemesi için onu kendi haline bıraktı.

On dakika kadar sonra Mia eve geldiğinde, Sophie'yi büyük bir heyecanla karşıladı.

"Basardın! Başar-dın!" diye bağıırıyordu ona sarılırken.

Sophie kendim onun kollarından kurtarıp güçlükle nefes almaya çalışarak, "Ne demek istiyorsun, Mia?" diye sordu.

"Jason Lombard'ı kastediyorum. Şimdi gazete almaya çıkmıştım. Gail ile Randy'nin barıştığını yazıyor! Görüyor musun, onları ıssız bir adaya göndermek nasıl işe yaradı?"

"Evet, işe yaradı gerçekten."

"Onunla yolda karşılaştım."

"Jason ile mi?"

"Bana ne dese beğenirsin? Evliliğe karşı mısın, diye tepeden inme bir soru sordu."

Sophie'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Benim evliliğe karşı olduğumu sanıyor," diye mırıldandı.

"Neden peki?"

"Sullivanlar yüzünden," diyerek Sophie kısaca olayları anlattı.

"Aman tanrım!" Mia soluk almadan onu dinledikten sonra bir çığlık attı. "Onu kafese aldın, Sophie! Bana bir de ne dedi biliyor musun... eğer gerçekten senin dostunsam, evlilik konusunda seni ikna etmem gerektiğini söyledi. Çok da ciddiymi ha! Ben de ona tamamen kendisinin tarafında olduğumu söyledim."

"Bana henüz evlenme teklif etmedi," dedi Sophie ama bu konuda kendine güvendiği her halinden anlaşılıyordu.

"Hiç merak etme, canım!" diye Mia aynı güvenle onu destekledi.

Sophie'nin merak ettiği bu değildi. Sadece Jason' un ona ne zaman bu teklifi yapacağını merak ediyordu o. Bir de diğer sevgililerinden nasıl kurtulacağını...

Konu Başlığı: Ynt: Tutsak Arzular - Emma Darcy

Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 06, 2007, 11:42:19 ÖS

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jason ofiste o kadar neşeliydi ki, kimse onu o güne kadar böyle görmemişti; Cheryl, "Patron sanki başka bir insan olmuş, acaba kim öğretti ona bunları?" diye ortaya laf atarken Sophie'ye de göz kırpyordu. Sophie hiç cevap vermeden, Cheryl'e sessizce gülümsemekle yetindi.

Sonra Jason öğlene kadar kendini işe verdi. Sophie'nin yardımlarına binbir teşekkür ediyor, ondan bir iş yapmasını isterken son derece kibar davranıyor, her konuda Sophie'nin fikrini soruyor ve hemen her dediğini kabul ediyordu. Bu arada, her fırsatta ona dokunmak için bir bahane bularak, gözlerini ondan ayıramıyordu.

öğlede bir İtalyan lokantasında yemek yerlerken, "Seninle iyi bir takım oluşturuyoruz," dedi Jason.

"Artık dikkatini dağıtamıyorum galiba?" diye Sophie ona takıldı. Gerçekte ne kastettiğini anlamamış gibi davranmak işine gelmişti.

"Birbirimizi tamamlıyoruz sanki," diye devam etti Jason. "Benim düşünemediğim bir şeyi sen akıl ediyorsun..."

"Artık senden önde gitmeme de aldırımıyorsun galiba?"

"Tam bir uyum."

Sophie, Jason'un ona hiç kulak asmadan, ilişkilerinden bu denli memnun bir şekilde bahsedişine için için seviniyordu. "Böyle düşündüğüne çok memnun oldum," dedi gözlerinde mutluluk pırıltılarıyla.

"Evet, böyle düşünüyorum ve bu yüzden de geleceğe dönük bazı ciddi planlar yapmamız gerektiğine inanıyorum."

"Deneme süresini kaldırdın mı yoksa? Yani, bana artık sürekli bir işim olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Hatta sonsuz. Ee, ne hissediyorsun bakalım?"

"Müthiş! Bugüne kadar çalıştığım işlerin içinde en çok benimsediğim yer burası oldu. Ve seninle birlikte çalışmaktan çok memnunum."

' Ben de öyle. Sen bugüne kadar başıma gelen en güzel şeysin, Sophie."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Jason bir an için sustu ve gözlerini ona dikerek, "Gel, seninle evlenelim," deyiverdi. Onun da gözlerinde aynı mutluluk pırıltıları yanıp sönüyordu. Sophie boğulacak gibi oldu. "Hadi, Sophie, olaya iyi yanlarıyla bakmaya çalış. Senin yaşamında hiç 'istikrar'

yok. Ben sana bunu sağlayabilirim. Sana bakar, seni mutlu ederim."

Sophie bir yudum su içmek ihtiyacını duymuştu. "Beni seviyor musun, Jason?" diye sordu bardağını masaya koyarken.

"Sevmek mi? Sana tutkunum, vurgunum! Senden başka bir kadınla birlikte olabileceğimi düşünemiyorum, Sophie. Seni hayatımın sonuna kadar seveceğim.Söz veriyorum, kendini benim ellerime bırakırsan, asla pişman olmayacaksın. İnan bana."

"Beni bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Evet, Sophie. Lütfen bana, evet, de."

Sophie başını öne eğerek, "Daha önce sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

"Hayatındaki diğer erkeklerin benim için önemi yok. Senin için de ben farklıyım, öyle değil mi?"

"Evet."

"Çünkü sen de birbirimiz için yaratıldığımızı hissediyorsun, öyle değil mi?" Jason çırpınıyordu.

"Evet," diye Sophie heyecanla onayladı.

"İşte bu yüzden benimle evlenmelisin. Bir daha bu duyguyu yakalayabileceğin bir insanla karşılaşamayabilirsin."

"Doğru," dedi Sophie. Bunu kendisi açıklamak zorunda kalmadığı için çok rahatlamıştı.

"Hayatımdaki tek erkek sensin, Jason. Gerçekten sevdiğim tek insan. Seni her zaman seveceğim."

"Biliyordum! Böyle olacağım biliyordum! Başka türlü olamazdı," diye bağırdı Jason coşku içinde.

"İkna kabiliyetin müthiş," dedi Sophie hayranlıkla.

"En kısa zamanda evlenelim!"

"Belki o kadar acele etmesek daha iyi olur. Birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Sophie, yanılmadığımızdan eminim ben. Ama daha çok emin olmak istiyorsan yine fallara başvururuz. Hadi, ofise gidelim. Hemen bir atış yapacağım. Hedefi tutturdum mu, hiç düşünmeden evleniyoruz!"

"Hayır, olamaz!" diye Sophie bir çığlık attı.

"Şaka canım! Ama bir deneyelim. Nasıl olsa dünyada hiçbir kuvvet seni.benden ayıramaz."

Ofise döndüklerinde Cheryl, Mrs. Whitlow'un geldiğini söyledi.

"Annemle tanışman için bundan daha güzel bir fırsat olamazdı," diye Jason, Sophie'nin kulağına mırıldandı. "Çok tatlı kadındır."

"Bundan hiç kuşku yok," dedi Sophie mutlu bir gülümsemeye.

Kathryn Whitlow, Jason'un masasının başında onun oklarını elinde evirip çeviriyordu. Jason ile Sophie'yi bir arada görünce hemen yüzü aydınlanıverdi. "Ah çocuklar, ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz!" diye heyecanla kollarını açarak onlara doğru yürüdü.

"Ne... ne diyorsun, Anne?"

"Hadi, utanma canım," diye Jason'u kucakladı. "Her şeyi biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Kutlarım, yavrum. Ben sana onun ne kadar mükemmel bir insan olduğunu söylememiş miydim?" Mrs. Whitlow, bu kez Sophie'ye dönüp kollarını açtı. "Bugünü nasıl bekliyordum, bilemezsin," dedi. "Seni de öpebilir miyim?"

Sophie ağzını bile açmadan, yaşlı kadın ona kendi kızımıymış gibi içten bir sevgiyle sarılıvermişti.

"Artık sana, Sophie, diyebilirim, değil mi? Sen de bana, Kathryn de, lütfen."

'Anne, bu sevgi gösterilerinin nedenini bize açıklayacak mısın tanrı aşkına?"

"Saklamanıza gerek yok, oğlum. Haber çoktan yayıldı bile. Ben de berberde duydum."

"Berberde ne duydun, Anne? Doğru dürüst söylesene!"

"Ne duyacağım ayol! Sophie ile evlenmeye karar verdiğinizizi, tabii." Kathryn Whitlow gururla açıkladı. "O kadar sevindim ki, Jason, haberi sizin vermenizi bekleyemedim."

"Nasıl olur?" diye Jason biraz süngüsü düşmüş bir şekilde mırıldandı.

Sophie o anda Mia'nın berberde çalıştığını söylemenin hiç de sırası olmadığını düşünerek sustu.

"İşte öyle! Berberde duyduğuma göre doğrudur. En doğru haberler hep berberde duyulur, oğlum."

"Henüz doğru olup olmadığı belli değil," dedi Jason.

"Oh," diye Kathryn Whitlow düş kırıklığıyla baktı onlara.

"Sophie henüz cevabını vermiş değil." Jason annesini üzmemek için hemen arkasından bir açıklama yapmak gereğini duymuştu.

Kathryn Whitlow'un yüzüne bir gülümseme yayıldı, "Eh, o halde ben gideyim de siz aranızda konuşun." Sophie'ye anlayışla bakarak oğlunun omuzunu sıvazladı. "Belki şu burnunu havalardan indirirsen işe yarar," diye onun kulağına fısıldadı. "Ama, eminim, Sophie seni dize getirmesini bilir."

"Anne..." diye isyan edecek oldu Jason, ama annesi kapıya varmıştı bile.

Mrs. Whitlow birden geri dönerek elindeki okları uzattı. "Şu oklar var ya, çok garip," dedi, "Seni beklerken şöyle bir elime aldım da..."

Jason derhal okları annesinin elinden almak üzere atıldı. "Ver onları bana!"

"Şu mavi tüylü olan..." diye annesi devam ediyordu. "...nasıl atarsan at, hedefi buluyor."

"Sağol, Anne. Şimdi biz biraz yalnız kalmak istiyoruz."

"Kırmızı tüylü olan da..."

"Anne, sağol."

"Mıknatıslı mıdır nedir bunlar? Jason artık bu çocuk oyunlarından vazgeçsen..."

"Anne!" diye Jason onu uyarırcasına bağırды.

"Tamam tamam, gidiyorum. Sana iyi şanslar." Ona bir öpücük gönderdikten sonra Sophie'ye dönerek, "Kalbi çok iyidir," dedi ve kapıyı çekip çıktı.

Jason utancını gizlemeye çalışarak, "Tatlı kadındır, dememiş miydim?" diye Sophie'ye döndü.

Sophie'nin dudaklarından bir gülümseme gelip geçti. "Masken düştü, Jason!"

"Zaten şaka olsun diye söylemiştim."

"Ya beni işe aldığın gün? O gün de mi şaka yapıyordun?"

"O gün canıma okudun, hatırlamıyor musun?" Elini öylesine havada salladı. "Zaten sen

oku elinle saplamasaydın da o yerini bulacaktı."

"Ama ben o gün için bunu bilmiyordum!"

"Sophie." Sesi birden boğuklaşmıştı. "Ben daha o gün, seni asla bırakmayacağımı biliyordum."

Sophie onun ceketinin yakasına yapışarak, "Benimle dalga geçtin!" dedi.

"Sen de benimle bir erkek olarak iyi oynadın," diye Jason kendini savunmaya çalıştı. "Bir işe ihtiyacım vardı. Hem de fena halde." Jason'un gözlerinin içine baktı. "Ve sana." "Bak görüyor musun, nasıl aynı duygular içindeymisiz."

"Evet."

"Benimle evlenecek misin?"

"Beni ne kadar sevdiğim baştan anlat."

Jason ona heyecanla, içinden gelerek ve ateşli bir şekilde sevgisini baştan anlattı. Sonunda, "Bugün artık son şansın, Sophie," dedi. "Benimle evleniyor musun, evlenmiyor musun?"

Sophie göz kapaklarını kaldırdı. Onun yalvaran gözlerine baktı. "Seni seviyorum, Jason," dedi yumuşacık bir sesle. "Cevabım evet. Evet!"

-----SON-----